

Giới thiệu Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy

Cậu không phải là kị sĩ của tớ, tớ cũng không phải là công chúa của cậu.

Chúng ta là tảng đá cheo leo làm chỗ dựa cho nhau, là hai ngọn cây có bộ rễ quấn chặt nhau.

"Mạng của tớ không đáng giá."

"Nhưng đối với tớ là vô giá."

Học sinh tốt và một cô nàng hư hỏng.

Từ vườn trường đến đi làm, từ đồng phục đến áo cưới.

Nhân vật chính: Phương Huỳnh, Trương Tây Tri

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngõ Hẻm Kiều Hoa

Edit: Tịnh Hào

Hôm nay, Trương Tây Tri chuyển đến ngõ hẻm Kiều Hoa vào cuối tháng tám.

Người bán hàng rong bị ánh nắng chói chang chiếu vào kêu a giống như tiếng ve sầu, trên cầu, bên cạnh sạp sửa chìa khóa là con chó vàng đang nằm, le đầu lưỡi thò, sửa hai tiếng về phía Nam.

Một chiếc xe Toyota màu đen từ phía Nam chạy đến đây.

Trương Gia Bình xuống xe, ra phía sau cốp xe khiêng hành lý của Trương Tây Tri xuống.

Trương Tây Tri kéo mũ lưỡi trai ở trên đầu xuống, dựa vào thân xe nóng hổi màu đen, tiếp tục chơi game.

Đấy cốp xe lại nghe “ầm” một tiếng, Trương Gia Bình phui tay, “Đồ đạc đều ở chỗ này rồi chưa?”

Trương Tây Tri cũng không nâng mắt lên, “Dạ.”

“Vậy con tự vào đi, đi theo ông bà ngoại phải nghe lời hiếu thảo, không đủ tiền thì gọi điện thoại cho cha.”

Lúc này, Trương Tây Tri mới ngẩng đầu, mắt quét qua Trương Gia Bình, áo POLO màu lam đã bị mồ hôi làm ướt, trên bụng nhô lên dấu vết mồ hôi sẫm màu.

“Cha không lên chào hỏi ông bà ngoại sao?”

“... Hôm nay khỏi đi. “ Ánh mắt của Trương Gia Bình nhìn vào trong ngõ nhỏ, nhưng cất bước về chỗ tay lái, “... Chiều này, dì Từ của con đi bệnh viện kiểm tra, cha phải đi giúp một tay trước.”

Trương Tây Tri bĩu môi.

Trương Gia Bình mở cửa xe, nhìn đứa con trai choai choai cúi đầu, lại lấy ví tiền ra, lấy ra ba tờ tiền nhét vào trong ngực Trương Tây Tri, “Tuần sau cha lại đến đây thăm con.”

“Con không cần.”

“Cầm đi.”

Xe đi rồi, Trương Tây Tri cau mày cất ba tờ tiền, nhét vào trong túi tiền ở bên hông hành lý.

Người bán đồ uống lạnh ở bên cạnh tủ lạnh hứng thú nhìn màn này từ đầu, ánh mắt quét tới Trương Tây Tri, cười mỉa hỏi: “Bạn nhỏ, ăn kem không?”

“Có nước khoáng không?”

”Cố cố cố!”

Người bán hàng rong mở tủ lạnh, lấy chai nước đá đưa cho Tường Tây Trì, nhận lấy 5 đồng tiền, thối lại 3 đồng tiền lẻ. Nhìn thấy Tường Tây Trì vẫn nhét 3 đồng tiền lẻ vào trong túi bên ngoài hành lý, ngồi chồm hổm ở ven đường, mở nắp chai, xối vào tay làm nước rửa.

Người bán hàng rong: “... Bạn nhỏ rất thích sạch sẽ.”

Tường Tây Trì không để ý đến anh ta, rửa hết tay, tùy ý đập lại chai nước còn phân nửa, đè thấp mũi lưỡi trai, một tay kéo vali lớn, đi vào trong ngõ nhỏ. Mặt đường không bằng phẳng, gồ ghề, bánh xe đẩy luôn rơi vào hố, anh phải dừng lại giải cứu vali.

Hẻm Kiều Hoa chia thành hai khu Đông và Tây, lấy con sông làm ranh giới. Một con sông không có tên, bởi chỉ là một tuyến sông, giữa sông chưa tới hai mét, lâu dần, được người ta gọi là “sông Lục Xích”. (1)

(1) Xích: thước, đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3 mét.

Ở Thành Bắc này, dân cư ven sông Lục Xích đều là những hộ gia đình xưa sống trên 30 năm, kiến trúc tường trắng ngói đen, nhưng chỉ cao có ba tầng, trên cây phơi đồ của ông chủ ở nhà Tây là quần cộc lớn, trâu bà vàng (2) ở trên lầu ba rủ xuống ban công lầu hai. Trong hẻm có căn tin, tiệm cắt tóc, tiệm cơ khí, đầy đủ mọi thứ, lá cờ đủ màu sắc dầm mưa dãi nắng nên bị nhạt màu.

(2) Cây trâu bà vàng thường được dùng làm cây nội thất – cây văn phòng, cây có thể trồng chậu đứng (cây trâu bà vàng leo cột), chậu đất để bàn hay trồng trong nước chậu thủy tinh (cây trâu bà vàng trong nước).

Ngõ hẻm hẹp, trên đỉnh có một chút ánh sáng, chỉ có vào lúc giữa trưa, mới có một chút ánh nắng chiếu tới.

Lúc này, Tường Tây Trì đang đi dưới ánh mặt trời, hai bánh xe của hành lý lăn trên mặt đường kêu lộc cộc, mấy căn nhà ở đầu hẻm có người ló đầu ra nhìn.

Lại đi được hai bước, trong chỗ sâu nhất của ngõ hẻm truyền đến một giọng nữ: “A Trì!”

Tường Tây Trì đứng lại, nhìn về phía trước, “Bà ngoại.”

Bà ngoại Ngô Ứng Dung nhanh nhẹn đi ba bước đến trước mặt Tường Tây Trì, nhận lấy vali trong tay anh.

”Tự cháu xách...”

”Không có chuyện gì, để bà cầm”

Tường Tây Trì lấy lại, thương lượng với bà, “Vậy một người xách một cái ạ.”

Trong cửa hàng sát phố có người bắt chuyện, “Đứa nhỏ thực hiểu chuyện, nhỏ như vậy đã biết đau lòng vì bà ngoại rồi.” Ngô Ứng Dung cười đến không nhìn thấy mắt, sờ sờ đầu của Tường Tây Trì, chào hỏi hai câu, tiếp tục dẫn anh đi vào trong.

“Tự cháu tới à?” Tường Tây Trì vốn định nói “Cha đưa tới”, nhưng lại suy nghĩ, thuận lời của Ngô Ứng Dung nói “Dạ” một tiếng, “Đi xe tới.”

Ngô Ứng Dung bĩu môi, “Hai vali to thế này mà để cháu tự qua đây một mình sao?”

”Không có việc gì, cha cháu bận rộn công việc.”

Ngô Ứng Dung càng mất hứng, đang muốn phê phán Tường Gia Bình hai câu, chợt nghe phía trước truyền đến âm thanh vỡ vụn gì đó.

Tường Tây Trì nâng mắt nhìn lại ——

Một chiếc xe máy dừng sát đường, một nữ sinh mặc áo dài quần dài màu đen, đang lười nhác ngồi trên chiếc xe mô tô, bên chân là mảnh vụn gốm sứ rơi rớt ở trên đất.

Trong cửa hàng đối diện, một bác gái béo cầm quạt hương hồ chỉ vào cô, chửi ầm lên: “Cầu nương dưỡng (3)! Mẹ mày không dạy mày, hôm nay tao dạy mày! Thứ đồ đoán mệnh có cha sinh mà không được nuôi dưỡng!”

(3) Một câu chửi tục, nghĩa là ‘son of a bitch’.

Nữ sinh xắn tay áo lên, nâng ngón tay cái đến sát mũi làm động tác khiêu khích, “Đến đây, ai không có can đảm thì mới là cầu nương dưỡng.”

Bác gái béo tức giận đến muốn bùng nổ, hồng học thở dốc, bị nữ sinh kích động nhất thời nổi lên ý chí chiến đấu, xắn tay áo lên, chộp lấy thiêu hỏa côn (4) muốn xông tới.

(4) Là một dụng cụ dùng để châm củi lửa trong bếp lò ở nông thôn, thường được làm bằng gỗ và đầu mút có nhánh. Còn có một loại làm bằng trúc, bên trong rỗng có thể để thổi hơi, dùng ở trong bếp khi đốt rom rạ.

Nữ sinh đang cố động không ngừng: “Dù sao cũng đừng sợ, tốt nhất lần này đánh chết tôi!”

Ngô Ứng Dung sợ tới mức kinh hồn bạt vía, kêu hô lảng giềng xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, “Nhanh chóng ngăn lại đi, sắp có tai nạn chết người rồi!”

Lúc này mới có người đi lên khuyên can, ôm lấy cánh tay của bác gái béo khuyên nhủ, “Đừng chấp nhặt với cô gái nhỏ!”

Nữ sinh khề nhếch cằm, cười hì hì nói: “Cầu nương đường.”

Bác gái béo tức giận đến sắc mặt giống như gan heo, nếu không có người ngăn cản, đoán chừng thật sự sẽ xông lên xử cô.

Nữ sinh đắc thắng, cũng không ham chiến, thân hình dựa nghiêng, hai tay đặt vào túi, chân mang giày thể thao lép xẹp trên mặt đường đá, đi ra ngoài ngõ hẻm.

Khi đi ngang qua Tường Tây Trì, ánh mắt đảo qua trên mặt anh.

Tường Tây Trì cũng liếc cô một cái.

Tóc vén ở bên tai, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, trên chóp mũi có chút mồ hôi, trong mắt sạch sẽ, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Ngô Ứng Dung kéo suy nghĩ của anh quay trở về: “Nhanh chóng đi thôi, cơm sắp chín rồi.”

Trong khe cửa bay ra một mùi hương của cơm, Ngô Ứng Dung móc chìa khóa ra, ông ngoại Nguyễn Học Văn bung một cái tô đi ra từ phòng bếp, “A Trì!”

Tường Tây Trì buông hành lý, nghiêm chỉnh chào: “Ông ngoại.”

Khi ăn cơm, Nguyễn Học Văn hỏi thách tích lên lớp của Tường Tây Trì, nghe anh báo điểm, cảm thấy vô cùng yên tâm, gấp vào trong chén anh mấy miếng thịt nướng lớn, “Ăn thịt nhiều một chút.”

Ngô Ứng Dung hỏi: “Thành tích có thể vào trường Nhất Trung, sao nhất định phải tới chỗ này học?”

Tường Tây Trì khựng lại một chút, “Cháu làm phiền ngoại rồi.”

Ngô Ứng Dung cười ha ha: “Ôi, nghe lời nói này mà xem, bà chỉ mong sao cha cháu xuất hiện trước mặt bà! Nhưng khả năng của giáo viên, kỷ luật và phong cách của trường trung học Thanh Dã, thật sự thua kém Nhất Trung, bà ngoại chỉ sợ cháu chậm trễ ở chỗ này thôi.”

Tường Tây Trì: “Cháu học trường nào cũng đều có thể thi Bắc Đại, Thanh Hoa.”

Ông ngoại cười ha ha, “Đúng là cháu ngoại của Nguyễn Học Văn!”

Ăn cơm xong, Ngô Ứng Dung dẫn Tường Tây Trì đi tham quan phòng. Căn phòng lớn hướng về phía đông, ti mi ngay ngắn quá, trên bàn học là một bộ văn phòng phẩm mới, đồ dùng trên giường cũng đều đổi mới.

Phòng ở lầu một, cửa theo hướng phía đông, cách nửa thước, bên bậc thang là sông Lục Xích, Nguyễn Học Văn trồng cây mộc hương, dây mây bám vào lưới chống trượt, theo vài con gió nhẹ, đem lại một chút bóng râm vào trong.

Ngô Ứng Dung đứng ở cửa, “Ông ngoại cháu dọn dẹp xong hết rồi, nghe nói cháu muốn đến ở chung với chúng ta, vô cùng vui vẻ.”

Tường Tây Trì hạ mí mắt nói cảm ơn. Thật tình mà nói, nói không lên lời, nhưng trong lòng là cảm kích.

Ngô Ứng Dung đi đến bên cửa sổ, ngón tay chạm vào rèm cửa sổ, “Đồ mới, một tầng bông vải lụa mỏng, mùa thu mặt trời rất nóng, nếu buổi sáng cháu muốn ngủ nhiều một chút thì kéo rèm vải này lại.” Bà vén rèm cửa sổ lên, buộc dây lại, đi đến cửa sổ chạm khắc hoa văn.

Tường Tây Trì khần trương nắm tay lại, song cửa sổ gồ ghề, mở ra nghe két một tiếng.

“Đây là vật dụng trước đây, hằng năm cửa sổ đều không mở ra, lúc con mở dùng sức một chút.”

Mặt trời ở chính giữa, lặn về đằng Tây.

Cách con sông đối diện, trên bậc thềm chợt xuất hiện một bóng người. Áo dài quần dài màu đen, trong tay xách một cái thùng plastic màu đỏ, dọc theo bậc thềm chậm rãi đi tới bờ sông, quăng thùng vào sông mức nước.

Được nửa thùng, cô run rẩy nhấc lên, đang muốn xoay người, ngẩng đầu lên.

Ngô Ứng Dung vội che rèm cửa sổ lại.

Tường Tây Trì: “Bà ngoại, làm sao vậy?”

”Đây là cô gái vừa nẩy ở trong hẻm...”

Tường Tây Trì đã nhận ra.

“Là nhà họ Phương.” Ngô Ứng Dung chỉ chỉ bên kia bờ sông, “Không dễ chọc, cháu tránh xa con bé một chút...” Giọng nói than thở, lại chỉ huyết thái dương, “Mẹ của con bé có chút vấn đề, cho nên không có người dạy bảo, bằng không con gái nhà đó, làm sao nói được, nói được...”

Loại câu nói “Cầu nương đường”.

Phòng bếp truyền đến giọng nói của Nguyễn Học Văn, Ngô Ứng Dung lên tiếng, “A Trì, tự cháu dọn dẹp trước một chút, ngủ trưa đi. Điều khiển của máy điều hòa ở trong ngăn kéo, nóng thì bật lên.”

Bà ngoại đi ra ngoài, Tường Tây Trì mở màn cửa sổ ra.

Bóng người kia đã không biến mất.

Buổi tối ăn cơm rượu ướp lạnh, Nguyễn Học Văn ăn mấy chén, có chút men say, thờ dài, bị Ngô Ứng Dung đuổi đi ngủ. Tường Tây Trì bị lôi kéo nghe một trận phê bình về cha của anh, cuối cùng Ngô Ứng Dung gạt nước mắt, “Phòng của cháu ở, chính là phòng của mẹ cháu ở lúc đi học... Không nghĩ tới ông bà già khom rồi...”

Tường Tây Trì như đứng đông lạnh, như ngồi đông than, mà một lời an ủi cũng không nói nên lời.

Đến mười giờ, Ngô Ứng Dung cũng tắm rửa đi ngủ.

Tường Tây Trì gọi một trận nước lạnh, không ngủ được, lặng lẽ mở cửa bên, đến hành lang ven sông.

Ban đêm có chút lạnh, anh ngồi xuống cọc gỗ trên lan can, hai chân treo lơ lửng. Dưới chân chính là sông Lục Xích, ngọn đèn của dân cư ven bờ chiếu xuống nước.

Chợt nghe “tôm” một tiếng, Tường Tây Trì chấn động, nhìn về phía phát ra âm thanh ——

Bên kia bờ sông mơ hồ hiện ra bóng dáng của một người, ngay sau đó là tiếng “phù phù”.

Tường Tây Trì dùng chớp mắt, phản ứng kịp là có người nhảy vào trong nước.

Anh trôi qua tiến vào trong lan can, thăm dò, nhìn chăm chăm mặt sông.

Tiếng nước ào ào, một cái đầu nhấp nhô ở dưới ánh trăng, rất nhanh đến bên bờ. Một bàn tay vịn lấy thềm đá, ngay sau đó nửa thân thể lộ ra mặt nước, cánh tay ôm lấy cầu thang, chống đỡ lên trên, lên bờ.

Lắc đầu, phun nước ở trong miệng ra, giày thể thao ướt sũng giẫm lên bậc thang, cúi đầu từng bước đi lên trên.

Trên mặt đất hiện ra một bóng dáng mờ mịt, cô sợ đến mức hô hấp đều dừng lại, bỗng ngẩng đầu, mới phát hiện một người đứng dựa vào lan can.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tường Tây Trì thấy sự lo sợ, đơn thuần trong mắt cô chợt lóe rồi biến mất.

Nhảy mất, cô bay nhanh qua, bỏ ống tay áo trên cánh tay xuống, buông lỏng tay, rũ mắt xuống, đi qua bên cạnh anh. Dấu vết nước kéo đầy đất, giẫm lên đài đá cao thấp, biến mất giữa các ngôi nhà cách đó nửa mét.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Khai giảng

Ngày một tháng chín, Tường Tây Trì đến trường trung học Thanh Dã báo danh.

Mới sớm tinh mơ, đã ra đầu cầu mua bánh xốp, bánh bao, sữa đậu nành và tất cả bữa sáng, đặt trên bàn, ngâm bánh bao vào trong miệng, đập xe đập ra ngoài.

Trong phòng học lớp 7 (3) (*) ồn ào, một người đàn ông trung niên đứng ở trên bục giảng, vừa gọi điện thoại vừa hắng giọng kêu: “Ngồi xuống trước, ngồi xuống trước! Cứ ngồi đi! Còn chưa đóng học phí thì đi đến chỗ tài vụ căn tin đóng học phí trước!” Liền có mấy phụ huynh dắt theo đứa trẻ đến hỏi đường đến căn tin.

(*) Trong tiếng Trung là 初一 (sơ nhất), bên Việt Nam là lớp 6 nhưng ở Trung Quốc là lớp 7 vì bậc tiểu học ở Trung Quốc là 6 năm

Tường Tây Tri nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại —— dãy dưới cùng phía nam sát cửa sổ, có một cái đầu đang nằm úp ngủ.

Bước chân dừng lại, cầm túi sách, đến vị trí dãy thứ ba ở phía nam ngồi xuống.

Đến 9 giờ rưỡi, có người tiến vào, chợt yên tĩnh.

Giọng của người đàn ông trung niên rõ ràng, “Thầy tên là Trương Quân, là chủ nhiệm lớp của các em. Mọi người im lặng một chút, thầy điểm danh trước một lát...”

Tường Tây Tri lấy ra một quyển sách ở trong túi, vừa xem vừa chờ Trương Quân đọc từng tên.

“Phàn Lệ.”

“Có.”

“Phạm Chi Dương.”

“Có.”

...

“Phương Huỳnh.”

Không có người đáp lại.

Trương Quân nâng giọng lên, “Phương Huỳnh! Phương Huỳnh còn chưa tới sao?”

Một lát, một giọng nói lười biếng vang lên: “Có.”

Trương Quân nhíu mày, “Sao hả, ngày đầu tiên khai giảng đã ngủ.”

Vẫn là giọng điệu lười biếng đó, “Ngày hôm qua không ngủ ngon.”

Trương Quân nhắc tới câu “Chú ý nghỉ ngơi”, tiếp tục cuộc điểm danh bị cắt ngang. Điểm danh hết, học sinh chỉ huy phát “Quy tắc học sinh trung học”, “Sổ tay giáo dục an toàn.”

Trương Quân nói, “Có bạn nào muốn tự tiến cử làm lớp trưởng tạm thời của chúng ta không?”

Vừa dứt lời, một cánh tay cao cao giơ lên.

Trương Quân nâng tay, “Tốt lắm, em tên...”

“Phạm Chi Dương!”

Liền nghe chỗ ngồi trước sau có người cười nhạo, “Tớ thấy tên là thùng com ấy.”

Ánh mắt của Tường Tây Tri dời khỏi, quay đầu nhìn thoáng qua. Phạm Chi Dương được Trương Quân khen ngợi, mừng rỡ gãi gãi gáy, bụng sắp làm nút áo somi ca rô bung ra.

“Bốn nam sinh đi theo, cùng lớp trưởng Phạm đến phòng dụng cụ mang tài liệu về cho lớp chúng ta.”

Sau khi năm nam sinh rời khỏi phòng học, Trương Quân liền bảo những người còn lại đến hành lang, dựa vào chiều cao mà xếp theo thứ tự.

Chờ những người khác đều đi ra ngoài, Tường Tây Tri mới buông sách, đi tới cửa.

Phương Huỳnh đứng thứ năm trong hàng nữ sinh, buồn bã ỉu xiu ngáp một cái. Lúc này, cô không mặc quần đen áo đen, trên người là một chiếc áo T-shirt màu trắng, phía dưới là quần Jeans đã giặt đến bạc màu.

Tường Tây Tri thu hồi ánh mắt, đi đến cuối hàng.

Trương Quân hắng giọng: “Bốn nữ sinh vào trước, bốn nam sinh nữa, một nam một nữ ngồi cùng bàn, đến ngồi dãy thứ nhất!”

Tám người lác đác đi vào.

“Người phía sau, mấy người kia nữa, đừng loạn!”

Vừa dứt lời, lập tức liền rối loạn —— Phương Huỳnh vào phòng học, nhưng không ngồi ở dãy thứ hai, lập tức trở về chỗ ngồi của mình.

“Ồ, bạn học kia, sao em lại thế này!”

Phương Huỳnh không để ý đến ông, nằm sấp ở trên bàn.

“Bạn học kia!”

Có người nhắc nhở, Trương Quân kêu cô “Phương Huỳnh”.

“Phương Huỳnh! Em đứng lên cho thầy!”

Phương Huỳnh không kiên nhẫn đứng lên, liếc xéo, đứng cách xa đối mặt với Trương Quân, “Làm gì ạ?”

“Em hiểu cái gì là kỷ luật không?”

“Thầy hiểu cái gì là tính người không?” Phương Huỳnh khẽ cười một tiếng, “Em bị viễn thị, ngồi phía trước không thấy rõ.”

Trương Quân tức giận đến mặt đỏ rồi trắng, phùng mắt trợn mòng tròng hồi lâu, vung tay lên, kêu học sinh phía sau vào bên trong ngồi.

Phương Huỳnh thảng, cũng không thấy có biểu tình gì quá lớn, đặt mông ngồi xuống, mở “Quy tắc học sinh trung học” vừa mới phát, dựng thẳng lên phía trước, che đầu.

Hai hàng sắp xếp rất nhanh, chỉ còn lại đoạn ngắn ngủn, Trương Tây Tri mang theo cặp sách đi theo bạn học phía trước vào phòng học.

Chỗ ngồi của anh là dãy thứ hai đếm ngược lên.

Vừa đứng ở phía trước Phương Huỳnh.

Trương Tây Tri kéo ghế ra, ngồi xuống, ánh mắt đảo qua đỉnh đầu của Phương Huỳnh. Phòng học ồn ào như vậy, mà cô có thể ngủ được.

Không lâu sau, năm bạn học sinh chuyển một đồng tài liệu về phòng học. Lớp trưởng tạm thời Phạm Chi Dương xung phong đảm nhận, chia sách của mỗi môn học thành bốn xấp, mỗi xấp là 16 cuốn, đặt trên bàn đầu của mỗi dãy, để mọi người truyền ra phía sau.

Trương Tây Tri nhận lấy hai quyển sau cùng của phía trước truyền tới, để một cuốn trên bàn mình, chuyển ra phía sau.

Không có ai nhận lấy.

Phương Huỳnh còn đang ngủ.

Cửa sổ mở rộng ra, gió lớn tiến vào, thổi bay mấy sợi tóc của cô khẽ lay động. Sợi tóc rất nhỏ, lại tựa như rất mềm mại, trên lọn tóc có một tia nắng sớm.

Trương Tây Tri thu hồi ánh mắt, vỗ cuốn sách cuối cùng vào chỗ trống bên cạnh cánh tay của cô.

Phương Huỳnh tỉnh dậy, mờ mịt ngẩng đầu nhìn bốn phía, mới ý thức được đây là phòng học.

Cô nhận lấy sách ngữ văn trên bàn, đưa tay xoa xoa gương mặt ngủ đến nóng lên chuyển thành đỏ, thân thể đẩy ghế về phía sau, biếng nhác tựa lưng vào ghế ngồi.

Thoáng chốc, quyển sách thứ hai được chuyển tới

Nam sinh phía trước không quay đầu, cánh tay lướt qua bả vai truyền về sau.

“Dựa vào sau một chút, tớ không lấy được.”

Tay không nhúc nhích.

Phương Huỳnh “Hừm” một tiếng, không thể không ngồi thẳng thân thể, di chuyển cái ghế ra phía trước, nhận lấy quyển sách từ trong tay nam sinh.

Trương Quân tiến hành công việc tiếp theo —— chủ nhiệm lớp nói những lời gửi gắm.

“Từ tiểu học lên tới cấp 2, có nghĩa là các em phải đi vào một đoạn đường hoàn toàn mới...”

Lời nói vô nghĩa hết bài này đến bài khác.

Phuong Huỳnh bĩu môi, lấy ra một cây bút bi từ trong cặp da, lấy mười quyển tài liệu được phát xuống ra, về tên rồng bay phượng múa trên trang sách, từng chữ to như quả trứng.

Cuối cùng, Trương Quân nói lời vô nghĩa xong, “Được rồi, bây giờ bắt đầu từ hàng đầu tổ thứ nhất, mọi người lần lượt đứng lên giới thiệu bản thân mình — yên lặng chút, không được thì thầm!”

Phuong Huỳnh ngáp một cái, mở sách giáo khoa ngữ văn ra, mới phát hiện toàn bộ sách giáo khoa ngữ văn đã không phải đều là màu.

Tùy tiện lật một trang, chán nản nhìn lướt qua: “... Tôi chưa bao giờ nhìn thấy từ đồng nghĩa như thế, chỉ thấy một cảnh màu tím nhạt rực rỡ, giống như một thác nước...”

Tay trái nâng má, tay phải lật từng trang từng trang ở phía sau.

Phía trước vang lên một tiếng “két”, Phuong Huỳnh ngẩng đầu vừa nhìn, mới phát hiện bất tri bất giác sắp đến lượt của mình.

Bóng dáng của nam sinh hàng trước thẳng tắp, hai tay tùy ý đặt trong túi quần.

“Tớ tên là Trương Tây Trì, Trương trong Trương Giới Thạch, Tây trong phía Tây, Trì trong cái ao.” Dừng một chút, không nói về chòm sao, các sở thích linh tinh, trực tiếp ngồi xuống.

Đến phiên Phuong Huỳnh.

“Phuong Huỳnh. Phuong trong phương hướng, Huỳnh trong ‘hủ thảo vi huỳnh’ (*).”

(*) Cỏ mọc hóa đom đóm.

Giọng nói của cô vừa phải, nói xong dứt khoát ngồi xuống.

Trương Quân đi lên bục giảng, tiếp tục tiến hành mục tiếp theo, khi chuẩn bị lật tiếp, Trương Tây Trì ngồi ở phía trước đột nhiên quay đầu, nhìn cô một cái.

Phuong Huỳnh sững sốt.

Người này, chính là đêm qua ...

Phuong Huỳnh kéo ống tay áo xuống, che mu bàn tay, nhử mày hỏi: “Làm sao?”

Trương Tây Trì nhàn nhạt thoáng nhìn, liền quay trở về.

Phuong Huỳnh bĩu môi: “Chẳng hiểu gì cả.”

Giữa trưa mười một giờ, cuối cùng buổi báo danh khai giảng dài dòng cũng kết thúc, Trương Quân dặn mọi người ngày mai đi học đúng giờ, không được muộn, rồi rời khỏi phòng học. Anh vừa mới bước đi, sau lưng liền có ba học sinh đi về phía Phuong Huỳnh, vây quanh cô.

Ba người hai nữ một nam, gồm Vạn Tử Lâm, Không Trình Trình và Ngụy Minh.

Vạn Tử Lâm khề đùng vào khuỷu tay của Phuong Huỳnh, “A Huỳnh, lợi hại đấy, ngày đầu tiên đã dám chống đối chủ nhiệm lớp!”

Ngụy Minh phụ họa: “Đây là giáo viên gì hả, toàn bộ chuyện đều bị dồn ép!” Dáng người cậu ta trung hậu khôi ngô, tựa chàng trai của thảo nguyên phương Bắc, kích động đứng lên, giọng nói vừa the thé vừa nhỏ.

Phuong Huỳnh không trả lời, nhét quyển sách xuống phía dưới học bàn.

Vạn Tử Lâm: “A Huỳnh, buổi chiều đi chơi không? Tớ cắt tóc rồi đấy, phát hiện ra không?”

Hơn phân nửa kỳ nghỉ hè không gặp, quả thật cảm thấy Vạn Tử Lâm có chỗ nào đó không giống, nhưng cụ thể là chỗ nào, cô lại không nói rõ được.

Vạn Tử Lâm hất tóc sang hai bên, bên trong lộ ra một lọn tóc màu xanh khói, “Xinh đẹp không?”

“Ừm.”

Vạn Tử Lâm ôm lấy cánh tay của Phuong Huỳnh làm nũng, “Đi ra ngoài chơi, chúng ta đi chụp hình dán, anh Thiện còn nói mời chúng ta đi hát.”

“Buổi chiều tớ có việc, tự các cậu đi đi.”

Vạn Tử Lâm chu mỏ, “Sao mỗi lần kêu cậu thì cậu đều không đồng ý ra ngoài vậy.”

“Thật sự có việc. Tuần sau không phải sinh nhật của cậu sao? Ngày đó đi.”

Vạn Từ Lâm từ chán nản chuyển sang tươi tỉnh, “Cậu nhớ rõ sinh nhật của tớ sao?”

“Ừ.” Phương Huỳnh nhìn cô gái Không Trinh Trinh ấn bàn phím di động cách cách, “Nguy Minh, Trinh Trinh, các cậu đi chơi đi.”

Nói xong, cầm cặp da ở trên ghế dựa, đeo lên vai, “Đi nhé.”

Bên ngoài nóng đến điên người, Phương Huỳnh treo túi sách ở trên tay, leo lên chiếc xe đạp nửa cũ nửa mới.

Di chuyển mới cảm nhận được có chút gió, nhưng mặt trời chói chang sáng rực trên đỉnh đầu, nắng gắt tàn sát tất cả, rất nhanh liền đổ mồ hôi đầy lưng.

Phương Huỳnh tăng tốc, chợt nhìn thấy bên cạnh quầy hàng phía trước có một người lên xe, chạy xéo về phía trước.

Nhanh chóng ấn chuông, tập trung nhìn kỹ, là Tường Tây Trì.

Lại thấy hai tay của anh chợt buông lỏng tay lái, không biết đang làm gì, xe xiên xiên vẹo vẹo chạy theo hình S, vào lúc sắp ngã xuống, anh không chút hoang mang cầm tay lái, sau đó, một thứ gì đó màu sắc rực rỡ bị gió thổi bay “vèo” về sau.

Phương Huỳnh vội vàng né tránh đạp về phía bên cạnh, thứ “màu sắc rực rỡ” kia nhẹ nhàng bay xuống đất.

Là giấy đóng gói kem que.

Phương Huỳnh tròn trố mắt, đạp bàn đạp, lái xe vượt qua Tường Tây Trì ngậm que kem, phun ra từ: “Làm bộ làm tịch!”

Tường Tây Trì chậm chạp, Phương Huỳnh xẹt qua bên cạnh, đi mất.

Chiếc xe đạp kia của cô quả thật quá tồi, chuyển động kêu cọt két, giống như muốn rời ra từng mảnh.

Không nhanh không chậm ăn xong một que kem, xe đạp chạy qua cầu, đến phía Tây hẻm Kiều Hoa. Đường bên trong gồ ghề, không dễ đi, Tường Tây Trì bước xuống từ trên xe, đến phía tây Kiều Hoa. Bên trong đường gồ ghề, không dễ đi, kéo cặp da sắp tụt xuống ở trên vai, đẩy xe, đi vào trong hẻm.

Mặt trời đã nghiêng về chính giữa, trong hẻm có đủ thứ mùi, bầu không khí mát lạnh đập vào mặt, hơi nóng lập tức phà vào hơn phân nửa người.

Đi qua nửa con hẻm, chợt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở phía trước.

Tường Tây Trì dừng bước chân lại.

Là Phương Huỳnh.

Một người đàn ông cao lớn đang nắm chặt cánh tay gầy mảnh trong chiếc áo T-shirt của cô, vô cùng dùng sức, tựa như con ngựa kiểm chặt hai chân mảnh mai của con kiến.

Tác giả có chuyện muốn nói: về mặt bị áp bức của Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì (ùỵ khuất): Ăn một que kem thôi mà, sao lại là làm bộ làm tịch?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hành động bảo vệ thùng

Edit: Tịnh Hào

Người đàn ông kia túm chặt cánh tay của cô, khẽ quát: “Mau nói xin lỗi cho tao!”

Dưới chân cô lao đảo hai bước, suýt chút nữa không đứng vững, nhưng phía sau lưng vẫn rất thẳng tắp, đầu ngẩng cao.

Trong cửa hàng đối diện, bác gái béo vào mấy ngày hôm trước cầm quạt bồ hương làm vũ khí chuẩn bị đánh nhau chỉ vào Phương Huỳnh, nước miếng bay tứ tung: “...Mấy cô gái bây giờ thật khó lường! Mười ba tuổi! Mãng người đến thế sao! Ồi chao, để tôi thuật lại thì tôi cũng xấu hổ...”

Phương Huỳnh “xì” một tiếng vang dội, “Ngày đó bà nói cầu nương đường cũng đâu thấy xấu hổ...”

Chưa nói xong, người đàn ông tát một cái, “Mày còn cãi nữa!” Liền xin lỗi bác gái béo không ngừng.

Bác gái béo phe phẩy quạt bồ hương, “Lão Phuong, tình hình nhà ông ra sao, chúng tôi đều hiểu được. Bình thường mọi người nghĩ con gái ông còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho nên không so đo với cô ấy. Nhưng ông nhìn chút đi, bình thường cô nhóc làm ra những chuyện gì! Lão Phuong à, thừa dịp tuổi chưa lớn lắm, còn có thể quay đầu, mau dạy dỗ cho đàng hoàng! Ít nhiều đừng để cô nhóc một mình, làm chúng tôi không buồn bán được, đúng không?”

Hàng xóm phẩy quạt ăn dưa ở bên cạnh luôn miệng phụ họa.

Người đàn ông cười lạnh lia lịa, “Vâng Vâng, chị Lưu nói rất đúng...” Lấy tất cả tiền từ trong túi áo ra, “Chị cầm số tiền này đi thay cửa thủy tinh mới đi, sau này tôi nhất định sẽ giáo dục nghiêm khắc hơn, sẽ không để Phuong Huỳnh gây ra phiền phức gì cho các chị đâu.”

Ngón tay bà béo vôn vơ tờ tiền giấy, hai mắt híp lại đưa lên, đón lấy ánh mặt trời, xác nhận là tiền thật, cất vào trong túi tiền quần áo, “Tôi cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, chuyện này cứ qua qua như thế đi!”

Người đàn ông nhìn Phuong Huỳnh hất cằm giống như con gà trống, không hề có ý ăn năn, thô lỗ túm cô đến trước mặt, “Mau về nhà cho tao! Không sợ mất thể diện!”

“Chê tôi làm mất thể diện, có bản lĩnh thì năm đó đừng sinh tôi ra!” Cơ thể vận vẹo như bánh quai chèo, vẫn không thể tránh thoát được dưới sự kim hãm của người đàn ông, gấp gáp tức giận, miệng dứ khoát cắn xuống.

Người đàn ông theo phản xạ buông ra, cô liền nhân dịp ngay lúc này, chui ra từ dưới nách ông, bàn chân như được bôi dầu, chuồn mất.

“Mày đứng lại cho ông!”

Cô giẫm lên nền đá đầy lá từng roi phát ra tiếng động “bộp bộp”, cô chạy một mạch thật xa, còn dành chút thời gian quay đầu làm mặt quỷ với người đàn ông.

Lướt qua nhau.

Tầng mây trên đỉnh đầu đột nhiên giãn ra, lập tức bị gió thổi đi xa, ánh nắng trong ngõ hẻm tối sầm lại phát sáng, ánh sáng thay đổi đúng lúc chiếu vào trên mặt cô.

Một lát, bóng dáng của cô liền biến mất ở đầu con hẻm quanh co.

Tường Tây Tri đẩy chiếc xe đạp, tiếp tục đi vào bên trong, liền nghe trong cửa hàng hai bên có người đang bàn tán:

“Phuong Chí Cường là một người trung thực như vậy, gặp phải vợ con như thế, thật đúng là xui tám kiếp.”

“Đúng vậy! Một người quá tốt! Vợ thì điên, nhiều năm thế này cũng không rời bỏ, cho tới bây giờ cũng không ra ngoài làm loạn...”

“Đứa con gái này của ông ấy cũng không làm người ta bớt lo...”

Tường Tây Tri rũ mắt, xuyên theo dọc đường là tiếng xì xào bàn tán hoặc hăng hái hoặc than tiếc hoặc cười trên nỗi đau của người khác.

Gương mặt nhìn như皎 quyet nhưng thực ra lại mang chút sợ hãi của Phuong Huỳnh vẫn còn đang trong đầu của anh.

Trong nhà, Ngô Ứng Dung đã làm cơm xong, ông ngoại Nguyễn Học Văn không ở nhà, đi mua phân bón hoa và ống nhòm rồi.

“Ông ngoại cháu có tật xấu là thích trồng hoa ngắm chim, ông ấy từng nói chim phải thay lông vào mùa đông, chim phía Bắc muốn bay về phía Nam, nên phải chuẩn bị dụng cụ trước. Cháu nói xem lúc này mới tháng chín, ông ấy gấp cái gì?”

“Lo trước tính sau mà bà.”

Ngô Ứng Dung không nhịn được đưa tay kiểm tra đầu của anh, “Ồ kìa, tuổi còn nhỏ, biết được thành ngữ lo trước tính sau luôn đấy.”

Về mặt của Tường Tây Tri âm u, tình bơ tránh tay của Ngô Ứng Dung, “Bà ngoại, chúng ta ăn cơm đi.”

Ngô Ứng Dung có thói quen ngủ trưa. Sau khi Tường Tây Tri giúp rửa chén bát xong, cầm xà phòng rửa sạch tay, cũng trở lại phòng của mình nghỉ ngơi.

Lấy máy điều khiển điều hòa từ trong ngăn kéo ra, đang chuẩn bị bật, nghĩ tới ông bà ngoại là người tiết kiệm, lại cất máy điều khiển, chỉ mở quạt điện.

Nằm lên giường một lát, không hề buồn ngủ, xoay người ngồi dậy, lấy cuốn sách số học vừa mới phát hôm nay ra, đến trước bàn sách ngồi xuống.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm lụa mỏng chiếu vào, đã làm bớt đi một nửa hơi nóng.

Tường Tây Tri lật được hai trang sách, mà xui quý khiến, nhìn chăm chăm rèm lụa kia, không dời mắt được.

Không lâu sau, cắt sách vào, đứng dậy kéo rèm cửa lên.

Bờ bên kia, một bóng dáng áo trắng quần lam ngồi chồm hóm ở đằng kia, bên cạnh là một cái thùng màu đỏ, một cái chậu nhựa, do ngăn cách bởi thủy tinh nên không nhìn thấy rõ.

Bên ngoài im ắng, nghĩ là bà ngoại đã ngủ.

Tường Tây Tri dứt khoát đẩy cửa sau ở phía Đông ra, đi ra hành lang.

Phuong Huỳnh đang giặt quần áo, lấy một chiếc áo sơ mi ca rô màu xám từ trong thùng đỏ ra, trái lên ván giặt đồ màu đỏ sậm, chà xát rất nhanh rồi rửa, cơ thể theo động tác trên tay mà nghiêng nghiêng.

Sau hai giờ chiều, đúng là thời điểm nóng nhất trong ngày.

Phuong Huỳnh nóng đến cái ót đỏ mồ hôi, tay chà xát bộ này xong, giữ áo thật mạnh, giặt được mấy cái.

Mồ hôi theo giữa chân mày rơi xuống, một tay cô nắm chặt cổ áo trong nước, lấy một bàn tay ra, nâng mu bàn tay lên lau mồ hôi.

Đối diện có người.

Trong ánh sáng còn sót lại, Phuong Huỳnh thoáng nhìn thấy một bóng dáng, giật mình phát hiện, rất nhanh ngẩng đầu lên.

Người kia ngồi ở trên lan can, hai chân treo lơ lửng, không biết ở chỗ đó nhìn bao lâu.

Phuong Huỳnh không vui, theo bản năng kéo ống tay áo, chợt nghe trong phòng truyền đến một tiếng kêu, đứng dậy, khuỷu tay đụng vào cái thùng đỏ còn chứa hai bộ quần áo, dọc theo bậc thềm có chút độ dốc nhanh chóng lăn rơi xuống. Cô vội vàng nghiêng người nhặt lấy, nhưng thùng kia đã trôi trên sông rồi. Tiếng la trong phòng càng gấp gáp: “Bé con! Bé con!”

Cô quay đầu trả lời một tiếng, “Lập tức đến ạ!”

Liếc nhìn thùng nhựa trôi nổi ở trong nước, cuối cùng vẫn lau mặt, xoay người đi lên bậc thang.

“Mẹ.” Phuong Huỳnh đẩy cửa sau, “Làm sao vậy?”

“Nước...”

Phuong Huỳnh vội đi vào phòng bếp, rót nước sôi trong ấm nước nhựa ra ly để nguội, trở về phòng ngủ đặt ở trên ngăn tủ bên giường.

Nhìn thấy thuốc giảm viêm còn chưa đựng tới trên ngăn tủ, dừng một lát, ngồi xuống bên mép giường, đỡ mẹ Đinh Vũ Liên ngồi dậy, “Mẹ, sao mẹ chưa uống thuốc?”

Đinh Vũ Liên vịn tay cô, uống hết phân nửa nước trong ly, “Mấy giờ?”

“Hơn hai giờ, mẹ đói sao? Con đi lấy cơm nóng cho mẹ.”

Đinh Vũ Liên lắc đầu, “Cha con đâu?”

Phuong Huỳnh hạ mí mắt, “Không biết.”

“Hôm nay khai giảng, trong trường học như thế nào?”

“Cũng được ạ.”

Đinh Vũ Liên quan sát đánh giá từ trên xuống dưới, che miệng khê ho khan một tiếng, yếu ớt nói: “Học kỳ mới, nên mua cho con hai bộ quần áo mới.”

“Không cần, như nhau thôi.” Phuong Huỳnh cắt ngang lời bà, “Vẫn ngủ một lát sao?”

Đinh Vũ Liên gật đầu một cái.

Phuong Huỳnh cầm thuốc tới, tách hai viên con nhộng ra, “Uống thuốc rồi ngủ tiếp đi ạ.”

Nước sông trong veo phản chiếu mây xanh đang trôi trên bầu trời, cái thùng màu đỏ kia vô cùng chói mắt, dao động theo sóng nước, trôi đến bên bờ này, va vào bờ sông, mắt thấy sắp trôi nổi về phượng xa.

Tường Tây Tri do dự một chút, đi tới lan can, dọc theo bậc thang đi xuống, đến bên ven sông, cởi giày ra, lặn xuống nước.

Nước sông thấm vào rất lạnh.

Anh bơi vài cái, chặn thùng đồ lại, vớt hai bộ quần áo trên mặt nước lên, bỏ vào trong thùng, cầm theo bơi đến bờ bên kia.

Phuong Huỳnh đẩy cửa ra, hoảng sợ, nhảy vài bước xuống bậc thang.

Tường Tây Trì đặt thùng trên bậc đá, cúi đầu lắc đầu, vẩy mái tóc ướt sũng, áo T-shirt thể thao trên người ướt đẫm, giọt nước rơi xuống.

Phuong Huỳnh nhìn anh, “Tường Tây Trì?”

“Ừm.”

“Trước đây tớ có gặp cậu.”

Tường Tây Trì nâng mắt.

Phuong Huỳnh chỉ chỉ phía đối diện, “Nghỉ hè năm trước, cậu tới nơi này của ông ngoại cậu chơi, ngồi chỗ kia đánh đàn ghi-ta, phải chứ?”

Tường Tây Trì nghĩ một chút, “Ừm.”

Phuong Huỳnh cười, “Đánh đàn thật tệ.” Cô ngồi xồm xuống, ném hai bộ quần áo trong thùng lên ván giặt đồ.

Nụ cười này chợt lóe lên rồi biến mất, Tường Tây Trì ngẩn người, khi trong đầu nhớ lại, mới phát hiện thì ra không phải là ảo giác.

Anh chưa lý giải được nụ cười nhỏ nhặt này, đột nhiên anh chú ý tới hai cánh tay của Phuong Huỳnh——tay áo được vén lên, lộ ra đến trên cánh tay, vết bầm tím và ngón trở thô ráp sừng sộ chồng chéo khắp nơi.

“Tớ đi lấy khăn lông cho cậu...”

Tường Tây Trì lắc đầu, vội dời ánh mắt đi, “Không cần.”

Chân anh giẫm trên tảng đá co lại, Phuong Huỳnh chú ý tới, bất giác cúi đầu nhìn lại, làn da của bàn chân rất trắng, có thể thấy được tĩnh mạch bên trong.

Sao một nam sinh lại trắng đến như thế.

Xác nhận giỏ quần áo an toàn không có gì đáng lo, Tường Tây Trì lui về sau một bước, xoay người.

“Này.”

Tường Tây Trì dừng lại.

“Cám ơn.”

Tường Tây Trì không nói gì cả, vẫn giống như lúc này, “vèo vèo” nhảy vào trong nước.

Phuong Huỳnh không tránh, nước bắn tung tóe lên bàn chân cô, cô theo bản năng nheo mắt lại, liền thấy hai cánh tay của Tường Tây Trì dang rộng ra, giống như người cá, rất nhanh bơi đến bờ bên kia.

Lên bờ, anh xách giỏ trên bậc thềm lên, một đường nước nhỏ giọt, đẩy cửa ra.

Đầy mây của cây mộc hương theo gió thổi bên kia bờ khẽ lay động, bóng dáng kia biến mất ở trong cửa.

Tường Tây Trì vào nhà, gội một trận nước lạnh, cởi quần áo ướt ra, không bật máy giặt, sợ đánh thức bà ngoại, ném quần áo bẩn vào trong thao giặt qua loa vài cái, treo trên ban công phơi nắng.

Trở về phòng, lấy chai rượu còn tinh chất ra, ngồi ở trước bàn, lấy bông dính chút rượu cồn xoa vào vết thương ở lòng bàn chân.

Lúc này ở trên bậc thềm đối diện, chân trần giẫm lên một cục đá sắc nhọn, đâm vào da, nhưng không sâu.

Rèm cửa sổ để lọt một khe hở, Tường Tây Trì nhìn ra bên ngoài.

Đã không thấy thùng đồ nữa rồi.

...

Buổi sáng sớm ở hẻm Kiều Hoa bắt đầu bằng tiếng hét to của mấy người bán hàng rong.

Tường Tây Trì cắn nửa khúc bánh quẩy trong miệng, đạp xe đến đầu cầu, nhìn lướt qua xe đẩy bán bánh bao ở phía trước, chậm rãi ngừng xe, hai chân chống đỡ trên mặt đất.

Phuong Huỳnh mặc áo somi màu xám, vẫn là áo tay dài. Rõ ràng áo somi rất lớn, nhưng vạt áo được thắt lại ở trên eo, có vẻ rất khác biệt.

Tóc tay rối bời, giống như ngủ trong chuồng gà vậy.

Dường như Phuong Huỳnh cảm thấy được, quay đầu ngáp một cái, “Tuồng Tây Tri.”

Tuồng Tây Tri cúi đầu cắn một miếng bánh quẩy, không rõ đáp: “Chào.”

Anh cảm thấy thật trùng hợp, qua ‘hành động bảo vệ thùng’ ngày hôm qua, Phuong Huỳnh đã xem anh thuộc về phe bên cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4: Học sinh đại diện

Edit: Tịnh Hào

Tuồng Tây Tri và Phuong Huỳnh cùng đạp xe đến trường học.

Dường như Phuong Huỳnh cố ý đạp xiên xẹo, chiếc xe đạp nát kia kêu cọt két suốt dọc đường, anh nghi ngờ chỉ cần quay đầu lại là có thể thấy phụ tùng rơi là tả trên đất.

Phuong Huỳnh: “Cậu không học tiểu học ở nơi này đúng không, tại sao lại tới đây học cấp 2 vậy?”

“... Chọn bừa.”

“Thành tích như thế nào?”

“Bình thường.”

Phuong Huỳnh quay đầu lại nhìn anh, “Đợt kiểm tra nhập học vào Thanh Dã, cậu được bao nhiêu điểm?”

“290.”

Tối đa là 300 điểm.

Phuong Huỳnh: “... Thế này mà gọi là bình thường sao?”

Tuồng Tây Tri không trả lời.

Đứng thứ ba toàn trường, chẳng lẽ không phải bình thường sao.

Phuong Huỳnh cố sức đạp hai cái, vòng đến trước xe Tuồng Tây Tri.

Tuồng Tây Tri suýt chút nữa va vào, vội bóp phanh, giảm tốc độ xe, chống chân dừng xe lại.

Phuong Huỳnh nhìn anh, ý cười gian xảo đầy trong ánh mắt, “Tuồng Tây Tri, thương lượng với cậu một chuyện.”

Tuồng Tây Tri có dự cảm chẳng lành.

“... Sau này có thể cho tớ mượn bài tập chép không?”

Quả nhiên là vậy.

Phuong Huỳnh thấy anh không nói lời nào, bổ sung thêm: “Đương nhiên không để cậu cho tớ chép không công, sau này tớ sẽ báo kê cho cậu.”

Tuồng Tây Tri: “...”

Phuong Huỳnh xem như anh đã đồng ý, đạp bàn đạp, mở đường chạy trước.

Đến lớp, vừa để cặp da xuống, ba người Vạn Từ Lâm liền tới vây quanh Phuong Huỳnh.

Vạn Tử Lâm lấy một tấm hình dán ra, đưa cho Phương Huỳnh xem, “Tớ và Trinh Trinh chụp với nhau, thấy thế nào hả?”

Phương Huỳnh quét mắt một vòng, “Ừ.”

Vạn Tử Lâm ngồi lên bàn bên cạnh chỗ cô ngồi, phẩy phẩy hình dán làm quạt gió, “Hôm qua cậu không đi cùng bọn tớ thật là đáng tiếc, anh Thiện cho bọn tớ xem điện thoại di động mới của anh ấy...”

Nguy Minh chen vào nói: “Nokia 7610! Rất tân tiến!”

Cuối cùng, Không Trinh Trinh cũng ngẩng đầu lên khỏi màn hình di động, “Tớ cũng chuẩn bị đôi.”

Phương Huỳnh không có hứng thú với những thứ này, nghe họ “báo cáo” xong, nói: “Nói chuyện nghiêm túc đây.”

Giữa sáu đôi mắt nhìn chăm chú, cô giơ ngón cái lên, chỉ về phía Tường Tây Trì, “Về sau cậu ấy chơi cùng chúng ta.”

Ba người im lặng một lát, Không Trinh Trinh nhào người vỗ vào vai của Tường Tây Trì, “Này.”

Tường Tây Trì quay lại.

Anh đang làm đề toán, suy nghĩ bị chen ngang, phiền đến không chịu được, giọng điệu không vui, “Làm sao?”

Không Trinh Trinh sững sờ, bĩu môi, “Hỏi tên cậu cũng không được sao?”

Tường Tây Trì kéo ghế về phía trước, chân ghế ma sát với mặt đất phát ra âm thanh có chút chói tai.

Mấy người đối diện im lặng, có chút lúng túng.

Phương Huỳnh cười ha ha, về mặt “đừng so đo với cậu ấy”, “cậu ấy là thiên tài mà, tính tình của thiên tài thì không tốt lắm.”

Chín giờ, Trương Quân tới thông báo cả lớp tập hợp đi ra sân thể dục tiến hành lễ khai giảng.

Từng lớp từng lớp nối đuôi nhau đi ra, cầu thang chật kín người, giáo viên đứng phía sau thổi còi ổn định trật tự: “Không được chen lấn! Đi sát vào hàng bên phải! Đừng chen lấn!”

Chín giờ hai mươi phút, xếp hàng xong, trong loa lớn trên sân thể dục truyền đến tiếng thủ âm thanh “Alo, alo”, chốc lát, một giọng nam nói tiếng Phổ Thông không chuẩn vang lên: “Các lớp! Đứng ngay hàng thẳng lối! Lễ khai giảng lập tức bắt đầu!”

Tổ trưởng thể dục của các lớp chỉnh lại hàng ngũ, bảo mọi người ngồi trên mặt cỏ.

Thừa dịp Trương Quân không chú ý, đám Phương Huỳnh chạy tới cuối hàng, tụ tập cùng một chỗ.

Không Trinh Trinh: “Hình như không thấy Tường Tây Trì.”

Nguy Minh: “Vừa mới gặp cậu ấy ở hành lang.”

Không Trinh Trinh: “Có phải đi nhà vệ sinh không?”

Vạn Tử Lâm: “Trinh Trinh, sao cậu lại quan tâm cậu ấy đến vậy? Thấy cậu ấy đẹp trai đúng không?”

Không Trinh Trinh: “Chết đi.”

Lễ khai giảng nhạt nhẽo dài dòng, Phương Huỳnh trốn sau thân hình cao lớn của Nguy Minh, cúi đầu ngủ gà ngủ gật.

Chợt thấy trời đất quay cuồng, bên tai là giọng nói kích động của Không Trinh Trinh: “Học sinh đại diện là Tường Tây Trì!”

Phương Huỳnh ngẩng đầu lên, là lưng của Nguy Minh.

Cô vỗ vào vai Nguy Minh, “Tránh ra một chút, cậu chắn mình.”

“Ồ.” Nguy Minh hơi nghiêng sang bên cạnh, tầm nhìn lập tức được mở rộng.

Không biết Tường Tây Trì thay áo sơ mi trắng vào lúc nào. Anh đi tới hai bước, điều chỉnh chiều cao của micro, ngừng một lát, giọng nói không chút cảm xúc hứng thú, được khuếch đại gấp mấy lần truyền ra từ trong loa, vang vọng khắp sân thể dục: “Các vị lãnh đạo, các thầy cô giáo, các bạn học sinh, chúc mọi người buổi sáng tốt lành, thật vinh hạnh khi được làm học sinh đại diện...”

Không Trinh Trinh ôm mặt, “Oa...”

Vạn Tử Lâm nháy mắt, “Cũng không thêm chơi điện thoại, háo hức sao?”

Phuong Huỳnh ngồi xổm, ôm hai chân, mắt khẽ híp lại.

Vóc dáng của Tường Tây Tri xem như cao ráo trong đám nam sinh, áo sơ mi trắng không dính một hạt bụi nhỏ kia, làm nổi bật phong thái hơn người của anh.

Không Trinh Trinh không nhận được chia sẻ một tin bất quải mà cô ấy nghe ngóng được trong một tiếng ngán ngùn với mọi người: “Các cậu biết không, trước kia Tường Tây Tri học ở một trường tiểu học Nhất Sur (1), điểm thi luôn đứng đầu toàn khối, cậu ta đứng trong top năm trong cuộc thi vào Nhất Trung đấy...”

(1) Đứng đầu trường tiểu học ở Thượng Hải, bắt đầu xây vào năm 1945. Vào hơn những năm 1980, bắt đầu chương trình “giáo dục vui vẻ”, tức dạy học xuất phát từ tình cảm, xem trọng giáo dục đạo đức, để trẻ em vui vẻ học tập.

Vạn Tử Lâm ngạc nhiên: “Vậy tại sao cậu ấy không vào trường Nhất Trung, chạy đến Thanh Dã chúng ta làm gì...”

Ngụy Minh: “Thanh Dã thi sao! Chẳng phải Thanh Dã rất tốt sao!”

Mấy người nói chuyện rì rầm, đều sắp vượt qua loa phát thanh.

Phuong Huỳnh nhú mày, “Ngụy công công, cậu thật phiền phức, im lặng một chút được không?”

Ngụy Minh há miệng, làm bần: “... Đừng gọi mình là Ngụy công công.”

Sau một hồi phát biểu ‘tiếp nối người trước, mở lối cho người sau’, Tường Tây Tri kết thúc bài phát biểu.

Anh cúi đầu chào, lùi ra phía sau một bước, xoay người đi xuống sân khấu.

Lúc này, Phuong Huỳnh mới nhớ đến, hóa ra anh đã nói xong.

Tường Tây Tri đi thẳng xuống, dừng bước, dường như đang tìm vị trí của lớp 7 (3).

Không Trinh Trinh vẫy tay mình như lá cờ chỉ huy, nhưng Tường Tây Tri không để ý tới.

Một lát sau, cậu xoay người, trực tiếp đi vào tầng dạy học.

Làm đại diện phát biểu cho học sinh mới là nhiệm vụ mà Trương Quân ép anh làm, cố ý gọi điện thoại giao cho cậu trước khai giảng ba ngày. Người nhận điện thoại là Ngô Ứng Dung, nghe nói cháu ngoại lợi hại như vậy, bà lập tức đồng ý.

Tường Tây Tri rất phiền chán, nhưng vẫn sao chép rồi ghép lại từ sách tập làm văn làm thành một bài diễn thuyết.

Trong lớp không có ai, Tường Tây Tri khép cửa lại, trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục giải đề toán.

Trong loa truyền đến lời phát biểu đồng dạng hùng hồn của học sinh đại diện thứ hai, hơi ồn, nhưng sau khi anh đắm chìm vào đề bài, dần dần không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào cả.

Mãi đến khi có một tiếng “ầm” vang lên.

Ngẩng đầu lên theo phản xạ, lại thấy Phuong Huỳnh dùng một chân đá văng cửa.

Tường Tây Tri nhú mày.

Phuong Huỳnh vào lớp, ngồi lên bàn, đứng đưa hai chân, nghiêng đầu nhìn anh.

Tường Tây Tri vẽ mấy nét lên giấy, vẫn cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chăm này có chút khó chịu, ngẩng đầu, nhìn lại.

Phuong Huỳnh lại cười, không nói gì, nháy xuống bàn, trở về vị trí của mình, nằm sấp lên bàn.

Đợi đến khi lễ khai giảng kết thúc thì đã mười giờ rưỡi rồi, Trương Quân về lớp dong dài đôi câu, ý chính đơn giản là cả lớp nhanh chóng bước vào trạng thái, quyết tâm học tập noi gương học sinh đại diện Tường Tây Tri.

Phuong Huỳnh khẽ nhướn người lên, nhìn thoáng qua phía trước.

Bạn học Tường Tây Tri được khen ngợi vẫn còn đang làm đề toán.

Buổi trưa tan học, đám Vạn Tử Lâm tới mời Phuong Huỳnh buổi trưa cùng đến thử đồ ăn ở căn tin.

“Tớ về nhà ăn.”

“Nhà cậu ở đâu, gần không?”

Về mặt của Phương Huỳnh còn chưa tỉnh ngủ, ngáp, “Gần.”

Chờ đám Vạn Tử Lâm đi rồi, Phương Huỳnh ngẩng đầu lên nhìn, Tường Tây Trì còn chưa đi, vẫn duy trì tư thế lúc được “khen ngợi” trước đó.

Đưa tay ra, chọc vào lưng anh, “Này.”

Cơ thể phía trước thẳng tắp.

“Tan học rồi, cậu còn chưa đi sao?”

“Làm xong đề này đã.”

Phương Huỳnh nhào người qua bàn học, ngã về phía trước nhìn, trên giấy là một hình tam giác to, chứa rất nhiều hình tam giác nhỏ.

“Đây là đề gì vậy?”

“Chúng mình tương đương.”

“Tương đương...” Phương Huỳnh mở cuốn sổ học ra, lướt qua mục lục một lần, không tìm thấy “tương đương”. Cô nhanh tay lẹ mắt, trông thấy quyển sách bị Tường Tây Trì để dưới giấy, rõ ràng khác bìa quyển sách trong tay cô, bèn chồm lên phía trước, nhanh chóng rút ra.

“Số học”, lớp 9, quyển hai.

Phương Huỳnh: “...”

Tường Tây Trì lấy bút chì đánh dấu mấy góc của hình tam giác, trên giấy viết rất nhiều chữ “S” nằm ngang và chữ “S” nằm trên dấu “=”, sau đó đặt bút xuống, xoay người, nhìn chằm chằm quyển sách cầm trong tay của Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh vội đưa qua, “Nè.”

Tường Tây Trì nhét sách vào trong ngăn bàn, “Cậu không đến căn tin ăn cơm sao?”

“Tớ về nhà.”

Tường Tây Trì mặc kệ cô, tự về nhà.

Buổi chiều bắt đầu vào học chính thức.

Tiết đầu tiên là tiết ngữ văn. Giáo viên ngữ văn tên là Dương Vân. Buổi đầu tiên, cô ấy không trực tiếp bắt đầu bài thứ nhất, mà trò chuyện về kế hoạch dạy học ngữ văn cấp hai trước, trong đó có một mục là mỗi tuần tổ chức lớp học đọc ba bài thơ Đường thi Tống từ (2).

(2) Văn chương Trung Hoa có câu thiệu nổi tiếng ‘Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc’, để chỉ bốn thể loại văn học thịnh hành vào bốn triều đại của đất nước này. Các nhóm chữ Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc, có nghĩa là thơ luật thịnh hành đời Đường, từ nổi bật đời Tống, và khúc lên cao điểm đời Nguyên.

“Không giới hạn trong sách giáo khoa ngữ văn, trong sách giáo khoa ngữ văn của chúng ta chỉ có mười ba bài thơ cổ, thế này vẫn chưa đủ lắm... Hồi tiểu học các em đều đã học ba trăm bài thơ Đường phải không, nói thử xem, các em thích bài thơ nào nhất?”

Vừa dứt lời, cánh tay của lớp trưởng Phạm Chi Dương giơ lên thật cao, sau khi đứng lên tự giới thiệu, lớn tiếng ngâm nga: “Rượu ngon mới cất một vò, đất nung màu đỏ, hoà-lò sẵn kia, tối ngày tuyết xuống bất kỳ, Uống chơi đã vậy, chén thi có đâu?” (3)

(3) Đây là bài thơ Văn lưu thập cửu của Bạch Cư Dị đời Đường. Bản dịch của Trần Trọng Kim

Dương Vân: “‘Văn lưu thập cửu’ của Bạch Cư Dị, tốt lắm. Bạn Phạm nói cho các bạn nghe, tại sao em lại thích bài thơ này?”

Phạm Chi Dương vò đầu cười ngây ngô, “Bởi vì... Bởi vì bếp lò có thể nấu lẩu, nướng móng heo gì đó... cảm giác ăn rất ngon...”

Cả lớp cười vang, Dương Vân cũng mỉm cười.

Phạm Chi Dương khiến bầu không khí trở nên sôi nổi, mọi người nhao nhao phát biểu.

Dương Vân: “Tốt lắm, xem ra các em đều rất hứng thú với việc học thơ cổ, cô có một câu hỏi, cả lớp biết câu ‘Sóng xuân sáng nước liền ngang bề’ thuộc bài thơ nào không?”

Trong lớp không ai giơ tay.

Dương Vân: “Cô gợi ý một chút...”

Đúng lúc này, Tường Tây Trì chợt nghe sau lưng vang lên một giọng nói trầm thấp: “Xuân giang hoa nguyệt dạ của Trương Nhược Hư.”

Tường Tây Trì sững sốt, theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau.

“Em kia... Nam sinh ngồi bàn thứ hai từ dưới lên của tổ bốn, em biết đáp án không?”

Tường Tây Trì không ngờ đến hành động lén lút của mình bị chú ý tới, nếu đã bị gọi tên, không thể không đứng lên.

Ánh mắt Dương Vân hàm chứa tha thiết mong chờ.

Tường Tây Trì: “... Em không biết ạ.”

Dương Vân sững sốt một lát, mỉm cười: “Không sao, vậy em ngồi xuống đi.” Cô lấy một viên phấn, xoay người viết lên bảng đen hàng chữ ‘Xuân giang hoa nguyệt dạ’ của Trương Nhược Hư.

Tường Tây Trì ngồi xuống, chợt thấy chân ghế bị đá một cái, lập tức vang lên giọng nói không vui của Phương Huỳnh từ phía sau: “Này.”

Tường Tây Trì không quay đầu lại, vô thức vênh tai lên.

Một lát sau, chân ghế lại bị đá.

Giọng của Phương Huỳnh mang theo ý cười: “Cậu cũng nghe thấy, sao lại nói không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5: Ăn khuya

Edit: Tịnh Hào

Năm giờ rưỡi tan học, tiếng chuông báo hiệu hết tiết học cuối cùng vang lên, giáo viên vừa rời khỏi, phòng học lập tức nhốn nháo.

Đám Vạn Từ Lâm bọn họ vây quanh lại.

“A Huỳnh, đi phố cổ (*) ăn gì không?”

(*) Nguyên văn là 文化街, là nơi tập trung buôn bán, tranh chữ, đồ thủ công mỹ nghệ, đồ dùng quanh khu vực phố, giống như xưởng Lưu Ly (琉璃厂) ở Bắc Kinh.

Xoay ngược ghế lại, lưng ghế dựa vào vách tường, chân ghế tạo với mặt đất thành một góc bốn mươi lăm độ, Phương Huỳnh cứ dựa như vậy, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, “Trong nhà có việc.”

“Đã lâu rồi cậu chưa đi chơi với tụi tớ.”

Phương Huỳnh mỉm cười, đưa tay nheo mắt Vạn Từ Lâm, “Nhớ mình đến vậy à?”

Vạn Từ Lâm gạt tay cô ra, “Ồ, buồn nôn quá.”

Không Trinh Trinh ở bên cạnh cảm di động do dự chốc lát, hắng giọng, “Tường Tây Trì.”

Động tác thu dọn cặp sách của Tường Tây Trì không hề dừng lại.

Không Trinh Trinh: “... Đi phố cổ ăn gì đó với bọn mình không? Ở bên Đại học Khoa học Kỹ thuật, rất gần đấy...”

“Không đi.”

Không Trinh Trinh sờ mũi, “VẬY...cậu có điện thoại không, có thể...”

“Không dùng tới.”

Không Trinh Trinh mắt mặt, có chút không nên được giận, cắn môi.

Nguy Minh không nhìn nổi, “Cậu không nể mặt quá đó?”

Tường Tây Trì nhét quyển sách cuối cùng vào cặp da, vác lên vai, muốn đi về phía trước.

Nguy Minh bỗng cản đường anh.

Tường Tây Trì khề cụp mắt, nhìn Nguy Minh.

Thật sự là anh có gương mặt quá mức ưa nhìn, ngay cả lúc vẻ mặt tức giận cũng rất đẹp.

Phuong Huỳnh: “Nguy Minh, đừng ép buộc người khác.”

Nguy Minh khề hừ một tiếng, không phục.

“Thiên tài đều có chút kiêu ngạo, các cậu kiên nhẫn chút.”

Những lời này rõ ràng kích lệ Khổng Trinh Trinh, vội vàng gật đầu theo, như thể chuẩn bị ‘càng thất vọng thì càng dũng cảm’.

Chờ đến khi trong lớp không còn lại mấy người, Phuong Huỳnh mới bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc.

Ra bãi đậu xe lấy xe, đang muốn đi thì nhìn thấy một người đi ra từ trong ký túc xá đối diện, cô bèn gạt chân chống xuống, chờ đợi.

Tường Tây Trì đang miệt mài suy nghĩ, nghe thấy Phuong Huỳnh gọi anh, khề giật mình.

“Cậu còn chưa đi sao?”

Tường Tây Trì tìm thấy xe đạp của mình, “Thầy tìm tó.”

Phuong Huỳnh lập tức nở nụ cười, liếc nhìn anh một cái, “Không phải đi tố cáo đấy chứ?”

Tường Tây Trì: “...”

Hai xe cùng rời khỏi trường.

Phuong Huỳnh không đi ngang hàng với anh mà đi sau tầm một mét, trên đường, chiếc xe phía sau luôn kêu ‘cót két’.

Qua giao lộ, bỗng nhiên tiếng ‘cót két’ kia biến mất.

Tường Tây Trì vội quay đầu nhìn lại, đã thấy Phuong Huỳnh quẹo sang hướng khác, đạp đến đường Đông Nam.

Sắc trời dần tối, ánh sáng màu cam dường như đã biến mất hoàn toàn.

Tường Tây Trì nán lại đợi một lát, mà xui quỷ khiến quay đầu xe, rẽ vào cửa quẹo, đi theo sau.

Đường Đông Nam sát khu trung tâm triển lãm, khá sầm uất, dọc đường đều là khách sạn, tiệm cơm và quán bar.

Tường Tây Trì cố ý giữ một khoảng cách, để Phuong Huỳnh luôn nằm trong tầm mắt của mình, nhưng không đến mức phát hiện ra mình.

Rất nhanh, cô lại rẽ vào khúc ngoặt đằng trước, đi vào một con hẻm chật hẹp. Bên ngoài hẻm có kênh rạch thoát nước, một mùi hôi thối ập vào mặt.

Tường Tây Trì không dám đi quá gần.

Một lát sau, Phuong Huỳnh dừng xe, lấy chìa khóa trong cặp da ra, khóa xe lại, đẩy cửa đi vào.

Tường Tây Trì dừng xe đạp, giẫm lên hàng gạch như bọc một lớp mỡ ở trong hẻm, đi tới chỗ Phuong Huỳnh dừng xe.

Đó là một quán bar.

Những ngày sau đó, Phuong Huỳnh vẫn tìm đủ loại lý do để không tan học cùng với Vạn Tử Lâm bọn họ, khi người khác đều đi gần hết, một mình lặng lẽ đạp xe đến quán bar.

Có một lần, anh chờ Phuong Huỳnh đi vào từ cửa sau chừng mười phút, dựa xe vào tường. Mặt đất dính mỡ gần như không có chỗ để đặt chân, mùi hôi thối và mùi chua từ vũng nước bắn đập vào mặt, anh bóp mũi, đi vào giống như đang tránh mìn.

Vừa đẩy cửa sau ra, chợt có một người đàn ông thân hình vạm vỡ đi tới, giống như một bức tường ngăn anh lại, “Đang làm gì?”

Tường Tây Trì nhìn vào trong, “Tìm người.”

“Tìm ai?”

“Cháu thấy có một học sinh cấp hai vào...”

“Mau đi đi, mau đi đi! Quán bar của chúng tôi kinh doanh rất đang hoàng, học sinh cấp hai gì chứ, tôi thấy cậu mới là học sinh cấp hai đó!” Thân hình trắng kiện đẩy ra bên ngoài, “Đi mau, đi mau!”

Sau đó, Tường Tây Trì lại tiếp tục “điều tra” mấy lần, vẫn không thể thành công trà trộn vào nội bộ “kẻ địch”.

Có một lần tốn thời gian quá lâu, sau bảy giờ mới về nhà, bà ngoại gấp đến mức ra ngoài tìm anh.

Hai người gặp nhau ở đầu cầu, Ngô Ứng Dung đi vài bước tới, “Sao giờ cháu mới về? Ông ngoại sốt ruột muốn chết...”

“Làm bài tập về nhà ở trường đến quên giờ giấc luôn ạ...”

“Dù thích học đến mấy cũng phải ăn cơm nữa chứ,” Ngô Ứng Dung đưa tay sờ đầu anh, quan sát anh từ trên xuống dưới, xác nhận ngay cả một sợi tóc anh cũng không thiếu, mới yên tâm, “... Sau này nên về sớm một chút, cháu có mang theo thẻ IC (*) không? Sau này về trễ, nhớ gọi điện thoại về nhà.”

(*) Thẻ thông minh (Smart Card): Còn được gọi là thẻ Chip hoặc IC. Là thẻ nhựa có gắn vi Chip được sử dụng để lưu giữ thông tin hoặc những giao dịch của người dùng thẻ. Với kích thước giống như thẻ tín dụng nó có thể được gắn 1 hoặc 2 chip bán dẫn như các loại thẻ nhớ, thẻ bảo vệ thông tin hay thẻ vi xử lý. (nguồn: Wikipedia)

“Dạ, sau này sẽ không thế nữa.”

“Đi thôi.” Tay của Ngô Ứng Dung khoác lên vai anh, “Ông ngoại đã đói bụng rồi, bảo ông ấy cứ ăn trước đi, nhưng ông ấy nhất quyết chờ cháu...”

“Bà ngoại.” Tường Tây Trì khựng lại, “Đội cháu một lát, cháu buộc dây giày.”

Anh khom lưng, tránh khỏi tay Ngô Ứng Dung, ngồi xổm người xuống buộc lại dây giày bị bung ra, khi đứng lên, nhảy nháy, dường như đang thử xem đã buộc chặt chưa, sau đó thân nhiên dịch sang bên ngoài, sóng vai với Ngô Ứng Dung, “Đi thôi bà.”

Sau khi ăn xong, Tường Tây Trì giúp Nguyễn Học Văn chuyển mấy chậu hoa ở dưới mái hiên vào nhà. Ngô Ứng Dung vào phòng tắm rồi đi ra, than thở: “Sao sửa tắm hết nhanh vậy...”

Tường Tây Trì thỉnh tai nghe thấy, vội nói: “Bà ngoại, để cháu đi mua.”

“Ra siêu thị ở đầu cầu mà mua, bọn họ bán rẻ... Cháu đội một lát, bà đưa tiền lẻ cho cháu.”

Tường Tây Trì phúi bàn tay dính đất từ chậu hoa, đi vào bếp rửa tay, đi ra thì thấy Ngô Ứng Dung cầm một tờ tiền giấy hai mươi đồng, “Không cần đâu bà ngoại, cháu có tiền...”

“Tiền cháu có là của cháu...” Ngô Ứng Dung nhét vào tay anh, “Nhân tiện mua quả mướp về.”

Về mặt Tường Tây Trì có chút khác thường, ngần ngại đứng thẳng một lúc, cầm tiền ra ngoài.

Xách túi lớn đi ra từ siêu thị, chợt nghe thấy tiếng “cót két” quen thuộc ở đằng trước, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Phương Huỳnh đang đạp xe từ phía Nam tới đây.

Phương Huỳnh dừng xe trước mặt anh, cười hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Tường Tây Trì liếc cô một cái, ngẫm nghĩ, có lẽ là lúc này cô mới trở về từ quán bar.

“Ăn gì chưa?”

“Hả?”

Tường Tây Trì nhìn cô, “Tớ mời cậu ăn đồ nướng.”

Phương Huỳnh mỉm cười: “Hào phóng quá đấy?”

“Cậu đội một lát.” Tường Tây Trì đặt túi nilon vào trong giỏ xe của cô, liền xoay người vào siêu thị.

Phương Huỳnh chờ giây lát, Tường Tây Trì cầm hai chai nước đi ra, đưa cho cô một chai.

“Tớ thấy cậu vào trong đó gọi điện thoại?”

“Nói một tiếng với bà ngoại.” Tường Tây Trì đi tới sông Lục Xích, ngồi xổm người xuống, vặn mở chai nước ra rửa tay.

Phuong Huỳnh: “...”

Tường Tây Trì đứng lên, hất nước trên tay, “Đi thôi.”

Dọc theo đều là quán đồ nướng, trong không khí hòa lẫn mùi tự nhiên và mùi mỳ cay, dưới tấm vỉ là than màu trắng đang nướng đủ loại thức ăn, từng luồng khói trắng lượn lờ, người bán hàng rong lớn tiếng rao to.

Phuong Huỳnh đi theo Tường Tây Trì, đi qua gần bảy quán ăn, “Này...” đợi Tường Tây Trì quay lại, hỏi, “Rốt cuộc cậu muốn ăn ở đâu?”

Tường Tây Trì nhìn phía trước, những băng ghế nhựa và bàn thấp giống y nhau, trên đất đều là tấm tre và giấy vệ sinh.

Anh hạ quyết tâm, “... Tùy ý ngồi đi.”

Sau khi ngồi xuống, Tường Tây Trì ti mi lau bàn ba lần, nháy mắt, dùng cuộn khăn giấy hết phân nửa.

Phuong Huỳnh nhìn anh đầy hứng thú, “Có phải cậu quá thích sạch sẽ rồi không?”

Tường Tây Trì không trả lời câu hỏi này, “Cậu ăn gì?”

“Ừm...” Phuong Huỳnh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hô vói chủ đứng trước giá đồ nướng, “Sáu xâu thịt dê, một tàu hủ ky, một quả cà tím, một bánh bao nướng, ba xâu khoai tây...” Cô dùng một lát, nhìn Tường Tây Trì, “Có phải hơi nhiều không?”

“Cậu cứ gọi tùy thích.”

Phuong Huỳnh cười hì hì, “Hào phóng đấy—thế này thôi, đừng để ót!”

Chủ quán: “Được!”

“Cậu ăn gì?”

Tường Tây Trì mở chai nước mua ở trong siêu thị ra uống một ngụm, “Tớ không ăn.”

“Mời riêng tớ?”

Tường Tây Trì khựng lại, một lát sau, chuẩn bị đặt nắp chai mà anh vừa vặn lên bàn, lại không làm nữa, cứ thế cầm trên tay, hỏi Phuong Huỳnh, “Bây giờ cậu mới về sao?”

Phuong Huỳnh quay mặt đi, xoay người, duỗi thẳng chân, “Có việc mà.”

“Nhà cậu không quan tâm sao?”

Phuong Huỳnh cười, như thể không định tiếp lời anh vậy, một chân bắt chéo lên chân còn lại, lắc lắc chân, bắt đầu ngâm nga hát.

Tường Tây Trì nghe một lát, nhận ra là bài “Thất Lý Hương” (*).

(*) Bài Thất Ly Hương của Châu Kiệt Luân: <https://www.nhaccuatui.com/bai-hat/that-ly-huong-qi-li-xiang-chau-kiet-luan-jay-chou.zrPjSBACHa.html>

“Ngoài cửa sổ, chim sẽ hót lãnh lớt trên cột điện, em nói, câu này rất có cảm giác của mùa hạ...”

Phuong Huỳnh ngâm nga, dừng lại, “Cậu có thích nghe nhạc không?”

“Bình thường.”

“Tớ biết có một cửa hàng, cho thuê sách thuê đĩa còn bán băng nhạc, Kiệt Luân sắp phát hành album, tớ đã nói một tiếng, bảo anh ấy nhất định phải nhập giúp tớ lấy được bản gốc.” Phuong Huỳnh quay đầu nhìn anh, “Lần sau tớ dẫn cậu đi nhé.”

Đèn đuốc tỏa ánh vàng ấm áp, sông Lục Xích nước chảy róc rách.

Lúc này, ánh mắt Phuong Huỳnh cực kỳ đơn thuần.

Đơn thuần, lại có chút mềm mại.

Tường Tây Trì còn chưa trả lời, cô đã quay đầu đi, đứng đưa chân tiếp tục ngâm nga.

Thoáng chốc, đồ nướng xong bày lên đĩa được bung lên.

Phuong Huỳnh ăn như hổ đói, ăn hết hai xâu thịt dê, vừa ngẩng đầu thấy Tường Tây Trì đang nhìn cô, có chút ngượng ngùng, cầm một xâu dưa tói, “Ăn

không?”

Tường Tây Tri lắc đầu.

“Vậy tớ thật sự không khách sáo nhé?”

“Ừm.”

Phuong Huỳnh ăn hết đồ ăn còn lại như một con gió, hài lòng vỗ bụng.

“Ăn no chưa?”

Phuong Huỳnh giờ ngón cái.

Tường Tây Tri trả tiền, lấy chai nước còn phân nửa ra rửa tay lần nữa, ném chai vào trong thùng rác bên cạnh.

Phuong Huỳnh nhìn anh, không nhịn được cười, “Này, tay của tớ vừa lái xe đạp, từng chạm vào tiền còn ăn đồ nướng nữa, nếu như tớ chạm vào cậu một chút, có phải cậu sẽ chết không?”

Tường Tây Tri: “...”

Phuong Huỳnh thuộc phái hành động, tiến lên một bước, nắm chặt bàn tay ướt đầm của anh.

Tường Tây Tri đột nhiên vùng ra.

Phuong Huỳnh sững sốt một lát.

Tường Tây Tri cũng sững sờ.

Toàn thân anh đều cứng đờ, hồi lâu cuối cùng mới nói ra lời, “Xin lỗi...”

“Tớ biết, từng đọc trong sách rồi, bệnh thích sạch sẽ đúng không?” Phuong Huỳnh nhún vai, “Đi thôi.”

Trên đường về, Tường Tây Tri vẫn luôn do dự có nên giải thích rõ ràng với cô không, thật sự anh không có cố ý, chỉ là phản xạ có điều kiện xuất phát từ bản năng thôi.

Nhưng Phuong Huỳnh cứ luôn ngâm nga hát suốt dọc đường, như thể không hề để bụng.

Đến đầu cầu, Phuong Huỳnh nhào người ra trước xe đạp, đưa túi nilon trên giỏ xe cho anh, đạp bàn đạp, tiếng cười tan dần trong gió, “Tường Tây Tri, ngày mai gặp lại nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Dị ứng

Edit: Tịnh Hào

Hôm nay là sinh nhật của Vạn Tử Lâm, từ buổi sáng đã bắt đầu ồn ào, nghỉ giữa tiết một lát bèn đi tìm Khổng Trinh Trinh, chốc lát thì đến tìm Phuong Huỳnh, không phải hỏi váy này đẹp không, thì cũng hỏi tóc này làm đẹp không.

Phuong Huỳnh cười hỏi: “Bướm bướm kia, bay có mệt không?”

Vạn Tử Lâm chu môi: “Buổi tối anh Thiện mời chúng ta ăn cơm, tớ nhất định phải trang điểm cho đẹp.”

“Không cần trang điểm, rất đẹp rồi.”

Vạn Tử Lâm chớp mắt, “Thật vậy sao?”

Phuong Huỳnh nhìn về phía Khổng Trinh Trinh, “Chụp cho cậu ấy một tấm.”

Khổng Trinh Trinh giờ điện thoại Nokia lên, chụp ‘rắc rắc’.

Vạn Tử Lâm nhìn chăm chăm điện thoại trong tay cô ấy, không di chuyển mắt, “Trình Trình, có phải điện thoại này chụp hình vô cùng tốt không?”

“Cũng tạm thôi.” Không Trình Trình đưa di động cho Vạn Tử Lâm xem ảnh chụp, lần đầu tiên mình có can đảm đi mời Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì buông bút, xoay người lại.

“Hôm nay là sinh nhật của Vạn Tử Lâm, đi ăn cùng với tụi tớ nhé?”

Tường Tây Trì liếc mắt nhìn Phương Huỳnh rồi nhắm mắt lại, “Được.”

Không Trình Trình sợ ngây người.

Sau khi tan học, Tường Tây Trì đạp xe, đi ngang hàng với Phương Huỳnh theo phía sau đám Vạn Tử Lâm.

“Anh Thiện là người như thế nào?”

“Là ông chủ của một quán bar.” Phương Huỳnh nhìn Vạn Tử Lâm, “Vạn Tử Lâm rất thân với anh ấy, tớ chỉ gặp có hai lần.”

Tường Tây Trì nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Không Trình Trình ở phía trước quay đầu lại, “Các cậu nhanh lên một chút! Chậm muốn chết!!”

Phương Huỳnh hơi cúi người, tăng tốc độ, cười nói với Tường Tây Trì: “Đua nào!”

Tường Tây Trì “Ừ” một tiếng, nhưng chỉ là đập nhẹ một tí, vẫn chạy ngang hàng với Phương Huỳnh.

Chỗ ăn cơm là một quán ăn gần quán bar.

“Anh Thiện” tên là Triệu Thiện, hai mươi bốn tuổi, mặc áo T-shirt ngắn tay, đầu cua, làn da ngăm đen, trên cánh tay in hình một con rồng, trên cổ đeo dây vòng vàng.

Vạn Tử Lâm vừa vào phòng ngồi xuống kế bên anh ta, bắt lấy tay của anh ta, kinh ngạc nói: “Anh Thiện, anh lại đổi đồng hồ mới à!”

Một tay của Triệu Thiện khoắc lên ghế dựa, “Ừm” một tiếng cho có lệ, ánh mắt chuyển về phía Phương Huỳnh và Tường Tây Trì, “Hai bạn học này là?”

Ngụy Minh nhanh chóng giới thiệu nói: “Là Phương Huỳnh, anh Thiện, chắc anh gặp cậu ấy hai lần rồi; Tường Tây Trì, là bạn học cùng lớp của tụi em.”

“Ồ.” Triệu Thiện làm vẻ như bình tĩnh, nhìn Phương Huỳnh, “Là Phương Huỳnh à, hèn chi anh nhìn quen mắt đến thế. Viên Tử nói mời em tới quán bar chơi, vẫn luôn từ chối, có phải hay không?”

Vạn Tử Lâm ủy khuất nói: “Cũng không phải thế sao, A Huỳnh khó mời lắm.”

Triệu Thiện cười nói: “Anh nghe Viên Tử nói, trước đây em cùng bốn nam sinh đánh nhau, nhưng cũng không thua kém đúng không? Cô gái nhỏ ghê quá đây...”

Phương Huỳnh bình thản “Vâng” một tiếng.

Đồ ăn đã gọi trước đó, bưng lên rất nhanh.

Triệu Thiện nạy mở ba chai bia, rót đầy cho vài người.

Phương Huỳnh đẩy đẩy cái ly, “Em không uống bia, em bị dị ứng.”

Ánh mắt của Triệu Thiện quét tới, “Sinh nhật của Viên Tử, em không nể mặt sao? Không phải tụi em là bạn tốt sao?”

Vạn Tử Lâm cũng nhìn về phía Phương Huỳnh, giọng nói mang vẻ làm nũng: “A Huỳnh, uống một chút thôi.”

Triệu Thiện nhìn thái độ của Phương Huỳnh dường như có chút buông lỏng, vội nói: “Đến đến đến, chúng ta nâng ly trước. Tụi em vẫn còn nhỏ, không uống nhiều, một ly này thôi, sẽ đổi nước trái cây cho tụi em.”

Vạn Tử Lâm cười nói: “Anh Thiện, anh thật biết săn sóc.”

Sau khi nâng ly, Tường Tây Trì không uống một ngụm, thừa dịp mọi người ngửa đầu uống, động tác mau lẹ đổ vào trong chén bên cạnh.

Triệu Thiện uống bia một mình, uống hai chai vào bụng, liền bắt đầu thổi phồng máy năm nay anh ta sống như thế nào. Năm đó trên người chỉ có một trăm đồng vào thành phố sống ra sao, nghèo khó ăn ngủ ngoài đầu đường như thế nào, lại nắm bắt được cơ hội thành công vớt được một thùng tiền ra sao.

Ngụy Minh nghe thấy thì hai mắt tỏa ánh sáng, “Anh Thiện, anh quá lợi hại!”

Triệu Thiện ợ, “Tụi em đọc sách thì có tác dụng gì, học lên sinh viên, không phải ra ngoài chỉ làm công cho những ông chủ chưa tốt nghiệp cấp 2 sao?”

Ngụy Minh vội nói: “Anh Thiện, sau này em có thể theo anh học kinh doanh không?”

“Có thể.” Triệu Thiện vỗ ngực, “Đương nhiên có thể! Bạn của Viên Tử, anh có thể không chiều cổ sao!”

Nói xong, lại nhìn về phía Phương Huỳnh đang yên lặng ăn, “Em thì sao? Nếu không thì cũng theo anh Thiện đi? Anh ấy hả, rất thích người ngoan độc mạnh mẽ, anh thấy em có sự mạnh mẽ và ngoan độc, liều mạng đánh nhau với bốn nam sinh nhưng cũng không chịu thua, anh thấy sau này chắc chắn em có thể làm được chuyện lớn!”

Phương Huỳnh cười nói: “Nhiều người như vậy, anh bảo kẻ được sao?”

“Ôi, lời này chính là xem thường anh rồi, cho dù Triệu Thiện anh không phải là anh hùng ở trên đỉnh núi cao, nhưng dẫn theo mấy tên nhóc tụi em, anh còn không làm nổi sao?”

Vạn Tử Lâm phụ họa: “Đúng vậy! Anh Thiện rất lợi hại!”

Phương Huỳnh vẫn cười, “Vậy anh định để em theo anh làm gì? Giúp anh đánh nhau à?”

Triệu Thiện đánh giá cô từ trên xuống dưới, ý tứ không rõ cười một cái, “Em không cần đánh, em dẫn dắt người khác giúp em đánh, như thế nào?”

“Không có việc gì thì em đánh người làm gì?”

Triệu Thiện cười ha ha, “Có cá tính! Chắc chắn! Không lỗ mắng!”

Vạn Tử Lâm: “Anh Thiện, vậy anh nhìn làm A Huỳnh rồi, cậu ấy không có chút chững chạc nào, tính tình khá nóng vội.”

“Vậy cũng tốt, có bốc đồng, có chính trực! Thanh niên tụi em, vội vàng chút thì có sao đâu? Năm đó anh còn chưa nói lời nào đã đánh người ta.”

Vạn Tử Lâm lườm Phương Huỳnh, bĩu môi.

Ăn cơm xong, đám Vạn Tử Lâm còn muốn đi theo Triệu Thiện đánh bida.

Phương Huỳnh: “Tớ không đi, tớ phải đi về ngủ.”

Vạn Tử Lâm: “Không phải còn sớm sao?”

“Trở về còn có việc.”

Vạn Tử Lâm không giữ cô lại, dứt khoát nói: “Vậy cậu trở về nhớ chú ý an toàn đấy.”

Khổng Trinh Trinh lấp bắp nhìn Trương Tây Tri.

Trương Tây Tri: “Tớ bị cấm cửa.”

Ngụy Minh chê cười: “Đã lớn rồi, còn bị cấm cửa?”

Trương Tây Tri không để ý đến cậu ta.

Xung quanh là tiếng ồn ào sầm uất, các hộp đèn băng hiệu đủ màu chiếu lên bầu trời đêm.

Trương Tây Tri và Phương Huỳnh đạp xe, đi về ngõ hẻm Kiều Hoa. Hẻm Kiều Hoa cũng là nơi náo nhiệt, nhưng tiếng ồn ở hẻm Kiều Hoa lại mang đến cảm giác an toàn.

Nhớ đến lời nói của Triệu Thiện, Trương Tây Tri hỏi Phương Huỳnh, “Cậu từng đánh nhau với nam sinh sao?”

“Ồ.” Phương Huỳnh bình thản trả lời, “Lúc học tiểu học, bốn nam sinh chặn đường tớ.”

“Cậu từng học võ à? Võ phòng thân?”

“Không có.”

Trương Tây Tri nhìn cô, “Vậy sao lại đánh nhau?”

Phương Huỳnh nhún nhún vai, “Bọn họ muốn chết, tớ liều mạng thôi.”

Tường Tây Tri khựng lại.

Phuong Huỳnh cười khẽ một tiếng, lại bổ sung nói: “Mạng của tớ không đáng giá.”

“Két” một tiếng, Tường Tây Tri bóp thắng xe.

Phuong Huỳnh quay đầu, cũng dừng xe lại, “Làm sao vậy?”

Tường Tây Tri nhìn cô, ánh mắt kia không rõ là có ý gì, nhưng vô cùng nghiêm túc, “Đừng nói loại câu nói này.”

Nhất thời, Phuong Huỳnh lại cảm thấy không biết làm thế nào.

Chưa có ai nhìn cô bằng ánh mắt đó, cũng không có ai nói với cô như vậy.

Cô quay đầu, chân tay luống cuống gãi gãi cổ tay, cảm thấy ngứa, gãi càng nhiều hơn, kết quả càng gãi càng ngứa.

Tường Tây Tri chú ý tới, “Làm sao vậy?”

Phuong Huỳnh cúi đầu nhìn, “Dị ứng rồi.”

“Cậu dị ứng thật sao?”

“Không phải thì sao?” Phuong Huỳnh bực bội gãi thêm mấy cái.

“Đừng gãi.” Tường Tây Tri đến gần một bước, đưa tay, lại đột nhiên ngừng lại, do dự một lát, rũ mắt xuống, nắm cổ tay cô, “Gãi quá sẽ thành sẹo...” Trên cổ tay nổi lên chút vết đỏ.

Anh đang chuẩn bị xốc tay áo lên nhìn xem tình hình thế nào, Phuong Huỳnh lại rút mạnh tay về, giữ tay áo chặt chẽ, “Không có gì đâu... Trước kia tớ uống thuốc xong, khi đổ mồ hôi thì da cũng sẽ hết sởi, lập tức không có việc gì.”

Tường Tây Tri không nói gì, xoay người bỏ lại một câu: “Đợi một lát.”

Một lát sau, anh cầm chai nước đá trở về, nhét vào trong tay cô, “Uống nước, còn rượu sẽ bốc hơi nhanh.”

Phuong Huỳnh nói tiếng cảm ơn, mở nắp chai uống hai ngụm, nhìn anh, cười nói: “Tường Tây Tri, tớ phát hiện con người cậu vô cùng tốt.”

Tường Tây Tri lên xe, không đáp lại câu nói của cô, “Đi thôi.”

Sáng thứ hai, Tường Tây Tri đẩy xe ra đầu cầu ngoài hẻm theo thường lệ, đi lướt qua mấy sạp, không phát hiện bóng dáng của Phuong Huỳnh.

Đang nghi ngờ thì nghe thấy tiếng cọt két.

Quả nhiên là Phuong Huỳnh đến.

Nhưng mà tạo hình vào lúc này có chút độc đáo, ở ngoài là quần dài áo tay dài, còn đeo một chiếc mũ, một khẩu trang.

“Cậu, sao lại...”

“Cái này à?” Phuong Huỳnh chỉ chỉ khẩu trang, “Bị cảm, tránh truyền nhiễm cho cậu.”

Tường Tây Tri nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm mũ lưỡi trai trên đầu cô.

“Mũ giữ ấm” Cô che khẩu trang, rất khoa trương ho khan vài tiếng.

Đến trường, còn có 20 phút là bắt đầu lên lớp, Vạn Tử Lâm bung một ly trà sữa đến đây.

“A Huỳnh, hôm qua cậu không đi thật đáng tiếc đấy, anh Thiện đánh sạch hết bàn bida, rất lợi hại.”

“Ừ.”

Vạn Tử Lâm nhìn cô, “Sao lại đeo khẩu trang?”

“Bị cảm.” Phuong Huỳnh nhìn Tường Tây Tri đang sờ cặp da, “Đúng không?”

Tường Tây Tri thật không phối hợp, không nói gì.

Vạn Tử Lâm cũng không để ý, dặn dò một câu “Nghỉ ngơi cho tốt”, thấy Khổng Trinh Trinh đến, vẫy vẫy tay, đi qua.

Tuy mới hơn một tuần sau ngày khai giảng, nhưng có hai sự thật mà lớp phải công nhận.

Một là, Trưởng Tây Tri đúng thật là “thiên tài” có thành tích tốt đến dọa người.

Hai là, Phương Huỳnh thường chống đối chủ nhiệm lớp – Trương Quân.

Khi Trương Quân kêu Phương Huỳnh đứng lên trả lời câu hỏi, Phương Huỳnh thành thật trả lời: “Không biết.”

Trương Quân tức giận đến tròng mắt muốn lòi ra, “Đáp án ngay dưới mắt của em, chỉ cần nói ra mà thôi, em không biết, hay em không nghiêm túc nghe giảng?”

Nhưng lâu ngày, giữa Trương Quân và Phương Huỳnh dần có một loại ăn ý vi diệu: Chỉ cần Phương Huỳnh không ngủ, không nói chuyện, không vi phạm kỷ luật lớp, tùy cô làm gì, Trương Quân cũng sẽ không quan tâm, cũng sẽ không kêu cô đứng lên trả lời câu hỏi.

Nhưng vào tiết này, loại ăn ý này hoàn toàn bị phá vỡ.

Đầu tiên là Trương Quân bảo cả lớp làm bài kiểm tra nhỏ mười phút, đi qua đi lại ở hành lang để tuần tra, phát hiện Phương Huỳnh đi học lại đội mũ.

Hỏi hai câu, nhưng không nói gì nặng, nhin xuống.

Sau đó là Trương Quân bắt đầu giảng bài, phát hiện Phương Huỳnh lại trắng trợn nằm bò ra ngủ. Lúc đi đến giữa lớp giảng bài, ông ném phấn tới, xem như nhắc nhở, nhưng cô vẫn thờ ơ.

Mọi người, đều cảm thấy được Trương Quân đang giảng bài đột nhiên dừng lại, lập tức cùng quay đầu nhìn lại.

Nhân vật quan trọng của sự kiện hoàn toàn chưa tỉnh.

Trương Quân nghiêng người, gõ bàn. Không phản ứng.

Rốt cuộc lần này ông không nhin được, gầm lên: “Phương Huỳnh!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Lời nói từ đáy lòng của Trưởng Tây Tri.

“Mạng của tớ không đáng giá.”

“Nhưng đối với tớ là vô giá.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7: Mâu thuẫn

Edit: Tịnh Hào

Phương Huỳnh tri động thông thả “Ừm” một tiếng.

Một lát, Trưởng Tây Tri thấy cô chậm rãi nâng mặt lên, dưới vành nón là lông mày chau lại.

“Tôi thấy lá gan của em càng ngày càng lớn! Giờ học của chủ nhiệm lớp mà còn ngang nhiên ngủ! Đứng lên cho tôi!”

Phương Huỳnh dừng một lát, một câu cũng không nói, vuốt mặt, lắc lư đứng lên.

Cô không cãi lại, Trương Quân sừng sốt một lát, cũng không nói gì, tiếp tục tiết học bị gián đoạn.

Nhưng mà điều tốt đẹp không tồn tại mãi.

“Cách giải phép cộng và trừ của số âm chắc mọi người đã nắm được rồi? Chúng ta đến vài đề tính nhẩm.” Trương Quân nhìn vào danh sách ở trên bàn, “Vạn Tử Lâm, 3-(-3), bằng bao nhiêu?”

Vạn Tử Lâm cuống quýt đứng lên, cầm cuốn sách lật trước sau hai cái, lại cầu xin giúp đỡ nhìn bạn học xung quanh.

Trương Quân nhú mày, “Em vừa mới cúi đầu chơi cái gì?”

“Không có...”

“Không có?” Trương Quân đặt phấn và thước xuống, đi xuống bục giảng.

Ngón tay của Vạn Từ Lâm bấu chặt vào mặt bàn.

Trương Quân đến trước mặt cô ấy, “Lấy đồ ra.”

“Thầy Trương..”

“Lấy ra!” Trương Quân đưa tay đẩy cô ấy về phía sau, bàn tay tiến vào học bàn sờ tìm.

Một chiếc điện thoại di động Nokia mới tinh.

Trương Quân phát tay áo, trở lại trên bục giảng, ném di động lên mặt bàn, “Tiết học này, chúng ta không học, chúng ta nói về vấn đề kỷ luật một chút. Khai giảng đã một tuần rồi, tôi phát hiện các em có một số bạn học, còn chưa điều chỉnh tốt bốn phần của mình, làm rõ mình học tập là vì cái gì... Nói chuyện, nghịch điện thoại, xem sách ngoài giờ! Các em cho rằng học là vì tôi sao? Tôi nói cho các em biết, nếu các em không thi nổi đại học, kết quả là gì? Sau này chính là cặn bã của xã hội!”

Mặt bàn bỗng nhiên rung lên.

Vạn Từ Lâm cũng chấn động theo, chốc lát sợ đến mức gương mặt trắng bệch.

Trương Quân bị cắt ngang, liếc mắt nhìn điện thoại trên bàn, khựng lại, “... Tin nhắn này có chút thú vị, các em nghe một chút...”

Vạn Từ Lâm cầu xin: “Thầy Trương!”

Trương Quân lắc đầu, làm như vô cùng đau đớn, “Chắc chắc, thành tích không tốt, ngược lại rất am hiểu mấy chuyện nam đạo nữ xướng (*)... Còn tuổi nhỏ, sao không biết xấu hổ như thế? Vạn Từ Lâm, nói tôi ném ở đây...”

(*) Đàn ông làm kẻ trộm, phụ nữ làm gái mại dâm, được mô tả như một người xấu, mô tả mức độ đạo đức cực kỳ thấp của xã hội, dùng để mắng người.

Một tiếng gào to: “Câm miệng!”

Chốc lát, trong phòng học an tĩnh.

Trương Quân nâng cằm, “Phương Huỳnh, em có vấn đề gì?”

Phương Huỳnh kéo ống tay áo che tay, dè dặt xuống, một câu cũng không nói, bước lên bục giảng, lập tức đoạt lấy di động trong tay ông.

“Em làm gì hả!”

Một tay Phương Huỳnh nắm chặt di động, một tay cấu vào gan tay của ông, xuống tay ngay chỗ hiểm, suýt chút nữa cấu rách thịt chỗ gan tay xuống.

Trương Quân “á” một tiếng, buông tay.

Phương Huỳnh chớp lấy, mở nắp pin, lấy sim ra, lại ráp trở về.

Đập di động lên bàn, giương mắt, nhìn Trương Quân chằm chằm, gần từng tiếng “Thầy mới là cặn bã.”

Xoay người, đi đến trước bàn Vạn Từ Lâm, để sim xuống, sau đó đứng trước bảng đen, tự phạt đứng.

Trương Quân: “...”

Phương Huỳnh ngẩng cao đầu, nhìn ông đầy khiêu khích.

Nhất thời, trong phòng học không ai dám lên tiếng.

“Reng reng reng!”

Đúng lúc tiếng chuông hết tiết học vang lên giải vây.

“Phương Huỳnh, Vạn Từ Lâm, buổi chiều kêu phụ huynh các em đến đây!”

“Bọn họ sẽ không đến.”

“...” Trương Quân sắp giận đến ngắt, mặt méo xẹo, nâng tay chỉ vào Phương Huỳnh, “Em, em cùng tôi đi gặp chủ nhiệm giáo vụ!”

Tiết học này xảy ra chuyện kỳ dị, mọi người hưng phấn tùm năm tùm bảy bàn tán.

Tường Tây Tri nhìn xung quanh một vòng, Vạn Tử Lâm nằm sấp ở trên bàn khóc hu hu, Khổng Trinh Trinh và Ngụy Minh đều xúm lại an ủi cô ấy.

Tiết tiếp theo là tiếng Anh, học xong tiết đó, Phương Huỳnh còn chưa trở về.

Giáo viên tiếng Anh kẹp sách giáo khoa dưới nách, đi xuống bậc giảng, đến trước mặt Tường Tây Tri, “Đi theo cô đến văn phòng một chút.”

Đến văn phòng, giáo viên tiếng Anh lấy ra một tờ giấy từ trong ngăn kéo, “Cô nghe thầy Trương nói, cuộc thi nhập học của em, môn tiếng Anh chỉ bị trừ có 2 điểm?”

Tường Tây Tri rất bình tĩnh “ạ” một tiếng.

Cô đưa giấy cho Tường Tây Tri, “Tháng 10 có cuộc thi nói tiếng Anh, em muốn tham gia không?”

“Khẩu ngữ của em không tốt.”

Giáo viên tiếng Anh cười nói: “Dù sao nền tảng của em cũng tốt hơn các bạn khác, yên tâm, trước cuộc thi, nhất định cô sẽ tiến hành huấn luyện đặc biệt cho em.”

Cô thấy Tường Tây Tri không nói chuyện, xem như anh đã đồng ý rồi, “Cô đã đăng ký cho em rồi.”

Tường Tây Tri bức bối rời khỏi văn phòng, chuẩn bị về lớp học, ở đầu cầu thang, lại dừng bước, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhăn nhó trước đó của Phương Huỳnh.

Đi vòng vèo, đến phòng chủ nhiệm giáo vụ một chuyến, đứng trước cửa nhìn vào, Phương Huỳnh không có ở bên trong, lại đến văn phòng của Trương Quân, Phương Huỳnh cũng không có ở trong đó.

Tiết cuối cùng là họp lớp, không có mặt cũng không sao, chân đã bước đến trước căn tin và quầy bán đồ ăn vặt để tìm người.

Nhưng mà đều không phát hiện bóng dáng của Phương Huỳnh.

Bất đắc dĩ, đi ra từ quầy bán đồ ăn vặt, đi ngang qua sân thể dục đến lầu học.

Đúng lúc này, anh phát hiện có một người ngồi sau tấm bảng khổng lồ “Giáo dục là thế giới phía trước, tiến đến tương lai, tiến đến hiện đại hóa” dựng đứng trên sân thể dục.

Tường Tây Tri đi qua, tạm dừng một lát, mới cúi người lấy tay đẩy đẩy.

Mơ màng “hà” một tiếng, một lát, Phương Huỳnh thông thả ngẩng đầu.

Tường Tây Tri: “Làm sao vậy?”

Trong giọng nói sau lớp khẩu trang của Phương Huỳnh hàm chứa ý cười, “Không sao cả, không muốn trở về lớp thôi.”

Tường Tây Tri khựng lại.

Một lát, đưa tay lấy mũi cô xuống.

Phương Huỳnh bất ngờ không phòng bị, ánh mắt tức giận, nhưng mà không mắng anh, mà giơ tay đè mũi lại trước.

Tường Tây Tri tách tay cô ra.

“Cậu làm gì vậy! Bệnh thần kinh!”

Dù sao sức lực của nam sinh cũng lớn hơn một chút, huống hồ hôm nay Phương Huỳnh còn “Cảm mạo”, cuối cùng vẫn bị Tường Tây Tri tách ra.

Phương Huỳnh rầu rĩ nói câu: “... Không cần thận trọng vào góc bàn.”

Đỉnh đầu là “miếng vá” băng gạc màu trắng.

Tường Tây Tri nhìn cô chằm chằm, “Có phải có người...”

“Không phải. “ Cô nâng mắt, nhìn anh bằng ánh mắt rất nghiêm túc, “Là va vào...”

Gió nhẹ phe phẩy cỏ dại trên mặt đất, cách đó không xa truyền đến tiếng huýt còi của giáo viên thể dục trong tiết thể dục của lớp đó.

Rõ ràng đầu tuần tháng chín là thời điểm cuối thu nắng gay gắt nhất, nhưng Phương Huỳnh cảm thấy hơi lạnh, lấy tay áo bọc quanh.

Tường Tây Trì nhìn cô hồi lâu, đứng lên, “Trở về lớp đi.”

Phương Huỳnh nâng mắt, lười biếng nói: “Ngồi một lát, thành tích cậu tốt như vậy, thiếu một tiết cũng không thiệt lùi đâu.”

Tường Tây Trì nhìn cô dại mọc thành cụm trên mặt đất.

Phương Huỳnh đưa tay vỗ vỗ, “Ngồi đi.”

“Không ngồi.”

Phương Huỳnh nheo mắt nhìn anh, “Tại sao?”

“Thật sự sợ bản đến thế à.” Phương Huỳnh bứt một cọng cỏ dài, “Ở đây không có bản, hơn nữa, lúc cậu còn nhỏ bò đầy đất, nói không chừng còn nhặt thứ gì đó trên đất bỏ vào miệng đấy.”

Tường Tây Trì cảm thấy mình sắp hít thở không thông.

Phương Huỳnh cười ha ha, dùng sức kéo cánh tay anh xuống, Tường Tây Trì lão đảo một chút, đặt mông ngồi xuống.

“...”

Phương Huỳnh nằm bò lên đầu gối của mình, cười đến đứng lên không nổi, “Xem đi, không có làm cậu bản chết chứ?”

“... Cũng sắp rồi.”

Phương Huỳnh ôm đầu gối, dựa vào tấm bảng sắt, “Sao cậu cứ không để ý đến Khổng Trinh Trinh vậy?”

Giọng điệu của Tường Tây Trì lạnh nhạt: “Tại sao phải để ý đến cậu ấy.”

“Nhưng cậu ấy không xấu. Tổ quen biết cậu ấy hồi tiểu học, trong nhà cậu ấy rất có tiền, nhưng mà cha mẹ ly hôn, không có người quan tâm cậu ấy...”

Tường Tây Trì cắt lời cô: “Đâu có liên quan gì đến tớ.”

Phương Huỳnh quay đầu, “Đến bây giờ một người bạn cậu cũng không có...”

“Bọn họ chính là bạn của cậu à?”

Phương Huỳnh sững sốt một lát.

“Cậu biết gì gọi là bạn không? Nếu cậu gặp phiền toái, Vạn Từ Lâm cũng sẽ giúp cậu giống như cậu giúp cậu ấy ngày hôm nay sao?”

Phương Huỳnh không hé răng, qua một lát, mới nói: “Cậu đừng xem thường người khác.”

Tường Tây Trì từ chối cho ý kiến, đứng lên, “Tớ trở về lớp đây.”

Phương Huỳnh không nói gì cả, nhìn anh phui cổ vụn trên người, đi băng băng trên đường, về phía phòng học.

Cô cười cười. Nhưng cũng không rõ tại sao mình cười.

Cô đội mũ lưỡi trai bị Tường Tây Trì kéo xuống lên đầu, mông dịch về phía trước một chút, sau đó cơ thể ngã xuống, đè lên cỏ dại, nằm xuống.

Sắc trời màu xanh thăm thẳm.

Cô có chút mờ mịt, ánh mắt nhìn theo một đóa mây, nhìn nó bị gió thổi thành những mảnh nhỏ, như là một cái đuôi thật dài.

Tiếng chuông hết tiết học cuối cùng vang lên, Phương Huỳnh mới chậm chạp thông thả trở về lớp học.

Còn có vài học sinh chưa đi, khi Phương Huỳnh đẩy cửa ra, nhất thời mọi người liếc nhìn.

Cô không chút để ý, lập tức trở về chỗ ngồi của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Một lát, Vạn Từ Lâm đến đây. Cô ấy vốn là mắt hai mí, nhưng khóc quá lâu, đã sưng thành một mí.

“A Huỳnh...” Vừa mở miệng lại muốn khóc.

“Không sao đâu, chắc học kỳ kết thúc thi sẽ trả lại cho cậu...”

Vạn Từ Lâm mỉm cười, “Nhưng mà...” Dừng một lát, “Di động vẫn còn mới, tớ vừa dùng chưa đến một ngày...”

Phuong Huỳnh chú ý tới, chính là Nokia 7620 mà Ngụy Minh nhắc đến vào mấy ngày hôm trước.

Vạn Từ Lâm lau nước mắt, tiến về phía trước một bước, bắt lấy cánh tay của Phuong Huỳnh lắc lắc, “A Huỳnh, cậu có thể đến tìm Trương Quân không...”

Trong lòng Phuong Huỳnh trong lòng “lộp bộp”.

Cô cho rằng, tốt xấu gì Vạn Từ Lâm sẽ hỏi cô chủ nhiệm giáo vụ nói với cô cái gì.

Ngụy Minh và Không Trình Trình cũng lại đây.

Lòng Ngụy Minh đầy cảm phẫn nói: “Sao Trương Quân nhiều chuyện đến thế vậy!”

Không Trình Trình phụ họa: “Đúng đấy! Cho tới bây giờ chưa gặp giáo viên nào như ông ấy.”

Ngụy Minh trầm ngâm một lát, bỗng nhiên xúm đầu lại, hạ giọng nói: “Chúng ta chinh ông ấy đi?”

“Chinh thế nào?”

Ngụy Minh suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Còn chưa nghĩ ra... Chúng ta có thể lên kế hoạch, nhất định phải để cho ông ấy làm trò cười cho thiên hạ một trận...”

Một giọng nói lạnh nhạt chen vào, “Quá đáng rồi.”

Tướng Tây Trì vắt chéo cặp da lên vai, thoáng nghiêng người.

Con tức của Ngụy Minh bùng lên, “Cậu có ý gì?”

“Lên lớp nghịch di động vốn không đúng.”

“Ồ, ông ấy mắng chửi người khác cận bã cũng có lý?”

Ánh mắt của Tướng Tây Trì không mang theo bất kỳ cảm xúc nào đảo qua trên mặt Ngụy Minh, nhưng chính sự hồ hững và kiêu ngạo đó, dường như đang nói “Quả thật cậu chính là cận bã.”

Chợt Ngụy Minh tiến về trước một bước, va vào bàn của bạn cùng bàn Phuong Huỳnh tạo ra âm thanh chói tai, níu lấy cổ áo của Tướng Tây Trì.

Tướng Tây Trì liếc xuống, nhìn theo tay của cậu ấy, vẫn là kiêu căng, không chút để ý.

Phuong Huỳnh ngăn lại: “Ngụy Minh.”

Ngụy Minh tức giận trừng Tướng Tây Trì, một lát, “hừ” một tiếng, buông lỏng tay ra.

Phuong Huỳnh xách cặp lên, “Đi thôi”. Ánh mắt xẹt ngang qua, không nhìn Tướng Tây Trì.

Ngụy Minh kéo dài giọng châm chọc: “Thiên tài thế giới, chúng ta treo cao không tới.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Chọn bài hát

Edit: Tịnh Hào

Sau khi Nguyễn Học Văn mua được kính viễn vọng mới thì ôm cả ngày trong tay không buông.

Khi Tướng Tây Trì về đến nhà, ông đang cầm khăn mềm, nhẹ nhàng lau sạch ống kính. Phòng bếp truyền đến hương thơm, Ngô Ứng Dung đang chưng bánh hấp. Tướng Tây Trì rửa tay đi vào phòng bếp, giúp Ngô Ứng Dung bụng thức ăn ra.

“Ồi, cháu không cần dọn ra đâu, đến bàn ăn ngồi là được rồi.”

Tường Tây Tri bung một bát cháo cái to lên, lấy ba bộ bát đũa, ngồi xuống bàn ăn.

Bánh bấp được chưng xong, những cái bánh giống nhau được bung lên, nóng hổi, mùi thơm xông vào mũi.

Ngô Ứng Dung gấp cho mỗi người một cái, “Ăn lúc còn nóng, vô cùng ngon đấy.”

Tường Tây Tri mở lớp lá ngô đồng ở bên ngoài ra, lấy đũa xiên vào một miếng nhỏ, đưa vào trong miệng, ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt của Ngô Ứng Dung đang chờ đợi nhìn anh, vội nói, “Ngon lắm ạ.”

“Ngon thì ăn hai cái đi, bây giờ cháu đang lúc lớn, vóc người đang phát triển, nếu dinh dưỡng không đủ thì sẽ không tốt đâu...”

Ngô Ứng Dung lại nhai hai câu, Nguyễn Học Văn hỏi anh từ ngày khai giảng tới nay học hành có quen không.

“Tốt lắm ạ.”

Ngô Ứng Dung cười ha ha không ngừng, “Thằng nhóc cháu không cần người lớn lo lắng đấy— À, suýt nữa đã quên, hôm nay cô cháu gọi điện, hỏi cháu có thích ứng không, ở trường học có thiếu cái gì không...”

“Không thiếu ạ.” Tường Tây Tri đáp rất nhanh, một lát, ý thức được giọng điệu của mình dường như có chút cứng nhắc, vội bổ sung nói, “Đồ đạc đều đủ dùng.”

“Người cô này rất quan tâm đến cháu, bà thấy mấy năm nay, cha cháu không hề lo lắng cho cháu, tất cả đều do người cô này của cháu thu xếp mọi thứ. Còn nữa, cháu chuyển qua đây, ngay cả bóng dáng của cha cháu cũng không thấy...”

Tường Tây Tri tựa như đang nghe nhưng không hề nghe thấy, sau một lúc lâu, chuyển sang chủ đề khác.

Sáng sớm, Tường Tây Tri đến đầu cầu giống thời gian thường ngày.

Bánh trái cây đường và bánh quẩy lật chuyển 180 độ ở trong chảo dầu, trên tấm thớt gỗ là hành băm và bột mì được nhào nặn thành viên tròn, mở nắp nồi hấp nóng hừng hực ra, bánh bao hấp nằm ở bên trong...

Trong không khí có chứa hơi nước và đủ loại mùi hương của các món ăn, kích thích vị giác.

Anh lượn lờ quanh các sạp bán đồ ăn sáng, người đang đợi chưa tới.

Mua sáu bánh bao hấp nhỏ, đưa vào trong miệng một cái, giương mắt nhìn đầu cầu phía bên kia, ngừng một chút, leo lên xe, đạp đi.

Một mình đạp xe đạp đến trường học, đẩy cửa phòng học ra, mới phát hiện Phương Huỳnh đã đến.

Cô đang nhào người ra dây cửa sổ cuối cùng, cơ thể ló ra bên ngoài, giống như cả người đều sắp ngã ra bên ngoài.

Tường Tây Tri dừng bước một lát, trở về vị trí của mình.

Một lát, anh nghe thấy âm thanh đóng cửa sổ, tiếng động tựa như đang kéo ghế, còn có một loạt tiếng sột soạt.

Anh lấy cuốn sách số học từ trong cặp da ra, làm bài.

Câu nói chính Trương Quân của Ngụy Minh, thật đúng không phải là tùy tiện nói, mà vốn là định hành động thật.

Sau giờ học, cậu ta chạy đến Phương Huỳnh bên này báo cáo ý tưởng kỳ diệu mà mình vừa mới nghĩ ra ở trong lớp học, lại còn cố ý nâng giọng nói lên, giống như sợ Tường Tây Tri không nghe thấy, “Phương Huỳnh, tớ nghĩ ra được một cách, tuyệt đối làm cho Trương Quân sau này phải xấu hổ— chúng ta dùng điện thoại di động của thầy ấy gửi tin xấu cho toàn bộ giáo viên nữ.”

Phương Huỳnh tròn trố mắt, “Di động đâu? Cậu định làm sao có được điện thoại của Trương Quân? Trộm? Lừa?”

Ngụy Minh gãi đầu, “Ách...”

“Nghĩ tiếp.”

Nghỉ giữa tiết tiếp theo, Ngụy Minh tiếp tục qua đây báo cáo, lúc này đủ loại ý tưởng, từ việc rắc đinh ở ghế làm việc, đến trộn mù tạc trong cốc nước, lén cắt quần thành một lỗ, chặn đường ở ngoài đường trùm bao bố đánh một trận... vân vân.

Cuối cùng đều bị Phương Huỳnh bác bỏ.

Ngụy Minh mất hứng, “Có phải cậu muốn bao che cho Trương Quân Không...”

Phương Huỳnh tròn trố mắt: “Là do biện pháp cậu nghĩ ra rất tồi nát...”

Một lát, Vạn Từ Lâm đến. Cô ấy bị mời phụ huynh, lại bị mất điện thoại đi động, tâm trạng sa sút, không qua đây chào hỏi Phương Huỳnh giống như thường ngày, chỉ đứng xa nói một câu “Buổi sáng tốt lành”.

Cả một ngày, Tường Tây Trì đều có chút không thoải mái, cảm giác không thoải mái này còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm bài của anh.

Tan học, giáo viên tiếng Anh – cô Mã gọi anh đến văn phòng.

Cô Mã bảo anh ngồi xuống trước, đứng dậy đến máy lọc nước bên kia rót nước. Trước bàn làm việc còn có một nữ sinh, buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt rất to.

Cô Mã bung hai ly nước tới, “Ngồi đi, đây là bạn ở lớp học khác mà cô dạy, Cố Vũ La.”

Cố Vũ La nhìn Tường Tây Trì, khẽ cười, “Chào bạn.”

Cô Mã cười nói, “Chắc không cần giới thiệu em ấy nhỉ? Học sinh đại diện - Tường Tây Trì.”

Cố Vũ La gật gật đầu, “Em biết ạ.”

Cô Mã cũng không nói nhiều, giới thiệu quy tắc thi khẩu ngữ cho bọn họ, “... Ngoại trừ tự diễn thuyết và phát huy mệnh đề (1) ra, còn cần biểu diễn tài nghệ. Cố Vũ La, cô nhớ rõ em từng học khiêu vũ phải không, biểu diễn tài nghệ chính là cái này, sao hả?”

(1) Mệnh đề là một nhóm từ có chứa một động từ đã chia và chủ từ của nó. Động từ đã chia là động từ hòa hợp với chủ từ của nó về ngôi và số. This is the man Mary saw yesterday.

Cố Vũ La: “Em không có vấn đề gì ạ, cô Mã.”

Cô Mã nhìn về phía Tường Tây Trì, “Còn em, có ý tưởng gì không?”

Tường Tây Trì: “... Em có thể không tham gia không?”

Cô Mã sừng sốt một chút, “Cô đã đăng ký cho em rồi.”

Tường Tây Trì không có biểu cảm gì, sau một lúc lâu, mới nói: “Ca hát.”

Rời khỏi văn phòng, Tường Tây Trì nhanh chóng đi về phía phòng học, phía sau truyền đến giọng nói của Cố Vũ La: “Tường Tây Trì.”

Tường Tây Trì ngừng một chút, “Chuyện gì?”

Cố Vũ La cười nói: “Mỗi ngày tan học cậu có rảnh không? Chúng ta đi luyện tập khẩu ngữ một lát nhé?”

“Không rảnh.”

Dứt khoát từ chối, cũng không nể mặt Cố Vũ La, cô vẫn cười nói, “Vây được.”

Tường Tây Trì lướt qua bóng cây nhân cao lớn, đi về phía phòng học.

Ở trước lầu thí nghiệm, Vạn Từ Lâm và Không Trình Trình đang cùng trực nhật, quét dọn khu vực công cộng.

Cây chổi bị Vạn Từ Lâm vung mạnh hai cái như đang hả giận, “Tớ sắp bị mẹ mắng chết rồi... Nếu không phải Phương Huỳnh nhiều chuyện, tớ cũng không bị mời mẹ đến trường học...”

Không Trình Trình: “Sao lại nói như vậy, A Huỳnh giúp cậu đấy, nếu không cậu bị thầy ấy đọc tin nhắn trước toàn lớp rồi?”

Vạn Từ Lâm nghẹn lời, một lát còn nói: “Cậu có biết cậu ấy tặng quà sinh nhật gì cho tớ không? Quà cầu thủy tinh, bên trong còn có bông tuyết nhỏ... Bây giờ ai còn tặng cái này hả?”

Không Trình Trình không trả lời, liếc mắt ra hiệu với Vạn Từ Lâm.

Vạn Từ Lâm lập tức ngừng đầu, lúc này mới phát hiện Tường Tây Trì đang đứng ở chỗ không xa. Cô ấy hoảng hốt, há mồm tính nói chút gì đó.

Tường Tây Trì chưa từng nhìn cô ấy một cái, lập tức về lớp học.

Phương Huỳnh đang lau cửa thủy tinh, cảm thấy có người tiến vào, ngừng đầu nhìn thoáng qua, cúi xuống, quăng khăn lau về trong thùng nhựa rửa sạch.

Tường Tây Trì đi tới, đứng trước mặt cô. Anh cao hơn cô một cái đầu, có chút cảm giác áp bách.

Phương Huỳnh nhanh chóng ngồi dậy, không hiểu: “Sao vậy?”

Tường Tây Tri không mở miệng.

Phuong Huỳnh vắt khô khăn lau, ném từ tay này sang tay kia, nhìn gương mặt Tường Tây Tri rồi rầm, muốn nói lại thôi, “Có cái gì muốn nói với tớ à?”

“... Lau xong hết chưa?”

Phuong Huỳnh sừng sốt một chút, giờ tay chỉ chỉ phía hành lang, “Bên kia còn chưa lau.”

Tường Tây Tri xắn tay áo lên, giật lấy giẻ lau trong tay cô.

“Này! Tớ dùng cái gì hả?”

Tường Tây Tri không để ý đến cô.

Phuong Huỳnh đến phía dưới ngăn tủ trên bục giảng, lấy giẻ lau ra, bỏ vào trong thùng nước vắt khăn, đi đến hành lang, lau cánh cửa sổ thủy tinh.

Người trong trường học đã sắp về hết rồi, yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Phuong Huỳnh nâng mắt nhìn, cách một lớp thủy tinh.

Tường Tây Tri lau cửa sổ thủy tinh rất tỉ mỉ, nghiêm mặt, lấy khăn lau từ trên xuống dưới từ trái sang phải, ngay cả một góc nhỏ cũng không buông tha.

Trong mắt Phuong Huỳnh mang chút ý cười, “Tường Tây Tri, cậu là người rất kỳ quái.”

Động tác của Tường Tây Tri dừng lại, nhìn Phuong Huỳnh vẫn đội mũ mang khẩu trang, “Không, cậu mới kỳ quái.”

Phuong Huỳnh cười ha ha, không quan tâm nhún nhún vai, “Không có gì là không ổn cả.”

Lau cửa sổ thủy tinh một lát, Tường Tây Tri hỏi cô: “Một lát cậu có rảnh không?”

“Ừ.” Phuong Huỳnh quơ giẻ lau, nhảy lên lau nửa phần phía trên, “Có thể rảnh, cậu muốn làm gì?”

“Tớ phải tham gia cuộc thi khẩu ngữ tiếng Anh, cần biểu diễn tài nghệ.”

“Oa.” Phuong Huỳnh tán thưởng một tiếng, “Ca hát?”

Tường Tây Tri gật đầu.

Phuong Huỳnh hiểu ý của anh, động tác mau lẹ nhanh hơn, “Vậy lau nhanh lên, tớ dẫn cậu đi.”

Studio kia nằm trong một con hẻm nhỏ, thật sự không dễ tìm, cửa tiệm không lớn, nhưng đồ dùng đủ, phân nửa là khu cho thuê, phân nửa là khu đang ra giá mua.

Hiển nhiên Phuong Huỳnh là khách quen ở nơi này, vừa vào cửa đã lên tiếng chào hỏi với ông chủ trước, giải thích mục đích đến.

Ông chủ là người mập mạp, sau khi ngồi phịch xuống ghế ở quầy thu ngân, chiếm hết cả không gian, anh ta mở máy tính ra, gõ lạch cạch lên bàn phím, “Vây hát bài của Westlife đi, bài hát của họ rất hay, hát tốt.” Anh ta click vào con chuột, giọng hát truyền ra từ loa.

Chỉ nghe khúc nhạc dạo, Phuong Huỳnh liền xua tay, “Dừng lấy bài《My Love》, bài này quá lạc hậu (2) rồi.”

(2) Từ tiếng Trung là 烂大街: 烂: là thối nát, hỏng. 大街: là đường phố. Ý chỉ đồ vật tầm thường, thô bỉ, lạc hậu.

“Ha, em cũng biết được từ lạc hậu à, Châu Kiệt Luân em thích nhất có phải lạc hậu không?”

Phuong Huỳnh: “Muốn chết sao.”

Ông chủ cười ha ha, lại mở một bài khác:

“I remember all my life, raining down as cold as ice...”

Phuong Huỳnh: “Bài này dễ nghe!”

“《Mandy》.” Ông chủ chỉ chỉ cái giá sau lưng, “Bài đó ở trong album《Turn a round》, tự tìm đi nhé.”

Tường Tây Tri nhìn Phuong Huỳnh đi ra phía sau, hỏi ông chủ, “Có thể tải bài hát ở nơi này không ạ?”

“Đưa MP3 cho anh, anh tải giúp em.”

“Lần sau em đến.” Tường Tây Trì quay đầu liếc nhìn Phương Huỳnh, cô đang đứng trước giá tìm, “Phương Huỳnh thường xuyên tới sao?”

“Nơi này của anh tốt, không có người quấy rầy, em ấy thường xuyên tới đây nghe nhạc và đọc sách.”

“Đọc sách gì thế?”

“Cái gì cũng xem, chủ yếu là tiểu thuyết nhĩ? Lúc nghỉ hè em ấy ở chỗ này của anh, đã xem hết một giá sách tiểu thuyết võ hiệp rồi.” Ông chủ chỉ chỉ giá sách bên khu cho thuê, ngẩng đầu nhìn Tường Tây Trì, hề hề nở nụ cười, “Haizz, hai đứa không phải bạn học sao? Sao em lại hỏi anh? Cảm thấy hứng thú đối với em ấy à? Có phải em thích em ấy không? Bây giờ mấy đứa nhỏ các em quá lợi hại rồi, lúc này mới có mấy tuổi...”

“Không có.”

“Còn ngưng ngưng...”

“Thật sự không có.”

Ánh mắt của Tường Tây Trì nhìn về phía hình bóng của Phương Huỳnh lần nữa.

Cảm thấy cô thật cô đơn.

Giống như anh vậy.

(*) Bánh báp:

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9: Thi đấu

Edit: Tịnh Hào

Cuộc thi khẩu ngữ tiếng Anh do ba trường liên kết diễn ra vào cuối tháng mười, năm nay vừa đúng đến phiên trường Thanh Dạ làm phía tổ chức. Buổi chiều trước khi vào học, Phạm Chi Dương nhận lệnh của giáo viên tiếng Anh, muốn tuyển vài người tình nguyện trong lớp hỗ trợ bố trí trận đấu trong hội trường.

Khai giảng đã hơn hai tháng, mọi người không còn dè dặt như lúc ban đầu, tính cách của mỗi người đều lộ ra hết. Cấp hai không giống tiểu học, mọi người đều trong thời kỳ trưởng thành, đều phải nói đến một chút “cá tính”, không hề có loại cá tính chịu làm tình nguyện, không có ai muốn tham gia.

Phạm Chi Dương đứng trên bục giảng vận động nửa ngày, mọi người chỉ ngồi làm bài tập, nghe nhạc, hoàn toàn xem người như cậu không tồn tại.

Phạm Chi Dương vừa gấp vừa tức, cầm lấy khăn lau bảng đập xuống bàn, “Yên lặng!”

Tiếng nói chuyện của mọi người ở phía dưới hơi nhỏ một chút, một lát, vẫn như cũ không thay đổi.

Ghế của Ngụy Minh cách bàn rất xa, liếc nhìn Phạm Chi Dương ở trên bục giảng, “Cậu gấp cái gì? Lại muốn lập công ở trước mặt giáo viên sao?”

Phạm Chi Dương: “Tớ... Tớ không có...”

Lúc này mọi người đều yên lặng, rất hứng thú nhìn Ngụy Minh oán trách Phạm Chi Dương.

“Tớ nghe nói, cậu thường xuyên mách lẻo về tụi tớ ở trước mặt Trương Quân...”

Phạm Chi Dương gấp đến sắp khóc, “Tớ không có mách lẻo...”

“Cậu nói không làm thì chính là không làm sao? Lớp trưởng nào mà không mách lẻo chứ...”

Giọng nói trầm xuống, Phương Huỳnh vẫn luôn lười biếng nằm sắp ngủ, chợt đứng lên từ chỗ ngồi.

Mặt của Phạm Chi Dương trắng không còn một giọt máu, nếu “phản tử xấu” nhất của lớp cũng giúp đỡ Ngụy Minh, vậy hôm nay cậu...

Phương Huỳnh: “Đi đâu hỗ trợ?”

Phạm Chi Dương sững sốt, Ngụy Minh cũng sững sốt.

Hai tay Phương Huỳnh đặt trong túi, “Hỏi cậu đây? Đi đâu hỗ trợ?”

“Báo báo...”

Nghe qua giống như “Ôm ôm” (trong tiếng Trung từ “ôm” và từ “báo” đồng âm), mọi người lập tức cười vang.

Phương Huỳnh chớp lấy sách vở lên bàn, giọng nói nghiêm nghị: “Cười cái gì mà cười?”

Phòng học nhất thời yên lặng, người bật bài hát cũng luống cuống tay chân nhấn nút tắt.

Phương Huỳnh: “Sánh báo cáo?”

Phạm Chi Dương đỏ mặt gật gật đầu.

Phương Huỳnh rời khỏi chỗ ngồi, chợt nghe phía sau có tiếng động kéo ghế, nhìn lại, là bạn cùng bàn.

Bạn ngồi cùng bàn là Mẫn Thắng Nam, vóc dáng nhỏ gầy, lúc nào cũng mặc đồng phục giống nhau, đeo kính mắt lỗi thời, luôn làm Phương Huỳnh quên mình còn có một người bạn cùng bạn như vậy.

Mẫn Thắng Nam cũng không dám nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Tớ... Tớ đi hỗ trợ.”

Một lát, Khổng Trinh Trinh cất di động vào trong túi, cũng đứng lên theo. Cô ấy nhìn thoáng qua Vạn Tử Lâm ở chỗ kia, Vạn Tử Lâm đang lật tạp chí giải trí, dường như không quan tâm đến động tĩnh bên này.

Thêm Phạm Chi Dương nữa, cuối cùng cũng đủ bốn người, có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ với cô Mã.

Phạm Chi Dương dẫn ba người tới hội trường, một người từ trong tổ chuẩn bị có nhiệm vụ quan trọng, nhiệm vụ của Phương Huỳnh và Mẫn Thắng Nam là bơm bong bóng.

Trên bàn là một bịch xốp bong bóng còn chưa mở bao bì, bên cạnh đặt ống bơm hơi. Phương Huỳnh cứ bơm và bơm, đến bước buộc bong bóng thì lúng túng, làm hồi lâu cũng không buộc được, không buộc được, khí đã bay ra ngoài hơn phân nửa.

“Cái kia...” Mẫn Thắng Nam không dám nhìn Phương Huỳnh, lúc bơm, để lại đuôi dài một chút, không cần phải bơm cho hết...” Cô ấy làm mẫu, “Sau đó thì như vậy... Một vòng, liền buộc được rồi.”

Dựa theo lời của Mẫn Thắng Nam, Phương Huỳnh thử hai lần, thành công, liền nói cảm ơn với Mẫn Thắng Nam.

Dường như Mẫn Thắng Nam bị dọa, mặt kim nén đến đỏ bừng.

Đến ba giờ, toàn bộ trận đấu đã được bố trí xong. Bốn giờ trận đấu bắt đầu, nhưng Tường Tây Trì bọn họ đã ở hậu trường để chuẩn bị.

Phương Huỳnh không về lớp học, vòng qua tấm màn màu đỏ che hậu trường. Tường Tây Trì ngồi một mình ở trong góc, những người khác đều nắm chặt tài liệu đau khổ học, chỉ có anh, ôm đàn ghi ta ngồi ở đằng kia không quan tâm gảy dây đàn.

“Này.” Phương Huỳnh ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cậu lại trốn học?”

“Không trốn học, làm người tình nguyện, tới đây giúp cậu bố trí hội trường.” Phương Huỳnh lật ngón tay cho anh xem, “Buộc mấy trăm quả bóng, sắp bị rộp rồi.”

“Có một mình cậu à?”

“Còn có Phạm Chi Dương, Khổng Trinh Trinh và Mẫn Thắng Nam, Mẫn Thắng Nam chính là...”

“Ngồi cùng bàn với cậu.”

“Ừ.” Phương Huỳnh lắc lắc chân, “Sao cậu không học tài liệu?”

“Đã học rồi.”

“Không ôn tập một chút à?”

“Không cần thiết.” Anh cúi đầu, ngón tay lướt qua trên dây đàn một lát, một chuỗi âm thanh véo von vang lên.

Lúc ở trường học, Tường Tây Trì là người thích đơn độc, sẽ không tham dự “nhóm nhỏ” của Phương Huỳnh, nhưng ở ngoài trường, Phương Huỳnh đã

dẫn anh đi dạo khu Kiều Hoa một lần.

Cuộc biểu diễn tài năng trù bị này, anh lại đánh ghi ta đã bỏ hơn một năm, mỗi ngày đều luyện tập ở dưới mái hiên, Phương Huỳnh ở phía đối diện, cười khanh khách gào qua bên này: “Quá khó nghe đấy!”

Phương Huỳnh không định về lớp học, chuẩn bị đến bốn giờ trực tiếp vào trận. Cô lắc lư chân, nghe Tường Tây Trì luyện đàn ghi ta một lát, chợt phát hiện đối diện có nữ sinh, luôn nhìn cô chăm chăm.

Nhiu mày, hỏi Tường Tây Trì, “Đối diện là ai?”

Tường Tây Trì nâng mắt nhìn, “Cô Vũ La của lớp số năm.”

Lúc học tiểu học, Phương Huỳnh có nghe qua tên này, nhưng vẫn không nhớ. Cô Vũ La giống như Tường Tây Trì, đều là “con nhà người ta” thành tích xuất sắc, đáng vẻ xinh đẹp, thường mang về cho trường học một cái cúp. Cuộc thi chuyển cấp của Thanh Dã, hạng nhất là Cô Vũ La, còn cao hơn Tường Tây Trì bốn điểm.

Cô Vũ La nhìn Phương Huỳnh, Phương Huỳnh liền quay đầu nhìn lại, ở lĩnh vực khiêu khích người khác, Phương Huỳnh chính là quán quân.

Rốt cuộc Cô Vũ La cảm thấy lúng túng, thu hồi ánh mắt.

Phương Huỳnh tiếp tục lắc chân, nghe đàn ghi-ta. Một lát, cô nhìn chăm chăm Tường Tây Trì, phát hiện ra một việc, “... Cậu trang điểm?”

Động tác trên tay của Tường Tây Trì khựng lại, biểu tình có chút phức tạp.

Phương Huỳnh cười ha ha, “Phấn mắt, còn thoa son à!” Đưa ta kéo đầu anh qua, “Cũng thoa son nữa sao?”

Chợt tay của Phương Huỳnh chạm vào da của anh, toàn bộ cơ thể của Tường Tây Trì đều đã cứng đờ, theo bản năng muốn hất tay cô ra, nhưng đành nhịn, qua vài giây, mới nắm lấy tay áo của cô, khẽ đẩy ra, “... Cô Mã trang điểm.”

Phương Huỳnh che bụng cười ha ha, một lát, chợt thấy phía đối diện lại phóng tới ánh mắt nghiên cứu quan sát, lập tức quay đầu lại, lại trùng mắt làm cô ấy quay đầu về.

Khi trận đấu sắp bắt đầu, Phương Huỳnh tới khán đài. Cô không hề hứng thú với trận đấu này, nếu không vì Tường Tây Trì, thì hôm nay sẽ không đến.

Học sinh lớp số ba lần lượt lên sân khấu, bên cạnh chỗ ngồi của Phương Huỳnh, vừa đứng là Mẫn Thắng Nam. MC nói dài dòng mở màn, cô bảo Mẫn Thắng Nam vào lúc Tường Tây Trì lên sân khấu thì kêu cô thức. Sau đó, cô liền kéo nón xuống, che mặt ngủ.

Không biết trải qua bao lâu, có người lắc lắc cánh tay, Phương Huỳnh mở mắt nhìn, Tường Tây Trì đã lên sân khấu. Lễ phục tây trang bó sát vào người anh nhìn có chút khoa trương, nhưng ở trên sân khấu lại tạo nhã phù hợp. Anh vừa mới mở miệng, bên trong sân khấu có một giọng nữ thầm tán thưởng.

“Ladies and gentlemen, good afternoon! I feel really happy to stand here and make a speech...”

Mặc dù tất cả chỉ nghe hiểu có vài câu này, nhưng Phương Huỳnh vẫn ngồi ngay ngắn, nhìn anh không kiêu ngạo không hống hách, không nhanh không chậm. Giọng nói trong trẻo mà cô quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ...

Tiết mục tiếp theo, là rút thăm tiến hành 2 phút diễn thuyết ngẫu hứng, ngay cả đề bài của diễn thuyết mà Phương Huỳnh cũng không nghe hiểu, chỉ nghe thấy Mẫn Thắng Nam cảm thán một câu: “Khó quá đấy...”

“Đề bài là gì?”

“Bảo cậu ấy trình bài quyền được tổ chức thể vận hội Olympic năm 2001 của Trung Quốc, có ảnh hưởng gì đối với Trung Quốc...”

Phương Huỳnh: “...”

Bảo cô dùng tiếng Trung nói, nhất định cũng không nói rõ ràng được.

Diễn thuyết ngẫu hứng kết thúc, chính là tiết mục trình diễn tài năng mà mọi người thích xem nhất.

Dàn trống, ống sáo, đàn violon... và tiết mục của Cô Vũ La của lớp năm, người mà cô cùng nhau trùng mắt rất lâu, là điệu nhảy không tước vũ.

Cô Vũ La vừa biểu diễn tạo hình thứ nhất, nam sinh phía dưới nhón nháo, vỗ tay, huýt sáo, gào hét...

Vòng eo của Cô Vũ La lắc lư, nhẹ nhàng lại ưu nhã, dường như đó chính là công chúa không tước dưới ánh trăng.

Phương Huỳnh ngồi im, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Sau đó chính là Tường Tây Trì đàn ghi-ta hát. Anh ngồi ở trên ghế, ôm đàn ghi-ta, tiện tay đàn một đoạn, cất tiếng: “I remember all my life, raining down as cold as ice...”

Ánh sáng trên sân khấu, chiếu vào trên người anh. Một ca khúc không phải hay lắm, nhưng anh hát rất riêng biệt, phong cách khác với bài gốc. Sạch sẽ và cổ chấp.

Không biết tại sao Phương Huỳnh không muốn nghe nữa, đứng dậy, lén rời khỏi từ lối đi bên trái.

Trong phòng học không có người, cánh cửa cũng không khóa. Cô một mình đi trên sân thể dục, trèo lên xà đơn, ngồi ở phía trên.

Khắp nơi yên lặng, ngẩng đầu có thể nhìn thấy mấy ngôi sao đơn độc trên bầu trời, lẻ loi.

Dần dần có người đi ra sảnh báo cáo, chắc là đã hết.

Phương Huỳnh lại đợi khoảng mười phút, trở về phòng học. Ở trong hành lang chợt nghe người ta bàn tán về trận đấu mới này.

“Tuồng Tây Trì quá đẹp trai!”

“Nhưng đáng tiếc không được hạng nhất...”

“Tuy diễn thuyết ngẫu hứng của Cố Vũ La thấp hơn một điểm, nhưng điểm tiết mục biểu diễn tài năng rất cao...”

“Nói nè, tớ nghe nói khi kết thúc, có nữ sinh của lớp số ba chạy tới thổ lộ với Tuồng Tây Trì.”

Phương Huỳnh ngăn ra.

Đẩy cửa phòng học ra, bên trong đã có vài người.

Vạn Tử Lâm ôm Khổng Trinh Trinh thấp giọng an ủi, Ngụy Minh ngăn cản đường đi của Tuồng Tây Trì, “Cậu nói rõ ràng.”

Tuồng Tây Trì lạnh nhạt liếc nhìn cậu ấy một cái, “Tớ đã nói rõ ràng.”

“Trinh Trinh có chỗ nào không tốt? Có phải cậu cảm thấy mình quá giỏi, nên cảm thấy người khác đều không xứng với cậu?”

“Tớ có nói câu này sao?”

Khổng Trinh Trinh bên kia hít hít mũi, thấp giọng khuyên can: “Ngụy Minh!”

“Trinh Trinh, người không biết phân biệt như cậu ấy, hôm nay tớ nhất định phải nói chuyện đàng hoàng...”

Trong giọng nói của Khổng Trinh Trinh mang theo tiếng khóc nức nở: “Ngụy Minh!”

Giằng co một trận, Ngụy Minh hừ nhẹ một tiếng nhường đường, “Tuồng Tây Trì, chúng ta chờ xem!”

Tuồng Tây Trì vác cặp da lên vai, vòng qua Ngụy Minh đi về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Phương Huỳnh đang đứng ở cửa, dừng một chút, “Tớ đến bãi đậu xe chờ cậu.”

Bên kia, Khổng Trinh Trinh nghe vậy, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Phương Huỳnh và Tuồng Tây Trì.

Đội Tuồng Tây Trì đi rồi, Ngụy Minh chuyển ‘hòa lực’ về phía Phương Huỳnh, “A Huỳnh, cậu và Tuồng Tây Trì cùng được về nhà à?”

Phương Huỳnh chẳng quan tâm đến mấy vụ kết bạn đối nhân xử thế này, nhưng cũng biết lúc này không nên nói “đúng”.

Cô yên lặng, Ngụy Minh xem cô như đang tự thừa nhận, “Cậu như vậy quá kì rồi đấy? Cậu cũng biết Trinh Trinh có thái độ gì đối với cậu ấy.”

Phương Huỳnh có chút phiền, “Tớ quen Tuồng Tây Trì trước.”

Về mặt của Ngụy Minh phức tạp, “Ý của cậu là, cậu cũng đối với Tuồng Tây Trì...”

“Tớ có ý này sao?”

“Vậy chính là Tuồng Tây Trì...”

“Có khả năng sao?” Phương Huỳnh không kiên nhẫn cắt ngang lời cậu ấy, “Tuồng Tây Trì sẽ thích người như tớ sao?”

Tác giả có chuyện muốn nói: có khả năng đấy, cô gái ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Cãi nhau

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Tri đợi ở bãi đậu xe rất lâu mới nhìn thấy Phương Huỳnh đi ra từ lầu phòng học, hai tay cô nắm chặt quai đeo cặp da, bả vai rũ xuống, có chút phờ phạc ỉu xiu, khi sắp đi tới, mới ngẩng đầu lên lên tiếng chào hỏi với anh.

“Làm sao vậy?”

“Không...” Phương Huỳnh ngồi xổm người xuống mở khóa xe đạp, “Nghe nói cậu không được giải nhất?”

Tường Tây Tri khựng lại một lát, “Cậu không xem đến khi kết thúc sao?”

Phương Huỳnh cười ha ha, “... Tiết mục biểu diễn tài năng của cậu kết thúc thì tớ không xem nữa.”

Hai người đẩy xe, đi ra ngoài trường, Tường Tây Tri giải thích: “Điểm tài năng của Cố Vũ La Tường đối cao, cậu ấy là quán quân.”

Phương Huỳnh bĩu môi, “Mắt của giáo viên bị gì vậy.”

“Không có việc gì, như nhau thôi.” Tường Tây Tri mở khóa kéo túi sách ra, đưa cốc á quân vừa nhận được cho cô.

“Cho tớ à?”

“Ừ.”

Phương Huỳnh nở nụ cười, “Cho tớ làm gì, cái này không thể ăn.” Nhưng vẫn nhận lấy, cỡ bằng bàn tay, nhét vào trong túi xách.

Hơn bảy giờ, về trễ hơn so với bình thường một chút, nhưng lại sớm hơn lớp tự học buổi tối của lớp 8 và lớp 9.

Phương Huỳnh không muốn trở về sớm như thế, đề nghị cùng đi ăn gì đó. Cô dẫn Tường Tây Tri xuyên qua một con phố đến một con hẻm, tới một con phố ăn vặt ở gần trường đại học Khoa học kỹ thuật, tìm thấy một quán mì khá sạch sẽ, đậu xe ở trước tiệm.

Vào quán, ngẩng đầu lên nhìn thực đơn bằng nhựa trên bảng treo trên tường được ghi tỉ mỉ, “Cho cháu một tô mì sợi, cậu muốn ăn gì...”

Tường Tây Tri liếc mắt, “Hai tô mì thịt bò.” Thấy mặt Phương Huỳnh hiện vẻ lúng túng, lại bổ sung nói, “Tớ mời cậu.”

Phương Huỳnh cười, kéo băng ghế ra ngồi xuống, tách đôi đũa ra, ma sát lẫn nhau, nhìn Tường Tây Tri nói: “... Sau này tớ sẽ có tiền. Thật ra tớ đã để dành được một ít tiền rồi, nhưng không thể dùng.”

“Cậu để dành tiền để làm gì?”

Phương Huỳnh chống khuỷu tay lên bàn, tay nâng má, “Đương nhiên là rời khỏi nơi này rồi.”

Tường Tây Tri giương mắt nhìn cô, “Đi đâu?”

Phương Huỳnh nhún nhún vai, “Đi đâu cũng được, chỉ cần không ở hẻm Kiều Hoa, không ở Mặc Thành...”

Tầm mắt cô không biết dừng ở đâu, về mặt thần thờ và chờ đợi.

Tường Tây Tri nhất thời yên lặng, không biết nên nói cái gì, có thể nói cái gì. Một lát, bàn tay anh tiến vào trong cặp, lấy một cái MP3 ra, đeo tai nghe, đưa cho Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh nhận lấy tai nghe, nhét vào lỗ tai, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ca “Câu chuyện của tiểu hoàng hoa (nụ hoa xuân), đã phiêu du từ cái ngày được sinh ra” (*), ngạc nhiên nói: “Cậu có MP3 à? Sao trước đây không thấy cậu dùng.”

(*) Bài Ngày nắng của Châu Kiệt Luân, link nhạc: <https://www.nhaccuatui.com/bai-hat/ngay-nang-qing-tian-jay-chou-chau-kiet-luan.YkJl8AWv7a.html>

“... Mới mua.”

Tuần trước, rốt cuộc Tường Gia Bình cũng gọi điện thoại cho anh, nói chuẩn bị qua đây thăm hỏi ông bà ngoại của anh, hỏi anh có muốn cái gì không. Anh không chút do dự, nói muốn một cái MP3. Hôm sau Tường Gia Bình tới đây, liền mua cho anh một máy MP3, một máy điện thoại nhỏ.

Lúc này Tường Tây Trì mới nhớ tới mình có một máy điện thoại nhỏ mới, móc từ trong cặp ra, trêu ghẹo một chút, hỏi Phương Huỳnh, “Số điện thoại nhà cậu là số mấy?”

“Hà? Cậu nói cái gì?”

Tường Tây Trì lấy tai nghe xuống, “Số điện thoại nhà cậu là số mấy?”

Phương Huỳnh cười cười, rũ mắt, “Nhà tớ không có điện thoại.”

Tường Tây Trì giật mình, nhưng không nói gì cả, lấy cuốn vở ra, viết lên trên một dãy số, xé giấy đưa cho Phương Huỳnh, “Đây là số của tớ, có việc gì thì gọi cho tớ.”

Phương Huỳnh liếc nhìn, cất vào, lại tiếp tục nghiên cứu bài hát bên trong MP3 của Tường Tây Trì. Cuối cùng phát hiện, trừ mấy bài của Westlife ra, tất cả bài còn lại đều là của Châu Kiệt Luân.

“... Thì ra cậu cũng thích Châu Kiệt Luân à?”

Tường Tây Trì: “...”

Liếc nhìn cô, không nói lời nào.

Ăn xong mì sợi, dọc theo bờ sông, hai người đạp xe về nhà.

Phương Huỳnh cất MP3 của Tường Tây Trì ở trong túi, chỉ đeo một tai nghe, để lại lỗ tai kia để trò chuyện cùng với Tường Tây Trì, “Tại sao cậu từ chối Không Trình Trình?”

Tường Tây Trì nhú mày, “Không thích...”

“Cậu ấy rất xinh đẹp ...”

Tường Tây Trì không lên tiếng.

Phương Huỳnh quay đầu lại nhìn anh, “Cậu thích người như thế nào? Giống Cố Vũ La à? Các nam sinh đều thích Cố Vũ La.”

Giọng điệu của Tường Tây Trì có chút không kiên nhẫn, “Không biết.”

Phương Huỳnh sững sốt một chút, mím môi, dần lòng, không nói chuyện, nhét tai nghe kia vào lỗ tai, chỉ nghe nhạc đạp xe.

Tường Tây Trì ý thức được thái độ của mình có chút không tốt, muốn nói xin lỗi với cô, nhưng đạp cả một đường, không tìm được cơ hội.

Đến đầu cầu, Phương Huỳnh tháo tai nghe xuống, trả MP3 cho anh.

Anh vừa muốn nói “Cậu giữ đi”, thì chợt nghe quầy ăn khuya ở bên cạnh, có người nâng giọng nói: “Hôm nay vợ của lão Phương lại phát bệnh rồi à?”

Tên còn lại tiếp lời, “Chắc là vậy rồi, tôi nghe người ta nói, quá ồn ào rồi! Trong nhà toàn là tiếng loảng xoảng, chắc là đạp bể thứ gì đó...”

“Làm khó lão Phương rồi, gặp phải một người như vậy...”

Phương Huỳnh biến sắc, quay đầu xe đạp nhanh về phía đông hẻm Kiều Hoa.

Tường Tây Trì có chút lo lắng, đang muốn cùng đi qua, đã thấy Phương Huỳnh quay đầu, lạnh lùng nói: “Cậu đừng qua đây!”

Thăng xe lại, suýt chút nữa xe đạp đã ngã xuống, chân nhanh chóng chống lại. Do dự một lát, anh hạ quyết tâm, rút cuộc lòng hiếu kỳ che mất cái khác, đạp xe, đuổi kịp phía trước.

Cách hơn 10 mét, anh thấy Phương Huỳnh nhảy xuống xe, ném xe đi, xe đạp rách nát ngã xuống đất, bánh xe chuyển động vài vòng, sau đó dừng lại.

Phương Huỳnh lấy chìa khóa ra mở khóa, đá văng cửa, chốc lát, cánh cửa ầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Anh đứng yên trong chốc lát, ngừng xe, nhẹ nhàng bước tới.

Nhà của Phương Huỳnh, dùng từ “rách nát” thôi cũng không đủ hình dung. Sơn trên cửa đã bị bong ra từng mảnh, mấy cửa sổ đều bị vỡ, che bằng tấm vải đen, bên trong không lộ ra một chút ánh sáng nào.

Anh đi đến phía trước cửa sổ, tính tìm khe hở nhìn vào bên trong, chợt nghe đằng sau cửa sổ truyền đến một tiếng vang thật lớn, không biết là cái gì ngã trên mặt đất, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Phương Huỳnh hô lớn: “Tôi thao mười tám đời tổ tông nhà ông!”

Từng trận rầm rầm, xen lẫn tiếng Phương Huỳnh kêu gào và tiếng mắng ngày càng ác liệt.

Tường Tây Tri nghe thấy mà mí mắt giật giật, nhưng anh không nhìn thấy gì cả, không biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì, rốt cuộc mẹ của Phương Huỳnh lại “phát bệnh” có bao nhiêu nghiêm trọng.

Do dự một lát, anh đi đến trước cửa.

Đang chuẩn bị gõ cửa, phía sau truyền đến một giọng nữ: “Cháu là cháu ngoại của bà Ngô phải không?”

Tường Tây Tri quay đầu.

Một bác gái ba chân bốn cẳng tiến lên đưa lấy anh quay trở về, “Cháu mau trở về đi! Mau lên! Mặc kệ chuyện của nhà này!”

Sức lực của bác gái vô cùng lớn, túm lấy làm anh lao đảo.

“Không phải là có người bị bệnh sao, sao không đưa vào bệnh viện. . .”

“Ôi.” Bác gái đẩy anh ra ngoài hẻm, “Đầu bị bệnh, đưa vào bệnh viện có thể chữa được sao? Cháu mau về đi, đừng đem phiền toái đến cho mình!”

Điều bộ của bác gái, chỉ sợ là sẽ không để anh tới gần nhà họ Phương một bước.

Tường Tây Tri không còn cách nào, đành phải đạp xe, qua cầu, trở về nhà mình ở hẻm phía tây.

Ngô Ứng Dung hỏi anh ăn cơm chiều chưa, anh không yên lòng “dạ” một tiếng, cầm cặp da về phòng của mình.

Mở cửa sổ, nhìn xem bờ sông bên kia. Nhưng ngọn đèn u ám ở cửa sổ thì cái gì không nhìn thấy.

Mở cửa đi đến hành lang, ra ven sông. Nhưng vẫn cách rất xa, cửa sổ đối diện khép chặt, không nghe được một chút động tĩnh.

“A Tri!”

Tường Tây Tri nhanh chóng đáp một tiếng, đi vài bước trên bậc thềm, trở lại bên trong phòng.

Ngô Ứng Dung bung một chén cháo tới, “Đêm hôm khuya khoắt, cháu đi ra bờ sông làm gì?”

Tường Tây Tri cúi đầu, múc một thìa cháo đưa vào trong miệng, “Không... Cháu đi thử xem nước sông có lạnh hay không.”

Ngô Ứng Dung cười nói: “Còn muốn ra sông chơi à? Trời rất nhiều sương và lạnh, đừng xuống sông, đừng để bị cảm.”

“... Dạ.”

Ngô Ứng Dung ngồi đối diện anh, cười hỏi: “Hôm nay là cuộc thi khẩu ngữ, kết quả như thế nào?”

“Á quân...” Tường Tây Tri khựng lại, “Cháu tìm giấy chứng nhận cho bà.”

Ngô Ứng Dung xua tay, “Không cần!” Dường như sợ cháu ngoại không được quán quân nên không vui, còn cố ý an ủi hai câu.

Tường Tây Tri còn nhớ đến chuyện ở bên kia sông sự, “Bà ngoại...” Anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Ngô Ứng Dung, “Nhà họ Phương phía đối diện... vợ của Phương Chí Cường, đã bị bệnh rất lâu rồi à?”

“Mấy năm rồi.” Ngô Ứng Dung suy nghĩ, “E là ba bốn năm... Sao đột nhiên muốn hỏi chuyện này?”

“Nghe nói hôm nay lại phát bệnh ...”

Ngô Ứng Dung thở dài, “Cũng là nghiệp chướng, một gia đình đang êm đẹp...”

Húp cháo xong, Tường Tây Tri tắm rửa rồi trở về phòng của mình. Chuyện gì cũng không muốn làm, dựa vào cửa sổ, nhìn chằm chằm bờ sông bên kia.

Đang lo lắng làm sao đi qua thăm dò tình hình, chợt nghe máy điện thoại nhỏ trong cặp da vang lên. Nhanh chóng lục ra nhìn xem, là một dãy số trong vùng này.

Anh có dự cảm gì đó, nghe máy, quả nhiên là giọng nói run rẩy của Phương Huỳnh: “... Tường Tây Tri, có thể cho tớ mượn một ít tiền được không?”

Tường Tây Tri nói dối là qua bờ sông bên kia đưa cuốn sổ học cho bạn cùng lớp, ra khỏi cửa. Sau khi không nhanh không chậm đi tới hơn mười thước, anh chạy như bay, đạp lên con đường đá gồ ghề, trong vòng 2 phút đã đến đầu cầu.

Phương Huỳnh lại thay đồ mang khẩu trang và mũ, dựa vào cột cầu ngòi, nghe thấy anh hô một tiếng thì mới ngẩng đầu lên.

“Cậu...”

Phuong Huỳnh chậm rãi đứng lên, hai tay đặt trong túi, lưng có chút khom lại, “... Cảm ơn cậu.”

“Cậu vay tiền làm gì?”

Phuong Huỳnh khẽ nhủ mày, “Tớ nhất định sẽ trả lại cho cậu ...”

“Cậu nói cho tớ biết trước, rốt cuộc cậu mượn để làm gì?”

“... Nhất định phải nói mới có thể cho tớ mượn à?”

“Ừ.”

“... Mua thuốc.” Phía sau khẩu trang là giọng nói mơ hồ không rõ.

“Thuốc gì? Trị... Bệnh tâm thần à?”

Phuong Huỳnh ngẩng đầu, ánh mắt tức giận, “Mẹ tớ không bệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11: Biện minh

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Trì chưa từng thấy Phuong Huỳnh tức giận như vậy, nháy mắt như bị đâm vào chỗ đau. Trong lòng anh sớm đã có phán đoán của mình, hỏi như vậy chỉ là nghiệm chứng lại dự đoán của mình thôi.

Yên lặng một lát, anh lấy một bao thư từ trong túi áo khoác ra, đưa cho Phuong Huỳnh.

Phuong Huỳnh lấy ống tay áo xoa xoa đôi mắt, nhận lấy rồi ước lượng, có chút nặng, mở ra chỉ lấy ba tờ, trả phần còn dư lại.

Cô nắm chặt ba tờ tiền trong tay, áp úng nói: “Cảm ơn.”

Tường Tây Trì nói: “Đi đâu mua? Tớ đi cùng cậu.”

Phuong Huỳnh không trả lời, do dự một lát, xoay người sang chỗ khác.

Hai người một trước một sau, tiếng bước chân lẹp xẹp ở dưới bóng đêm giữa tiếng nước chảy của sông Lục Xích.

Đi hơn năm trăm mét, đến cửa “tiệm thuốc Lục Xích”, Phuong Huỳnh dừng bước lại, “Cậu ở bên ngoài chờ tớ một lát.”

Tường Tây Trì nhìn cô một cái, gật gật đầu.

Anh đứng trước hiệu thuốc yên tĩnh chờ, không biết suy nghĩ gì đó, trong lòng có loại cảm xúc nảy sinh, cổ tình lóe ra nhưng không rõ ràng lắm.

Sau bốn năm phút, Phuong Huỳnh xách một túi nhựa đi ra ngoài, cô nhìn thấy ánh mắt xem xét của anh, giấu túi lớn về phía sau, “Đi thôi.”

Đã đến đầu cầu, Phuong Huỳnh dừng chân: “Cảm ơn... Tớ sẽ mau chóng trả cho cậu.”

“Cần giúp đỡ không? Tớ đưa cậu trở về...”

“Không cần!” Phuong Huỳnh vội vàng ngăn cản, “Không cần... Cậu đừng tới.” Lần này trong giọng nói mang theo một chút cầu xin.

Anh liếc cô một cái, một lát, gật gật đầu, “... Nếu ở nhà cậu có cần giúp đỡ, có thể ở bờ bên kia kêu tớ —— nước sông rất lạnh, cậu đừng lội qua.”

Phuong Huỳnh khẽ cười một tiếng, “Kêu tên cậu?”

Tường Tây Trì suy nghĩ, “... Kêu Châu Kiệt Luân đi.”

Lần này Phuong Huỳnh cười to, một lát, lại nghiêm túc nói cảm ơn, rồi đi về phía đông con hẻm.

Tường Tây Tri nhìn bóng dáng của Phương Huỳnh cho đến khi không thấy nữa, chuẩn bị về nhà, nhưng chân lại bước về phía hiệu thuốc.

Sau quầy là ông lão thầy thuốc râu tóc bạc trắng đang ngồi, thấy người vào liền cười, “Anh bạn nhỏ, muốn mua thuốc gì?”

Tường Tây Tri đi đến cạnh ông, nhìn thoáng qua cái kệ xếp ngay ngắn phía sau lưng, “Người vừa rồi tới đây mua thuốc...”

“A Huỳnh à?”

Tường Tây Tri gật đầu, “Cháu là bạn học của cậu ấy... Cậu ấy nói, có lẽ không đủ lắm, bảo cháu mua giúp cậu ấy.”

Ông lão thầy thuốc cúi đầu nhìn anh, cười hiền lành, lòng tựa như gương sáng, “Thuốc là do ông kê đơn, khẳng định đủ. Đây là thuốc giảm đau giảm viêm, một lần cũng không thể uống nhiều, cháu nói đúng không?”

Tường Tây Tri dừng một lát, gật đầu.

Ông lão thầy thuốc ngừng cười, nói sâu xa: “A Huỳnh rất khó khăn, cháu làm bạn học, ở trường giúp đỡ cháu ấy nhiều nhé.”

“Trong nhà của Phương Huỳnh... là sao thế ạ? Ông biết không?”

Ông lão thầy thuốc lại khôi phục dáng vẻ hiền lành, “Chuyện này cháu phải tự đi hỏi A Huỳnh, cháu ấy tin ông, bảo ông đừng nói, ông đây sẽ không nói.”

Sau lần “phát bệnh” này, trong nhà của Phương Huỳnh tựa như yên tĩnh.

Trời lạnh dần, ban ngày càng ngày càng ngắn, thời gian nghỉ trưa ở trường học rút ngắn lại, nhưng buổi chiều lại tan học trước nửa tiếng. Buổi trưa Phương Huỳnh phải về nhà, buổi chiều tan học thì không thấy bóng dáng đâu, chỉ có khoảng thời gian sáng sớm, hai người mới có thời gian nán lại.

Thời tiết vào mùa đông rất khắc nghiệt, hà hơi thôi cũng thành băng.

Tường Tây Tri đẩy xe đến đầu cầu, Phương Huỳnh đang chờ ở phía trước tiệm bánh bao, ách xì một cái, nói với anh: “Chào.”

“Chào.”

Tóc của Phương Huỳnh dài ra một chút, đuôi tóc do ngủ mà cong lên. Dường như cô nhớ đến gì đó, sờ túi tiền, lấy ra ba trăm đồng đưa tới, “Cảm ơn.”

Tường Tây Tri liếc qua, “... Đến trường học thì đưa lại cho tớ.”

“Bây giờ đưa với đến trường học đưa, có gì khác nhau sao?”

Tường Tây Tri nghẹn một lát, “... Trường học có thể rửa tay.”

Phương Huỳnh cười ha ha, “Cậu mua bữa sáng không chạm vào tiền à?”

“Tớ đưa một lần hai trăm luôn, để chú ấy ghi sổ, từ từ trừ vào...”

Phương Huỳnh cười sắp điên rồi.

Đến trường, ở cửa phòng học, Phương Huỳnh đụng mặt với Không Trinh Trinh hôm nay trực nhật. Không Trinh Trinh không được tự nhiên, môi giật giật, không nói lời nào, lách cơ thể ra ngoài cầm đồ lau bảng theo.

Trải qua việc “thỏ lộ” lần trước, đám người Ngụy Minh và Phương Huỳnh có chút xa lạ, đụng phải vẫn sẽ chào hỏi, nhưng sẽ không qua đây chơi nữa.

Dường như Phương Huỳnh không để ở trong lòng chút nào, vẫn cứ hết giờ là ngủ, lên lớp thì ngán người.

Cuộc thi cuối kỳ sắp tới gần, là cuộc thi cuối kỳ đầu tiên khi lên cấp 2, liên quan đến việc kỳ nghỉ đông có sống yên ổn hay không, hiển nhiên mọi người không dám lơ là, vui đầu vào học.

Tiết đầu tiên là môn toán.

Trời mùa đông rất lạnh, mọi người không mở cửa sổ, đều ngột ngạt ở trong phòng học, ngột ngạt như có mùi của khăn lau bảng bị ẩm.

Trương Quân vỗ tay một cái, “Tập trung tinh thần! Tập trung tinh thần! Ai ngồi bên cửa sổ thì mở cửa ra, hít thở không khí, bên trong ngột ngạt như thế, các em không thiếu oxy à?”

Mọi người lè mề mở cửa sổ. Gió lạnh bốn phương tám hướng ủa vào, mọi người lập tức bị thổi đến tỉnh.

“Tiết học này, thầy sẽ lướt sơ kiến thức của học kỳ này một lần, tốc độ có chút nhanh, mọi người phải đuổi kịp tiết tấu...” Trương Quân lật bài soạn ra, thi có thứ gì đó, rút ra từ trong túi.

Màu hồng hồng, ren màu trắng. . .

Quần lót tam giác.

Mọi người ồ lên. Hàng trước trợn mắt há hốc mồm, hàng sau chồm lên.

Trương Quân tức giận đến mặt xanh lè, một lát thì đỏ, vỗ bàn thật mạnh, “Ai làm!”

Mọi người không lên tiếng, cúi đầu nhin cười.

“Phản hết rồi hả! Rốt cuộc là ai làm! Chủ động đứng lên cho tôi! Tôi thấy chắc lá gan các em càng ngày càng lớn, không để giáo viên vào mắt, làm loạn kỷ luật lớp học!”

Mọi người đều không nói chuyện.

“Được, không thừa nhận phải không— cả lớp đứng dậy!”

Có giọng nói xì xào.

“Đã không có ai nhận, mọi người cùng nhau đứng phạt, đứng cho đến khi có người nhận thì thôi— các em nhớ kỹ, một con ruồi làm sâu cả nồi canh!”

Ánh mắt Trương Quân nhìn xung quanh một vòng, chợt nhìn đến dãy cuối cùng, Phương Huỳnh còn ngồi yên bất động.

“Phương Huỳnh, đứng lên cho tôi!”

Phương Huỳnh liếc nhìn ông, “Cũng không phải em làm, tại sao em lại đứng?”

“Không phải em làm? Tôi thấy chính là em làm!” Trương Quân vỗ bàn, hai chân bước đi, vài bước đã đến trước bàn của cô, mạnh mẽ kéo tay của cô, tính kéo lên trên.

Sắc mặt Phương Huỳnh lập tức thay đổi, hai tay dùng sức giãy giụa, “Buông ra!”

Trương Quân xách cô ra ngoài lối đi, kéo lên bục giảng.

“Thao cả nhà thầy! Buông ra!”

“Em mắng cái gì? Em mắng lại xem? Tôi thấy em chính là vô pháp vô thiên rồi! Em thật sự cho rằng không trị được em sao!”

Nữ sinh mười ba tuổi, trái ngược với đàn ông trưởng thành, sức lực cách xa, có thể nói là kiến càng lay cây.

Phương Huỳnh có tránh đến chết cũng không thoát thân được, không chút suy nghĩ, cúi đầu cắn lên tay của Trương Quân. Trương Quân không phòng bị, mu bàn tay bị đau, đột nhiên vùng tay ra.

Phương Huỳnh bị ông ném lui ra sau một bước, lao đảo một chút thì đứng vững.

Cơ thể nghiêng tới trước, tức giận nhìn ông.

Khí thế đó, giống như một con sói đang đấu với thú dữ

Trái tim của Trương Tây Trì như bị căng chặt, không chút suy nghĩ, thốt ra: “Thầy Trương. . .”

Ánh mắt của Trương Quân đảo đến.

“Không có chứng cứ là Phương Huỳnh làm, thầy lại xử phạt thể xác học sinh như vậy. . .”

“Xử phạt thể xác? Tôi xử phạt thể xác em ấy sao?” Trương Quân gio cánh tay có dấu răng bị Phương Huỳnh cắn lên, “Em ấy không xử phạt thể xác tôi thì sẽ không sai rồi!”

“Sắp tới kỳ thi cuối kỳ rồi, thầy vô duyên vô cớ phạt cả lớp đứng lãng phí thời gian, cũng là không đúng rồi.”

Lời của học sinh giỏi, vẫn có chút trọng lượng.

Trương Quân trừng Phương Huỳnh đứng một lát, phẩy tay áo bỏ đi, “Các em tự học!”

Mọi người từ từ ngồi xuống, tiếp tục thì thầm với nhau, trong phòng học sôi sục giống như cái nồi bếp.

Phạm Chi Dương duy trì trật tự: “Yên lặng! Yên lặng!”

Tường Tây Trì nhìn Phương Huỳnh.

Cô đứng một mình ở trong hành lang, toàn thân cảnh giác, vẫn là tư thế chiến tranh.

Anh đột nhiên nghĩ, “Chiến tranh” như vậy, không biết cô đã trải qua bao nhiêu trận, có thể phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Bốn phía có bạn học đang bàn tán:

“Khăng định là Phương Huỳnh làm đấy? Nào giờ cậu ấy với Trương Quân không hợp...”

“Nói thật, các cậu không cảm thấy rất thích sao, trong tất cả giáo viên, tớ chán ghét Trương Quân nhất...”

“Mà cậu ấy lại không dám nhận, để chúng ta đứng phạt...”

Phương Huỳnh chậm rãi quay lại chỗ ngồi, kéo ghế ra, nằm sấp lên bàn.

Tường Tây Trì quay đầu liếc nhìn cô một cái, không nói chuyện, lấy MP3 từ trong cặp ra, vỗ nhẹ lên tay cô—rất lạnh, giống như bị đóng băng.

Phương Huỳnh tựa như bị kinh sợ, nhanh chóng ngừng đầu, vừa nhìn thấy là Tường Tây Trì, mới buông đề phòng xuống.

Tường Tây Trì nhét MP3 vào trong tay cô, cái gì cũng không nói.

Hốc mắt cô đỏ đỏ, không biết là vì tức giận, hay là bởi vì cái gì khác.

Một lát sau, cô khàn giọng nói câu cảm ơn, nhét tai nghe vào trong lỗ tai, vùi đầu vào trong hai tay.

Tường Tây Trì hệt như không nhìn vào sách, siết chặt bút chì trong tay, hồi lâu cũng không đặt bút xuống.

Mới vừa rồi một khắc kia, Phương Huỳnh xuất phát từ bản năng liều chết chống cự, như hình thành một lốc xoáy, cuốn anh vào trong đó.

Nhắm chặt mắt, một loại cảm giác ghê tởm khó có thể ngăn chặn được trào lên cổ họng.

Anh vứt bút, đứng lên.

Ngoài phòng học có từng cơn gió lạnh, anh đi toilet xối nước rửa mặt, trở về phòng học. Xé tờ giấy, viết soạt soạt một hàng chữ, đưa cho Phương Huỳnh, cất quyển sách của mình, đi ra cửa.

Tới gần cuối kỳ, tiết thể dục cũng ngừng, sân thể dục to như vậy không có một bóng người.

Tường Tây Trì ngồi phía sau tấm bảng lớn một lát, Phương Huỳnh cũng bước tới.

Cô ngồi xuống cỏ đã khô vàng, đưa một tai nghe cho anh.

“Và cuộc sống đối với mỗi người đều không công bằng, cũng không có đạo lý, chỉ có thể lao vào đồng bùn, hứng lấy trận mưa không mong muốn...”
(Kháng cự - Châu Kiệt Luân)

Bầu trời cao và xa xăm, vắng vẻ và trống trải, từng cơn gió lượn quanh, lướt qua bên tai bọn họ.

Rất lâu sau đó, mới nghe thấy Phương Huỳnh nhẹ nhàng nói một câu: “Tường Tây Trì.”

“Hà.”

“Cậu ra mặt giúp tớ làm gì?”

“... Ừ.”

“... Có ngốc hay không chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: cuối kỳ

Edit: Tịnh Hào

“Ngốc hay không chứ”, hậu quả của việc này như thế nào, Tường Tây Trì không hề nghĩ đến, anh chỉ đơn thuần không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Đường như Phương Huỳnh cảm thấy lạnh, quần áo khoác không mấy dày thật chặt vào trong người, “A Trì— tớ có thể gọi cậu là A Trì không?”

“Được.”

Phương Huỳnh bứt một cọng cỏ, quần vào ngón tay, xoắn lại rồi buông ra, “Cậu có từng nghĩ, sau này lớn lên sẽ đi đâu không?”

Tường Tây Trì nhìn cô. Cô bị gió lạnh thổi đến mặt đỏ ửng lên, ánh mắt sáng ngời và trong suốt.

Tựa như ánh trăng cô độc giữa đêm lạnh.

“... Để đó.”

“Tớ muốn sống ở nơi có thể nhìn thấy nước và thuyền.” Cô thấy trong tay của Tường Tây Trì có sách và bút chì, cô đi tới, lật trang cuối cùng, vẽ một căn nhà, có ban công, có người, sông mênh mông và buồm trắng rải rác...

Tay cô bị đông cứng, nhưng vẽ rất dứt khoát, chưa bao giờ có sự nghiêm túc này.

Cô nhét bút trở về tay anh, ôm đầu gối ngồi, thở thật dài, “... Thật muốn lớn nhanh một chút.”

Tường Tây Trì nhìn chăm chú nét vẽ đơn sơ ‘bản vẽ kế hoạch’ về cuộc sống sau này của Phương Huỳnh, “... Rồi sẽ thế thôi.”

Bài hát trong MP3 lại chuyển từ bài này sang bài khác, Phương Huỳnh cười hỏi, “Sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, sao cậu trốn tiết?”

“Ôn tập xong rồi.” Tường Tây Trì nhìn cô, “Còn cậu?”

Phương Huỳnh nhún nhún vai.

Một lát, Phương Huỳnh hỏi: “Nghỉ đông cậu chuẩn bị làm gì?”

“Không biết...” Nhất thời Tường Tây Trì cảm thấy có chút phiền chán, “Phải về chỗ kia của cha tớ.”

“Cha cậu ở đâu?”

“Khu Giang Đông.”

“Quá xa, sao cậu không ở chung với ông ấy?”

Tường Tây Trì không trả lời. Cách nói chuyện của bọn họ trước sau như một, đã thành thói quen của nhau, đều là người giữ kín bí mật riêng tư, cho nên cũng vô cùng tôn trọng giữ kín bí mật của đối phương.

Khi bài hát chuyển sang bài tiếp theo, bỗng nhiên Tường Tây Trì nói, “... Ông ấy tái hôn.”

Phương Huỳnh sững sốt một lát.

Giọng nói của Tường Tây Trì bình thản, “Di Tù —— chính là đối tượng mà cha tớ tái hôn —— đang mang thai, cuối tháng năm sinh.”

Phương Huỳnh “A” một tiếng.

“Ông ngoại và bà ngoại đối xử với tớ tốt lắm, nhưng mà...”

Nhưng cũng có chút khác biệt so với cha mẹ.

Phương Huỳnh cười cười, giọng nói không biết đang tự giấu hay là phiền muộn “Thì ra chúng ta đều không có người quan tâm.”

Càng tới gần kỳ thi cuối kỳ thì càng hỗn loạn, nhưng Phương Huỳnh lại là người rảnh rỗi hơn lúc bình thường. Các tiết học đều sửa thành tiết tự học, giáo viên ngồi ở trên bục giảng, chờ học sinh vấn đáp trả lời câu hỏi, chỉ thỉnh thoảng đi xuống bục giảng kiểm tra, giữ trật tự.

Tiết ngữ văn tự học trải qua phân nửa, bỗng Trương Quân đến đây, kêu Ngụy Minh đi lên văn phòng.

Ngụy Minh đi tận hai tiết, thẳng đến giữa trưa tan học mới trở về.

Phương Huỳnh qua loa cất đồ rời khỏi trường học, Tường Tây Trì tìm thẻ học sinh, đang chuẩn bị đi căn tin ăn cơm, thì Ngụy Minh lập tức bước tới, chặn đường anh, “Tường Tây Trì, tớ thật không ngờ cậu là loại tiểu nhân bí ối!”

Tường Tây Tri liếc mắt nhìn anh.

“Đừng giả bộ vô tội với tớ! Là cậu bí mật báo cáo với Trương Quân!”

Tường Tây Tri không hiểu gì cả.

“Biết tớ muốn chinh Trương Quân, trừ Phương Huỳnh, Viên Tử và Trình Trình ra, thì còn có cậu, trừ cậu ra, thì còn có thể có ai nữa!”

Tường Tây Tri lười cãi với cậu ấy, “Tránh ra.”

Ngụy Minh lại cô tình di chuyển về phía bên cạnh, cơ thể vạm vỡ chặn đường hành lang, “Muốn chạy à, không có cửa đâu!”

Trong ấn tượng của Tường Tây Tri, Ngụy Minh lúc mới khai giảng, không phải là người “toàn thân đều là du côn”, nhưng mà mới qua nửa năm. . .

“Có chứng cứ sao?”

Ngụy Minh sững sốt một chút.

“Là Trương Quân nói cậu nghe tớ bí mật báo cáo?”

“Lời này của cậu là có ý gì? Chẳng lẽ đám Viên Tử sẽ bán đứng tớ sao? Chẳng lẽ Phương Huỳnh cùng phe với Trương Quân ư?”

Tường Tây Tri vẫn nói những từ này: “Tránh ra.”

Ngụy Minh đứng yên tại chỗ.

Chợt bên ngoài truyền đến giọng nói của Trương Quân: “Ngụy Minh! Còn đứng ở nơi này làm gì! Mau đi mời phụ huynh em đến đây!”

Ngụy Minh hừ một tiếng, nói ra một câu từ trong kẽ răng, “Hai chúng ta chờ xem”, xoay người, bước đi.

Chờ Ngụy Minh đi, Trương Quân nhìn thoáng qua Tường Tây Tri, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Có phải Ngụy Minh gây phiền toái cho em không?”

“Không có.”

“Nếu em ấy quấy nhiễu học tập của em, thì em nói với giáo viên...”

“Thầy Trương, không có.” Tường Tây Tri cắt ngang lời anh, “Em đi căn tin ăn cơm ạ.”

“Ừ.” Trương Quân có chút ngượng ngùng, “Đi đi, đi đi.”

Cuộc thi cuối kỳ nhất kết thúc, mọi người lập tức chơi đùa, tán gẫu, xem sách ngoại khóa, nghe nhạc, tất cả đều muốn lật bàn, mừì Phạm Chi Dương cũng không áp chế được.

Phương Huỳnh và Mẫn Thắng Nam cùng bàn ngồi dãy cuối cùng làm không ra câu hỏi thứ hai, gãi gãi đầu muốn rút tóc, vẫn không suy nghĩ ra.

Một lát, cô ấy buông bút xuống, nhìn Phương Huỳnh đang nằm sấp lên bàn bên cạnh nghe nhạc.

Cô ấy hít một thật sâu, nổi lên can đảm, dè dặt chạm vào khuỷu tay của Phương Huỳnh.

“Hả?” Phương Huỳnh tháo tai nghe xuống.

Mẫn Thắng Nam đẩy đẩy kính mắt, “Cái kia... Đề cuối cùng, tớ... làm không được, cậu có thể nhờ, Tường... Tường...”

“Tường Tây Tri, “Phương Huỳnh đá ghế hàng trước, “Cho cậu giảng đề nè.”

Mẫn Thắng Nam sững sốt một lát —— này cũng quá trực tiếp đấy?

Tường Tây Tri xoay người lại, “Đề gì?”

“Cuối... đề cuối cùng...” Mẫn Thắng Nam đẩy tờ giấy nháp có đề bài mà mình chép qua.

Tường Tây Tri nhìn như không nhìn, trực tiếp cầm bút, soạt soạt vài nét trên giấy nháp của mình, “Bỏ dấu ngoặc ra trước, rồi tìm bội số chung nhỏ nhất, rồi gộp cái giống lại...”

“Nhưng, nhưng mà...” Mẫn Thắng Nam đưa tờ giấy của mình cho anh xem.

Tường Tây Tri quét mắt một vòng, lấy bút chì khẽ xóa một dấu cộng, “Chỗ này sai rồi, làm trừ chứ không phải cộng...”

“Ồ.” Mẫn Thắng Nam bừng tỉnh hiểu ra, “Khó trách tớ cảm thấy bội số chung nhỏ nhất có chút kỳ quái...”

Cô ấy cười nói cảm ơn, nhìn Tường Tây Trì xoay người sang chỗ khác, lại nói cảm ơn với Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh khoát tay, lại tiếp tục nằm sấp ngủ.

Đùa vui ồn ào đến buổi sáng ngày thứ ba, tất cả kết quả đều được phát ra.

Môn toán của Tường Tây Trì full điểm, tổng cộng ngữ văn và đọc hiểu chỉ trừ có 8 điểm, 100 điểm môn tổng hợp khoa học xã hội, lịch sử và chính trị mỗi môn bị trừ hai điểm, cuối cùng tất cả điểm cộng lại, vẫn không đúng nhất toàn khối.

Phương Huỳnh chọt vào lưng của Tường Tây Trì, nằm sấp ở trên bàn, cười nói, “Hình như Cố Vũ La ở lớp 5 vẫn cao hơn cậu một điểm à?”

“Ừ.”

“Tớ nghĩ cậu đã là quái vật, sao còn có người quái vật hơn cả cậu vậy...”

Tường Tây Trì: “...”

Sau khi Trương Quân nói một đồng điều, cử nhóm nhỏ của hai tổ trực nhật làm tổng vệ sinh, nghỉ đông chính thức bắt đầu.

Phương Huỳnh túm lấy một đồng sách vở, bài thi lung tung, nhét vào trong cặp da.

Tường Tây Trì quét mắt nhìn thấy bài thi ngữ văn của cô, cầm lên nhìn, nhất thời sững sờ.

Tổng điểm chỉ có 90 điểm, phía trước đều làm lung tung, có chỗ trống, có chỗ chỉ viết chữ “trả lời”. Nhưng đề trả lời đọc hiểu kia đều làm đúng, trong khi anh đều làm sai. Mà bài văn, chỉ trừ có 2 điểm.

Phương Huỳnh đưa tay lấy lại bài thi ngữ văn của mình, cười nói, “Nhìn của tớ làm gì?”

Tường Tây Trì nâng cánh tay cản cô lại, “Tại sao không viết đề cảm nghĩ bản thân?”

“Phiền toái, lười viết.”

Tường Tây Trì càng không cho cô lấy bài thi trở về, “... Cho tớ mượn xem bài làm văn.”

“Xem của tớ làm gì, xem của Cố Vũ La kia, nghe nói cậu ấy viết văn full điểm.”

Tường Tây Trì lườm cô một cái, “Sao cậu hay nhắc đến Cố Vũ La vậy.”

“Tớ hay nhắc đến cậu ấy khi nào hả?” Phương Huỳnh bĩu môi, “Cậu thích xem thi xem đi, chỉ cần đưa bài tập nghỉ đông cho tớ copy là được.”

Hai người đẩy xe, đi ra ngoài trường.

Ngoài cổng, người và xe rất đông, đi ra ngoài rất xa, mới có thể thuận lợi leo lên xe.

“Khi nào thì cậu trở về chỗ của cha cậu?”

“Ngày mốt.”

“Gấp như vậy à?”

“Ừ.”

Phương Huỳnh ừ rừ, “Vốn đang muốn đi chơi với cậu...”

Tường Tây Trì dừng một lát, chọt dừng xe.

“Làm sao vậy?”

Thì nhìn thấy anh lấy máy điện thoại nhỏ hằng năm đều tắt máy từ trong cặp da ra, ấn một dãy số lưu vào, “Kỳ nghỉ đông này cho cậu mượn dùng, có việc gì thì gọi điện thoại bàn của nhà tớ.”

Phương Huỳnh suy nghĩ một lát, không khách khí với anh.

Qua hai ngày, Tường Gia Bình lái xe qua đây đón Tường Tây Trì.

Ngô Ứng Dung vừa thấy ông thì cực kỳ tức giận, không nể mặt trách mắng một trận, tức giận nhất vẫn là Tường Gia Bình không quan tâm đến tương lai

của con trai, không cho Tường Tây Tri đi học trường Nhất Trung tốt nhất gần đây.

Tường Gia Bình vội cười làm lành, “Mẹ, mẹ đây là...”

“Ai là mẹ anh?”

“Dì, dì.” Tường Gia Bình sửa xưng hô, “Dì, thật sự là quá oan cho con, không phải con không muốn để A Tri học Nhất Trung, mà là chính nó không muốn.”

Trung học Thanh Dã có đáng quý gì mà nó lại muốn đến?”

“A Tri hiểu thuận.” Tường Gia Bình thở dài, “Nói hai người đã lớn tuổi không có ai ở bên chăm sóc, mà nó là cháu ngoại của dì, là con trai của Lăng Phàm...”

“Anh còn có mặt mũi nhắc đến Lăng Phàm!”

Tường Gia Bình lập tức im miệng.

Nguyễn Học Văn thở dài, “Được rồi được rồi, Lăng Phàm qua đời cũng không phải là lỗi của Gia Bình, bà rống giận với cậu ấy có ích lợi gì...”

Không nói thì thôi, nhắc tới là trong lòng Ngô Ứng Dung liền bức, cũng ngồi không yên, đứng dậy trở về phòng.

Chốc lát, Tường Tây Tri thu dọn đồ đạc xong.

Tường Gia Bình đề xuất nói muốn đưa hai ông bà ra ngoài ăn bữa cơm, bị Ngô Ứng Dung cầm chổi vung ra ép quay về.

Tường Gia Bình mặt nóng dán lãnh mông, mặt mày chán nản, chịu đựng không phát bực, vẫn cố làm những lễ nghĩa nên có, nhắc vali của Tường Tây Tri lên, đón người đi.

Xe đứng ở đầu cầu, đang sắp đi, Tường Tây Tri chợt nghe bên ngoài tiếng chuông của xe đạp.

Ngẩng đầu vừa nhìn, Phương Huỳnh khom lưng, dùng sức đạp xe vượt qua đoạn cao nhất của cầu hình vòm, mượn quán tính, tiếng chuông vang ting tang chạy xuống dốc, sợi tóc ở cổ, bị gió thổi về phía sau.

Cô gõ vào cửa sổ xe, để xe đạp dựa vào đường trước, ném một bó hoa ngô màu tím vào trong lòng anh: “Tường Tây Tri, năm sau gặp lại!”

Tường Tây Tri nhận lấy, không biết thế nào liền nâng khóe miệng lên, “Hẹn gặp lại.”

Phương Huỳnh thất thần.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Tường Tây Tri cười.

Cười lên... thật sự rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Chuyện gia đình

dit: Tịnh Hào

Chờ xe lên đường, Tường Gia Bình nói đùa: “Nhanh như vậy đã có nữ sinh tặng hoa cho con?”

Tường Tây Tri ép sát hoa vào ngực càng chặt hơn, cau mày không để ý đến ông.

Nhưng cũng không ngại, Tường Gia Bình vẫn nhiệt tình với thân phận làm cha của mình hiện giờ, “Cha nghe nói, bây giờ con đang đứng trong top 3... Bà ngoại con nói đúng, học ở Thanh Dã đúng là mai một thiên phú của con, nếu không con chuyển sang Nhất Trung đi? Tuy có chút phiền toái, nhưng cha sẽ thử xem...”

“Không cần.”

Tường Gia Bình ngừng nói, nhìn đứa con trai qua kính chiếu hậu— anh đã lấy máy chơi game từ trong túi ra chơi, cúi đầu, trên tay ấn lạch cạch.

“Có phải vì chuyện cha cưới dì Từ của con không, nên giận dỗi cha?”

Vấn đề được hỏi, không nghe thấy trả lời, Tường Gia Bình không khỏi buông tiếng thở dài.

Tường Tây Trì vừa tròn năm tuổi, mẹ của anh – Nguyễn Lăng Phàm đã qua đời.

Sau đó, Tường Gia Bình bận rộn công việc, cho nên tuy rằng đưa nhỏ theo mình, nhưng phần lớn thời gian đều là chị gái của ông, cô của Tường Tây Trì – Tường Gia Ly, giúp đỡ chăm sóc. Mấy năm trước ông thường xuyên đi công tác, một năm trôi qua, ở lại Mặc Thành không được hai tháng. Trong một lần trở về, Tường Tây Trì biến thành người khác, vóc dáng cao lớn không nói, còn trầm mặc ít lời, tuổi còn nhỏ, đã có chính kiến của riêng mình. Ông rất nhanh phát hiện, mình đã bị con trai đẩy ra ngoài thế giới rồi.

Đến nhà, Từ Uyển Xuân mang thai đỡ eo, đang muốn ngồi xổm xuống lấy dép lê, bị Tường Tây Trì đưa tay ngăn lại.

“Dì Từ, tự cháu lấy ạ.”

Từ Uyển Xuân cười một cái, “Ừ, dép lê được rửa sạch rồi đấy.”

Tường Gia Bình xách vali của Tường Tây Trì vào nhà, hỏi Từ Uyển Xuân: “Chị của tôi đâu? Định khi nào tới?”

“Chị Ly đã đến quán rượu trước rồi. Chị ấy nói nửa năm không đến gặp Tây Trì, bữa tiệc này dù thế nào chị ấy cũng phải mời.”

Tường Gia Bình gật đầu, “Vây dọn dẹp một chút, trực tiếp đi thôi.” Quay đầu nhìn, Tường Tây Trì đang dựa vào cửa tủ giày, mặt không biểu cảm nhấn máy chơi game. Nâng tay sờ đầu của anh, “Đổi thay quần áo đi, dì Từ mua cho con chiếc áo lông mới, con xem thử có hợp không?”

Tường Tây Trì nghiêng đầu tránh né, “Con không đi.”

Tường Gia Bình sững sờ một chút, “Tại sao không đi? Chẳng lẽ còn để dì Từ nấu cho con một bữa riêng?”

Tường Tây Trì mím chặt môi.

Từ Uyển Xuân kéo ống tay áo của Tường Gia Bình, cười nói: “Cần tôi gọi điện thoại cho chị Ly không, nói chị ấy đến nhà ăn cơm? Tây Trì vừa thi cuối kỳ xong, chắc là mệt mỏi lắm, ông thông cảm cho thằng bé một chút.”

Tường Gia Bình trầm ngâm, “Vây đi, ăn ở nhà. Tôi đi đặt đồ ăn ở tiệm, bảo họ đưa đến nhà.”

Tường Tây Trì về phòng của mình, ôm đóa hoa suốt dọc đường nhẹ nhàng đặt lên bàn, cũng không cởi áo khoác, ném PSP, gơ cánh tay lên che mắt.

Trên PSP, nhân vật ngừng tiến công, không lâu sau đã bị quái vật chém chết, trên màn hình hiện ra một hàng chữ màu đỏ “GAME OVER”.

Không biết trải qua bao lâu, anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng cười nói của Từ Uyển Xuân: “Chị Ly, mời vào— thật là làm phiền chị đến đây một chuyến.”

“Không có việc gì, ở nhà ăn cũng được, trong nhà ấm áp.”

“Em đi kêu Tây Trì ra chào hỏi chị một tiếng...”

“Tây Trì đang nghỉ ngơi à? Vây đừng làm ồn thằng bé, vừa thi cuối kỳ xong, chắc là mệt lắm.”

Tường Tây Trì lấy MP3 ra, nhét tai nghe vào trong tai, bắt nhạc của Westlife, lén áp tiếng nói chuyện ở bên ngoài.

Khi tới giờ ăn cơm trưa, Từ Uyển Xuân đến gõ cửa, “Tây Trì.”

Tường Tây Trì tháo tai nghe xuống, “Dạ.”

Đồ ăn đã được dọn lên bàn, Tường Gia Bình đang mở rượu đỏ. Tường Gia Ly ngồi ở sát cửa sổ, trên người mặc chiếc áo len cao cổ màu khói bụi, nửa người dưới là váy ôm mỏng eo cao. Tóc uốn cong, xả một bên, phù hợp với gương mặt trang điểm nhạt, cả người lộ ra khí sắc vô cùng tốt, không hề nhìn giống như người phụ nữ đã qua bốn mươi tuổi.

Đi ra ngưỡng cửa, cười cười với Tường Tây Trì, “Tây Trì.”

Tường Tây Trì không hề liếc mắt nhìn đi ta một cái, kéo ghế ra, ngồi xuống ở ghế khác, tiếp tục đùa nghịch PSP.

Tường Gia Bình liếc con trai một cái, “Cô đang nói chuyện với con, con biết lễ phép không?”

Tường Gia Ly cười nói: “Mấy đứa nhỏ 13, 14 tuổi đều như vậy, có cá tính.”

“Em thấy nó rất có cá tính, bày gương mặt thối, cũng không biết cho ai thấy.”

Từ Uyển Xuân ở một bên hòa giải, “Mau ăn thôi, đồ ăn sắp lạnh rồi.”

Lúc ăn, mọi người tán gẫu về chuyện làm ăn, cuối cùng không tránh được lại vòng đến trên người Tường Tây Tri.

Tường Gia Bình không khỏi đắc ý đối với đứa con trai này, “Đạt á quân cuộc thi khẩu ngữ tiếng Anh vào tháng mười, đứng nhất lớp, xếp thứ 2 toàn khối, chỉ thấp hơn hạng nhất một điểm...”

Tường Gia Ly rất chăm chú, “Thành tích này không tệ, không đi học ở Nhất Trung, vẫn đáng tiếc. Tuy cấp 2 không quan trọng như thế, nhưng dù sao cơ hội nhiều hơn, sau này thi tiếng nước ngoài cấp 2 ở Cổ Thành cũng dễ dàng hơn...”

Tường Gia Bình: “Cũng không phải sao, nhưng tên nhóc này cứ không nghe, nhất định phải chạy đến Thanh Dã, một trường trung học hạng ba...”

Tường Tây Tri nhú mày, “Mọi người có thấy phiền hay không chứ?”

Ba người lớn sừng sốt, một lát, Tường Gia Bình ném đũa lên bàn, “Sao con nói chuyện như thế?”

Không để ông có cơ hội mượn đề tài để nói chuyện, Tường Tây Tri cũng vút đũa xuống, đẩy chén ra, đứng dậy lập tức về phòng của mình.

Tường Gia Bình xắn tay áo lên muốn xách người trở về, bị Từ Uyển Xuân ngăn cản, “Thôi bỏ đi.”

Đối diện, Tường Gia Ly lo lắng buông tiếng thở dài, “Gia Bình, việc này là do chị.”

Tường Gia Bình cùng Từ Uyển Xuân nhìn qua, “Sao lại nói thế.”

“Năm trước em bận rộn công việc, không phải để Tây Tri ở nhà chị sao? Đó là tháng tư, hơn nửa đêm, thằng bé nhất định muốn chạy đi bơi lội. Khi đó là thời kỳ mấu chốt từ cấp 1 lên cấp 2, chị nói thế nào cũng không nghe, trong cơn tức giận, liền...” Về mặt Tường Gia Ly đau xót hối hận, “Tán thằng bé một tát.”

Tường Gia Bình trầm mặc.

“Sau này em nói với chị đứa nhỏ này nhất định muốn đi học ở Thanh Dã, trong lòng chị liền hồi hộp, thậm chí nói e là bởi vì một tát này, mà làm nó ghi hận người cô này. Cho nên đừng trách Tây Trù, đều là lỗi của chị, lòng tự trọng của con trai thời nay rất cao...”

Tường Gia Bình khoát tay chặn lại, “Chị, không có gì đâu, chị cũng là vì muốn tốt cho Tây Tri, quan tâm sẽ bị rồi. Cũng trách người cha này không quan tâm tới—chị đừng lo lắng, chờ lớn tuổi, Tây Tri sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của chị.”

Tường Gia Ly cười một cái, “Chỉ mong thế.”

Tường Tây Tri dựa vào vách tường, ngồi ở bên cửa sổ.

Sắc trời màu xám trắng, nhìn nhà cao tầng che mất tầm nhìn, khu Kiều Hoa khác với thành phố, giống như là ở ngoài cả ngàn mét.

Anh không tự chủ được nghĩ đến, giờ này khắc này, Phương Huynh đang làm gì.

Ở nhà sao? Hay là đạp chiếc xe rách nát đi khắp hang cùng ngõ hẻm?

Không biết trải qua bao lâu, chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Anh không đáp.

Tiếng đập cửa dừng trong chớp mắt, ngay sau đó Tường Gia Ly ở ngoài cửa nói: “Tây Tri, buổi chiều cô có việc nên đi trước. Nếu con có cần gì, thì gọi điện thoại cho cô.”

Một lát, giọng nói kia còn vang lên: “... Tháng tư năm ngoái, cô không nên động thủ. Con là đứa nhỏ hiểu chuyện, là cô nhất thời nóng tính... Con tức giận cô cũng được, nhưng đừng lấy tương lai của mình ra đùa, con cân nhắc cho kĩ nhé, vẫn nên chuyển đến Nhất Trung...”

Tường Tây Tri vặn chốt cửa sổ, mạnh mẽ đẩy cửa sổ ra.

Gió lạnh lạnh mạnh mẽ thổi vào, thổi trúng làm anh lập tức ngừng thở.

Tường Gia Ly đi không bao lâu, bên ngoài yên tĩnh một lát, bỗng nhiên lại vang lên một trận tranh cãi:

“... Tôi kết hôn với ông ba năm, ông cũng chưa từng đến nhà mẹ đẻ tôi một lần, có phải có chút không công bằng không?”

“Uyển Xuân, bà cũng biết tình hình của tôi hiện giờ. Không phải tôi không nghĩ đến, chỉ là Tây Tri... Bà cũng thấy đấy, bây giờ tôi và nó không hợp nhau, trong lúc mấu chốt này, nếu tôi không thuận với nó, thì cha con chúng tôi thật sự sẽ lục đục nội bộ.”

“Không phải tôi không quan tâm đến Tây Tri, chỉ là tháng năm tôi đã sinh, đây không phải là con của ông sao? Ông có thể cho đứa con trai thứ hai một

chút mặt mũi không, tốt xấu gì cũng để cho tôi được ngẩng cao đầu trước mặt người nhà của tôi. Biết mẹ tôi nói tôi thế nào không? Bản chất đê tiện, cưới người đã kết hôn, tranh đoạt làm mẹ kế với người ta...”

Đoạn sau, Tường Tây Trì không nghe tiếp nữa.

Bình tĩnh mà xem xét, Từ Uyển Xuân đối xử với anh không tệ, chỉ là mọi việc đều khách khí sợ đắc tội với anh.

Tường Gia Bình tranh cãi nửa ngày với Từ Uyển Xuân tranh nửa ngày, cũng không thống nhất được ý kiến.

Tường Tây Trì đứng dậy, mở cửa phòng ngủ ra.

Tường Gia Bình và Từ Uyển Xuân đang ngồi ở hai đầu, lập tức giương mắt nhìn qua.

Mới sáng sớm, mặt trời vừa ló, vàng sáng hơi nhạt.

Phuong Huỳnh dừng xe đạp ở cửa siêu thị, đi vào mua một túi đồ lớn, táo biển, miến, bò viên khuyến mãi, vân vân... Cầm dây nylon, buộc đóng đồ ở phía sau. Ngẩng đầu lên nhìn, chợt phát hiện rõ xe đạp phía trước, không biết từ lúc nào, có một bó hoa màu vàng quýt chói lọi.

Cô sững sốt một lát, nhìn tứ phía, lại thấy một người đứng phía trước ven sông, hai tay đặt vào trong túi áo lông màu đen.

Phuong Huỳnh kinh ngạc hô: “Tường Tây Trì!”

Bóng dáng kia bước tới, nhìn cô một cái, chậm rãi đi tới phía bên này.

“Cậu sao thế? Không phải ngày hôm qua vừa mới đi sao, sao lại quay trở về rồi?”

Giọng nói của Tường Tây Trì bình thản: “Cha tớ muốn đến nhà mẹ đẻ của đi Từ ăn Tết, tớ không muốn đi.”

Phuong Huỳnh nhìn anh, một lát, nhướn mày cười, “Vây thật tốt, tớ có cậu cùng ăn Tết!”

Về mặt âm trầm của Tường Tây Trì nhu hòa vài phần, “Ừ.”

Phuong Huỳnh cầm lấy hoa trong rổ xe, “Cậu mua à?” Sao cậu biết tớ đến siêu thị?”

“Tớ ra ngoài đi dạo. Ở đâu cầu gọi cậu, mà cậu không nghe thấy.” Tường Tây Trì hạ tầm mắt xuống, nhìn cô ôm hoa vụn thọt trong ngực, giống như mặt trời nhỏ, màu quả quýt chói mắt, hai mắt đều đã sáng lên, “... Cậu tặng tớ một bó, tớ trả lại cho cậu một bó.”

Phuong Huỳnh cười ha ha, “Bó hoa khô hôm kia là tớ đến tiệm thuốc của ông Lưu thuận tiện mang đến, không tốn một phần tiền...” Ngón tay cô chọc chọc vào cánh hoa, “Cậu thiệt rồi.”

Tường Tây Trì nhìn cô, “Không thiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14: Cái chớp mắt thứ 2

Phuong Huỳnh đẩy xe, Tường Tây Trì đi theo bên cạnh cô, hai người chậm rãi đi về.

Tường Tây Trì: “Tới nhà của tớ chơi đi.”

Phuong Huỳnh quay đầu nhìn anh một cái, cười nói: “Ông bà ngoại của cậu không biết người khác nói tớ thế nào sao?”

“... Cậu không phải là loại người mà họ nói.” Ánh mắt của Tường Tây Trì nhìn về phía trước, vào mùa đông, nước sông ở sông Lục Xích lạnh lẽo, một bụi rau má ven bờ khô héo, gió lạnh thổi vào làm run rẩy.

Phuong Huỳnh cúi đầu, đột nhiên cười không nổi, mũi chân đá hòn đá nhỏ, “... Cậu đừng tin tưởng tớ quá.”

Trầm mặc đến đầu cầu, Tường Tây Trì dừng bước chân lại, mời lần nữa: “Buổi chiều tới chơi đi.”

“Để tớ xem tình hình đã, trong nhà còn phải tổng vệ sinh.”

Tường Tây Trì gật đầu, “Có rảnh thì trực tiếp tới, buổi chiều tớ luôn ở nhà.”

Phuong Huỳnh đẩy xe qua cầu, ngâm nga một bài hát, đi thẳng về nhà.

Cô lấy một chai coca rỗng, rửa sạch sẽ, lấy kéo cắt một nửa, đổ nước vào, cắm hoa tươi mới vào trong, đặt trên bàn của mình.

Một lát, nghe thấy trong phòng khách truyền đến giọng nói kêu “bé con”. Vội lên tiếng, quay đầu nhìn hoa, mới chạy đến.

Đinh Vũ Liên nắm tay che miệng, khê ho khan một tiếng, lục lọi đồ Phuong Huỳnh mua về.

“Mẹ, Phuong Chí Cường về quê, tết sẽ không về, mẹ... có muốn ra ngoài đi dạo không ạ.”

Quanh năm, Đinh Vũ Liên không thấy ánh mặt trời, màu trắng xanh xao trên mặt lập tức hiện ra vài phần hoảng sợ và lo lắng, “Không... không, nếu cha con biết...”

“Ông ấy sẽ không biết...” Phuong Huỳnh suy nghĩ một lát, trở về ôm hoa cắm trong chai nhựa ra, đẩy đến trước mặt Đinh Vũ Liên, “Đẹp không ạ?”

Đóa hoa sáng rực như ngọn đèn ở trong mắt, Đinh Vũ Liên chậm chậm gật đầu.

“Chúng ta đi dạo chợ hoa nhé, như thế nào ạ? Mua hai chậu hoa đem về... Chỉ có hai người chúng ta ăn tết, chúng ta nấu lẩu ăn.”

Đinh Vũ Liên nhìn bông hoa màu quýt sáng rực xinh đẹp kia, có chút dao động, “Ông ấy... ông ấy thật sự sẽ không về?”

“Chắc chắn không ạ.”

Đinh Vũ Liên trầm ngâm một lát, gật gật đầu.

Phuong Huỳnh dọn dẹp trong nhà một lần— đồ có thể đập nát cũng đều bị đập nát hết, ngay cả đồ dùng cũng không còn mấy cái, nhà chỉ có bốn bức tường cũng không phải không có lợi, ít nhất khi quét dọn cũng thuận tiện.

Giữa trưa cùng Đinh Vũ Liên ăn một chén mì đơn giản, Phuong Huỳnh ra ngoài, từ trên cầu đi xuống, dọc theo con sông ở bờ tây, phía sau căn nhà ở ngõ Tây là những dãy dài cao thấp chật hẹp, đến hành lang cửa sau của nhà Tường Tây Trì.

Cửa đóng, cửa sổ hướng về phía đông, không kéo rèm cửa sổ, lộ ra chút cảnh bên trong.

Cô lưỡng lự chốc lát, híp mắt theo rèm cửa sổ nhìn vào khe hở bên trong, không nhìn thấy bóng người, gấp tay lại, nhẹ nhàng gõ cửa sổ, nhỏ giọng kêu: “Tường Tây Trì, cậu có ở nhà không?”

Một lát, chợt nghe két một tiếng, bên trong đẩy cửa sổ ra, lộ ra khuôn mặt ngạc nhiên của Tường Tây Trì sau lưới chống trộm, “Sao cậu không đi cửa lớn?”

Phuong Huỳnh dựa vào lưới chống trộm, cười nói: “Có rảnh không? Cùng tớ đi dạo chợ hoa được không?”

“Có, tớ nói với bà ngoại một tiếng. Cậu chờ tớ ở trên cầu nhé.”

Phuong Huỳnh khựng lại, “... Mẹ tớ cũng đi.”

Tường Tây Trì sùng sốt, gật đầu, “Được.”

Đinh Vũ Liên mặc áo bông màu lam nhạt, khoác khăn choàng, trên đường có người nhìn nhìn, bà tránh né ánh mắt, cúi đầu, đầu sắp chôn đến trước ngực, lấy khăn choàng bao quanh đầu, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Bước chân của Phuong Huỳnh dừng lại, “Mẹ, không có việc gì.” Đi khắp khiêng nâng tay, kéo áo choàng ra, làm lộ khuôn mặt gầy gò của bà.

Tay Đinh Vũ Liên co rút lại, “Bé con, mẹ vẫn nên trở về, đừng gây phiền toái...”

“Mẹ sợ cái gì?”

“Mẹ...”

“Thật sự không có việc gì, “Phuong Huỳnh nắm chặt tay của bà, “Con nghe Phuong Chí Cường nói chuyện điện thoại với người ta, chính miệng ông ta nói, mừng 8 khôi công, khi đó ông mới có thể trở về.”

Ánh mặt trời vào buổi chiều chiếu trên thân người, có vài phần ấm áp.

Đinh Vũ Liên bị Phuong Huỳnh nắm chặt dừng lại một lát, cuối cùng gật đầu, “Đi thôi.”

Tường Tây Trì đã chờ ở đầu cầu

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy mẹ của Phương Huỳnh, không nhìn được nhìn thêm vài lần. Vóc dáng của Đinh Vũ Liên không cao, nhiều lắm là 1m6. Thân hình gầy, mặt trắng không có chút máu nào, thậm chí có hơi giống bị bệnh.

“Chào đi ạ.”

Phương Huỳnh vội nói, “Mẹ, đây là bạn học của con, Tường Tây Trì.”

Đinh Vũ Liên cong khóe miệng, có lẽ là muốn cười, nhưng không thể cười lên.

Tổ hợp ba người này kỳ quái, dọc theo đường đi dần tới không ít cái nhìn chăm chăm của người khác. Phương Huỳnh không hề yếu thế, trừng lại.

Chờ ra khỏi khu vực ngõ hẻm Kiều Hoa, người quen bọn họ liền ít đi.

Đinh Vũ Liên tự nhiên chút, không giống như lúc nãy cứ đa nghi nhìn xung quanh.

Chợ hoa sắp đến tết nên nhộn nhạo nhộn nhịp, lan hồ điệp và hoa mồm sói màu sắc rực rỡ, cây ngân liễu đủ màu sắc, một hàng chữ nghênh đón khách vô cùng kỳ quái hiện ra... Cách thức trang trí hoa ở tất cả chợ hoa rất có hương vị của Tết.

Phương Huỳnh chọn một chậu quýt, một chậu trúc phú quý, chen đến chỗ trả tiền.

Đinh Vũ Liên bị bầu không khí này xao động, trên mặt hồng hào thêm chút.

Chờ mua xong hoa, Phương Huỳnh lại dẫn Đinh Vũ Liên đi công viên gần đây tản bộ. Mùa đông gió lạnh, nhưng đi một lát thì trên người ấm lên. Đinh Vũ Liên đi mệt, ngồi xuống trên băng ghế dài.

Phương Huỳnh ngồi xổm bên bờ, bẻ chút bánh quy ném xuống cho cá ăn ở trong hồ, hứng thú nhìn cá chép màu đỏ vây quanh, tranh thức ăn cá, rồi lại tản ra.

Tường Tây Trì đứng ở một bên nhìn —— anh chưa từng thấy cô thật sự vui vẻ như thế.

Phương Huỳnh cho cá ăn một lát, xoay người lại nhìn Đinh Vũ Liên, cười nói: “Mẹ, mẹ cũng qua đây xem đi, mấy con cá vàng này rất vui.”

Đinh Vũ Liên co rụt bả vai lại, “Mẹ... Mẹ không cho ăn.”

Phương Huỳnh có chút thất vọng, vẻ vui mừng trên mặt lập tức biến mất mấy phần.

Đứng đó một lúc lâu, Tường Tây Trì ngồi bên cạnh cô, vươn tay, “Đưa cho tớ một ít.”

Phương Huỳnh bẻ bánh quy trong tay đưa tới, Tường Tây Trì nhặt một ít.

Có chút ngứa, giống như có gì đó mổ vào.

Tường Tây Trì tung bánh vỡ vào trong hồ, “Có phải đi không thường ra ngoài không?”

“Bà ấy sợ.”

“Sợ cái gì?”

Không nghe thấy trả lời, chỉ nhìn thấy Phương Huỳnh mím môi, tựa như trút giận, vung mảnh vụn còn thừa lại trong tay vào hồ.

Bốn giờ chiều, ba người trở về hẻm Kiều Hoa.

Tường Tây Trì một tay ôm một chậu hoa, đưa Phương Huỳnh và Đinh Vũ Liên đưa đến cửa.

Phương Huỳnh nhận lấy chậu hoa đặt ở trên bậc thềm trước cửa, xoay người nhảy một bước xuống bậc thang, hai tay đặt vào trong túi quần, “Ngày mai cậu có rảnh không?” d ã l q ã

“Có.”

“Tớ đi tìm cậu chơi, được không? Chúng ta cùng nhau làm bài tập nghỉ đông.”

“Được.”

Phương Huỳnh nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, “A Trì, hôm nay cảm ơn cậu.”

Tám giờ sáng ngày hôm sau, tiếng đập cửa vang lên. Tường Tây Trì gấp gấp đi mở cửa trước Ngõ Ứng Dung. Phương Huỳnh thay áo bông màu trắng, phía dưới là quần lam nhạt, bộ đồ này làm cô điềm đạm hơn bình thường rất nhiều. Tóc cũng buộc lên, đuôi tóc không vênh lên giống như ngày thường.

“A Trì.”

Tường Tây Trì nhìn chăm chăm cô vài lần, “... Vào đi.”

Cô đứng ngoài bậc cửa, thoáng nhìn vào bên trong, có chút không yên, “Ông bà ngoại cậu đâu?”

“Ở nhà.”

Vừa dứt lời, Ngô Ứng Dung mặc tạp dề đi ra từ phòng bếp, “A Trì, ai đấy?” Nhìn thấy cái đầu ở ngoài cửa đang dò xét bên trong, sừng sốt một lát.

“Bà ngoại, Phương Huỳnh là bạn học của cháu, đến đây làm bài tập nghỉ đông với cháu.”

“Ồ.” Ngô Ứng Dung không biết làm thế nào, tay xoa xoa lên tạp dề, “VẬY... vào đi.”

Phương Huỳnh cười nói: “Bà ngoại Ngô, làm phiền rồi ạ.” Quay người, mang một chậu trúc phú quý từ ngoài cửa vào.

Tường Tây Trì cũng sừng sốt theo— ngày hôm qua mang trúc phú quý từ chợ hoa về, thì ra là có tác dụng này à?

Ngô Ứng Dung thật sự không ngờ tới Phương Huỳnh biết lễ phép như vậy, nhận lấy chậu hoa mà cô mang đến, nhất thời không biết nên nói cái gì, mắt tự nhiên nhắm một lát, “VẬY các cháu vào phòng làm bài tập đi— bàn học có đủ không, cần bà dọn bàn ăn cho tụi cháu không?”

“Đủ ạ.”

“VẬY được, các cháu...” Ngô Ứng Dung liếc nhìn phòng bếp, “Bà đang đun nước, vậy các con cứ tự nhiên trước nhé?”

“Bà ngoại, bà cứ làm việc đi ạ.”

Phương Huỳnh vào cửa, ngẩng đầu, xem xét kỹ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài căn phòng của Tường Tây Trì, “Phòng cậu lớn quá.”

Tường Tây Trì đặt thêm một cái ghế trước bàn học, “Trước đây mẹ tở từng ở...”

“Mẹ cậu...”

“Khi tở năm tuổi đã qua đời.” Anh nhìn Phương Huỳnh trầm mặc một lát, dường như hơi áy náy, còn nói, “Không có gì đâu, đã qua lâu rồi. Ký ức của tở vào lúc đó cũng không nhiều.”

Phương Huỳnh ngồi xuống ghế trước bàn sách, khoanh tay, nhìn về phía Tường Tây Trì, “... Di Từ đối với cậu tốt không?”

Tường Tây Trì trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “... Cho dù tốt thì cũng là người ngoài.”

Không khí lập tức có chút thương cảm.

Tường Tây Trì cũng tự mình cảm thấy thế, mang cặp da tới, lấy quyển sách giáo khoa và vở ra, “Làm bài tập đi.”

... Cuối cùng, chỉ một mình anh làm.

Hai người mỗi người mang một tai nghe, anh hi lặc làm đề số học, Phương Huỳnh đang... sao chép lời bài hát trên vở.

Tường Tây Trì có chút bất đắc dĩ, “Cậu làm bài một chút đi.”

“Không muốn làm.”

Tường Tây Trì che vở bài hát của cô lại, đưa cuốn ngữ văn “Cuộc sống nghỉ đông” qua, “Cậu làm ngữ văn đi.”

Phương Huỳnh kêu rên một tiếng “Cậu phiền quá”, nhưng vẫn cố mở ra làm, một tay chống má, một tay lười biếng cầm bút chì, điền “abcd” trên sách bài tập.

Tường Tây Trì nhìn tốc độ của cô nhanh như vậy, còn nói: “Cậu đừng viết loạn.”

Phương Huỳnh làm mặt vô tội, “Không có viết loạn đâu.”

Tường Tây Trì nửa tin nửa ngờ, kéo qua nhìn... Thật sự đều đúng hết.

Một buổi sáng, dưới sự thúc giục của Tường Tây Trì, Phương Huỳnh vừa làm phục dịch, vừa làm bài tập viết ngữ văn nghỉ đông được năm bài.

Ngô Ứng Dung đến phòng hai lần, đưa đồ uống và một chút quà vặt cho họ, nhân tiện quan sát người tên Phương Huỳnh này.

Nói đến cũng kỳ quái, “Hỗn Thế Ma Vương” (ma vương hại đời) trong miệng lảng giềng, mà trước mặt Tường Tây Trì, ngoan ngoãn giống như con dê

con.

Giữa trưa, Ngô Ứng Dung làm cơm xong, ở trong phòng bếp hô một tiếng, “A Tri, cùng với Tiểu Phụng ra ăn cơm đi!”

Tường Tây Tri lên tiếng.

Phụng Huỳnh đuổi đuổi người, ngáp một cái, đứng lên từ trên ghế.

Tường Tây Tri đi sau lưng cô, vô tình liếc qua, đột nhiên ngăn ra, “Phụng Huỳnh.”

Phụng Huỳnh quay đầu, “Hả?”

“Trên quần cậu... Sao lại có máu?”

Phụng Huỳnh lập tức quay đầu nhìn, phía sau cái mông, gần giữa bắp vế, trên quần màu xanh nhạt là một vết máu màu đỏ đậm.

Cô sửng sốt, chân tay luống cuống, muốn chạm vào một chút, nhưng tay lại không tự giác run run, sắp tới gần lại rút trở về.

Cô không có bị thương, cũng không cảm thấy đau, cô có chút không rõ đây là chuyện gì.

Ngô Ứng Dung bưng hai đĩa đồ ăn, đi ra từ phòng bếp, nhìn hai đứa trẻ ngây ngốc đứng ở cửa, “Sao vậy, ra ăn cơm thôi?”

Tường Tây Tri mơ hồ có chút hiểu chuyện gì, theo bản năng lui ra phía sau nửa bước, “Bà ngoại, Phụng Huỳnh, cậu ấy...”

Ngô Ứng Dung đặt đĩa xuống, đi về phía hai người, “Sao vậy?” Cúi đầu nhìn theo ánh mắt của Phụng Huỳnh, về mặt thay đổi, thấy Tường Tây Tri ra ngoài, “Cháu ra ngoài trước đi.”

Cửa vừa đóng lại, giọng nói của Phụng Huỳnh run run, dè dặt hỏi: “Bà ngoại Ngô... cháu bị sao vậy?”

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi? Có phải bằng tuổi với Tây Tri không?”

“Tháng tám năm trước đã tròn 13 tuổi...”

“Đó là ...” Ngô Ứng Dung an ủi vỗ vỗ bả vai cô, “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, cháu trưởng thành rồi.”

Phụng Huỳnh vẫn còn mông lung, “Trưởng thành là gì ạ?”

“Mẹ cháu không nói với cháu à?” Nhìn Phụng Huỳnh ngây ngốc mà lắc đầu, thờ dãi, “Cháu ở trong phòng ngủ một lát đi, bà ra ngoài mua đồ cho cháu.”

Tường Tây Tri ở bên ngoài, sắc mặt trắng bệch, cửa vừa mở ra, anh nhìn thoáng bên trong, vừa đứng chạm phải ánh mắt của Phụng Huỳnh.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Ngô Ứng Dung đóng chặt cửa, dẫn Tường Tây Tri đứng đi vào, lấy bóp tiền, nói: “Bà đi mua chút đồ, trở về rồi ăn cơm, ông ngoại cháu ở trên lầu tưới hoa, cháu đi lên kêu ông một tiếng nhé.”

“Bà muốn mua cái gì, để cháu đi ạ...”

Ngô Ứng Dung liếc anh, ra hiệu không được chen vào, “Đi lên lầu.”

Không lâu sau, Ngô Ứng Dung cầm một túi nylon màu đen trở về, đẩy cửa phòng ngủ Tường Tây Tri ra, dẫn Phụng Huỳnh vào toilet.

Tường Tây Tri ở bên cạnh bàn ăn ngồi chờ thật lâu, hai người mới đi ra từ phòng vệ sinh.

Phụng Huỳnh thay quần khác, màu đen, là của Ngô Ứng Dung, có chút rộng, không vừa người.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, hai gò má ửng hồng, từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không nhìn Tường Tây Tri.

Ngô Ứng Dung xới cơm cho mọi người, quay đầu nhìn, hai đứa nhỏ đều ngây ngốc, “Đừng thất thần, ăn cơm đi.”

Trên bàn ăn, khi Tường Tây Tri gấp đồ ăn, thường lơ đãng nhìn Phụng Huỳnh, nhưng Phụng Huỳnh không ngẩng đầu lên, chỉ im lìm cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Phụng Huỳnh chuẩn bị về nhà.

Tường Tây Tri: “Không ở lại làm một lát à?”

“Để con bé về trước đi...” Ngô Ứng Dung chen ngang.

Phuong Huỳnh đến phòng ngủ của Tường Tây Trì, cúi đầu dọn dẹp cặp da.

Tường Tây Trì đứng ở một bên, cúi đầu nhìn cô. Cô có chút mắt hờn mắt vía, vừa đưa đồ vào, lại rơi ra.

Tường Tây Trì cầm lấy cục tẩy của cô kẹp giữa trang sách của mình, đưa qua, "... Buổi chiều có qua đây không?"

"... Ngày mai rồi nói sau." Phuong Huỳnh nhét cục tẩy vào trong hộp bút, "... Tớ còn phải trở về nấu cơm cho mẹ tớ."

Phuong Huỳnh thu dọn sách vở xong, Ngô Ứng Dung cũng đi ra từ phòng bếp, kéo khóa kéo cặp da của cô, nhét túi nylon màu đen căng phồng vào, thậm chí nói: "Một lát bà ngoại giúp cháu giặt quần jeans, bảo Tường Tây Trì mang qua cho cháu. Những lời bà ngoại vừa mới căn dặn, đã nhớ kỹ chưa? Nhất định không được để dính nước lạnh..."

Phuong Huỳnh gật đầu thật mạnh, "Nhớ kỹ rồi ạ."

Tường Tây Trì đưa người ra ngoài.

Vừa mới qua giữa trưa, xuyên qua tầng mây mỏng manh, là ánh mặt trời chiếu xuống con hẻm nhỏ.

Hai tay Phuong Huỳnh nắm chặt dây lưng cặp da, cúi đầu đá hòn đá nhỏ trên đường, "... Tớ đi về trước."

"Ừ."

Phuong Huỳnh khựng lại, xoay người.

Tường Tây Trì bỗng nhiên mở miệng: "Phuong Huỳnh."

Phuong Huỳnh quay đầu lại.

Anh lại thất thần, không biết nên nói cái gì, một lát, lắc lắc đầu.

Phuong Huỳnh, vẫn đá cục đá kia, đi xa.

Tường Tây Trì vẫn luôn nhìn bóng dáng biến mất ở cửa quẹo của cô.

Có một loại trực giác ——

Có gì đó không giống.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.